

Гривозгласи

РОЯКЪТ СЕ СПУСКА

ДЖЕЙКЪБ ГРЕЙ

ЕГМОНТ

ДЖЕЙКЪБ ГРЕЙ РОЯКЪТ СЕ СПУСКА

Превод: Александър Маринов

chitanka.info

Благодарение на вранегласия Коу градът Блекстоун изглежда най-сетне свободен от дълго спотаявалото се в него зло. Но колко траен е мирът?

Всичко започва с един мистериозен камък — опасно наследство на Коу от майка му, което съдържа тайна сила и в никакъв случай не бива да попада в грешните ръце. Майката на мухите е решена на всичко, за да го притежава — а тя е могъща дивогласа, която се кани отново да въвлече града в престъпления и хаос.

Коу трябва да събере целия си кураж — както и всички приятели, които съумее да открие, за да се изправи срещу най-зловещата сред всички злодеи. Очакват го мрачни тайни от миналото; както и неизбежна смъртна опасност... и всеки може да се окаже предател...

Със специални благодарности за Майкъл Форд

ПЪРВА ГЛАВА

На това място витаят призраци, помисли си Коу. Не от онези, които се носят из празните помещения, тряскаят врати и вият. По-скоро тъжни духове. Тук имаше стаена печал, тиха, загубена за паметта на живите.

Той погледна часовника, който му беше дал Трохата. Два през нощта.

Това не е добра идея, подметна Мрън.

Беше кацнал на един клон на три метра над него, заровил клон в гъстата перушина на гърдите си.

По-стар съм от теб. Защо никой не се вслушва в гласа на опита?

— Аз се вслушах — рече Коу. — Просто реших да го пренебрегна.

Постара се да прозвучи уверено, но още щом беше клекнал разтреперан в храсталаците, устата му беше пресъхнала. Къщата пред него беше изоставена: боята по стените се лющеше и те бяха покрити с графити. Преброи два здрави прозореца — останалите бяха счупени или заковани с дъски. Моравата отпред беше толкова обрасла, че пътеката до вратата дори не се виждаше. Едно от растящите до къщата дървета се беше прекършило в някоя буря, клоните му бяха разрушили част от покрива и сега изглеждаше така, сякаш растат навътре в сградата.

Колко уютен дом, промърмори Кряк, подскачайки тревожно по рамото на Коу.

Ноктите на младия вран боцкаха плътта му дори през кожата на палтото.

„Дом?“ помисли си момчето. Не го усещаше като такъв. Изобщо.

Разрови се в спомените си, но не намери това място сред тях. Враните го бяха отнесли оттук едва петгодишен и сега не долавяше нищо познато в сградата пред себе си. С изключение на чувството на

тревога и ужас, което го обзе, щом застана пред къщата; същото като онова от сънищата му.

Все още не е късно да се върнем в църквата, Коу, рече Мрън. Може да хапнем от палачинките със сладък картоф, които останаха от вечеря. Освен това откъде да сме сигурни, че сме на точното място?

— Аз съм сигурен — каза Коу.

Усещаше ледената увереност в стомаха си.

Зад гърба му долетя силен плясък на криле и на земята кацна трета врана, жилава и слаба. Тя мушна пръстта с изящния си клюн и измъкна гърчещ се червей. Лигавото създание взе да се мята и вие, но птицата отметна глава назад и го погълна.

Здрасти, Блеска!, обади се Кряк и накокошини перушината по гърдите си.

Хоризонтът е чист, обяви женската, а от клюна ѝ се посипаха парченца пръст. Какво чакате?

Чакаме младежът да се вразуми, отвърна Мрън. И да остави миналото.

Откъде този мерак да му развалиш удоволствието?, рече Блеска и изопна криле. По перата ѝ заиграха сини и червени отблясъци като петно бензин на мокрия асфалт. Отне ми четири седмици да намеря мястото. Дори Коу да реши да не влиза, аз със сигурност ще го направя.

— Докога мислите да говорите за мен, като че ли ме няма? — отбеляза Коу.

Като никога досега враните престанаха с препирните, което не се случваше често, откакто Блеска се беше присъединила към тях. Враните бяха инатливи птици. Обичаха да спорят, а още повече — да излизат прави. Всички, с изключение на Милки, белия вран, с който Коу бе отраснал. За целите тези години в гнездото той беше изрекъл не повече от двайсет думи. На Коу му се искаше старият вран да беше още с тях.

Момчето се изправи, разкърши кръст и хвърли един поглед надолу по улицата. Всички сгради в тази част на града пустееха. Семействата се бяха изнесли — работните места бяха изчезнали след Мрачното лято, тайната война между дивогласите, избухнала преди осем години. В канавката, задръстена с листа, лежеше счупена

ръждясала моторетка, а от едно дърво в градината отпред висеше разкривена люлка с провиснали възета.

За миг Коу се зачуди какво ли детство бе имал тук. Дали си бе играл с другите деца от околните къщи, днес запустели? Трудно му беше да си представи как на подобно посърнало, пропито от тишината място може да звучи смях.

Тръгна по алеята към къщата и сърцето заблъска в гърдите му. Входната врата беше закована с дъски, но все щеше да успее да се промъкне през някой от прозорците.

Още не е късно да се откажеш, обади се Мрън, инатливо възпротивявайки се да слезе от клона си.

Лесно му беше да го каже: къщата не означаваше нищо за него. За Коу обаче беше всичко. Толкова години бе живял с минало, което беше празна страница — открито море без карта, по която да се ориентира. Това място беше ключово; не можеше да го отбягва повече. Кой знае какво щеше да открие вътре.

Той бръкна в джоба на якето си и извади измачкана снимка на родителите си от едно по-добро време. Беше му я дал Трохата. Гълъбогласият също се беше възпротивил на идеята Коу да идва тук тази вечер — беше измърморил, че било „загуба на време“. Коу плъзна палец по лицата на родителите си. Изглеждаха почти същите, както при срещата им в Земята на мъртвите. Прекараните там само няколко безценни мига с тях бяха усилили болката в сърцето му. Какво подходящо място да научи повече за семейството си от това тук?

Беше длъжен пред тях да не се отказва.

Хвана една от дъските на вратата — оказа се, че не е закована здраво. Стисна я силно и без усилие я изтръгна заедно с ръждясалите гвоздеи. Останалите също не го затрудниха особено и скоро беше разчистил входа.

Усети враните зад себе си и се обърна. Действително, и трите се бяха спуснали на земята.

— Оставете ме да вляза сам — каза им той.

Блеска кимна, а Кряк отскочи няколко крачки назад. Мрън тръсна глава драматично и извърна очи.

Вътре намери ключа за осветлението, но както очакваше, не се случи нищо, щом го натисна. В хладния въздух се носеше мирис на мухъл. В полумрака личаха преобърнати мебели и увиснали накриво

по стените картини. От антрето започваше внушително стълбище, което стигаше до площадка, обръщаше посоката и се отправяше към първия етаж. На Коу му се стори, че мерна горе някакво движение — плъх, а може би птица, — но когато обърна очи натам, не забеляза нищо.

Обзе го мъгляво чувство за принадлежност. Като че можеше да разпознае дребните предмети наоколо — абажур, дръжка на врата, овехтяла завеса... Или пък умът му просто изневеряваше, опитвайки се да открие някакъв смисъл в отломките от един изоставен живот.

През арката пред него се виждаха изтърбушено канапе и контакт със стърчащи от стената жици. Насочи се натам и попадна в трапезарията. Внезапно го скова страх и краката му се превърнаха в олово. Това беше помещението от кошмарите му. Именно тук родителите му бяха убити от паяците на Предача, точно до тази маса. Сега върху нея имаше плътен слой прах, но Коу не намери сили да пристъпи по-близо.

Вместо това се върна на стълбите и се заизкачва. Стъпалата заскърцаха под краката му. С всяка крачка стомахът му се свиваше от едва доловима носталгия. Щом стигна първия етаж, краката му несъзнателно го понесоха към врата с малка табелка във формата на влакче. Благодарение на уроците на Трохата успя да разпознае думите, изписани на нея: „Стаята на Джак“.

Джак Кармайкъл.

Неговото име. В миналото.

Пое дълбоко въздух и отвори вратата.

Очите му се спряха върху прозореца на отсрещната стена и коленете му сякаш се превърнаха във вода. Подобните на сън спомени кристализираха в усещане за смъртен страх. Коу се вкопчи в касата на вратата, за да не залитне.

Спомни си здравата хватка на родителите си, когато го измъкнаха от леглото и го повлякоха към прозореца. Пръстите им се впиваха в кожата му до болка, но те сякаш бяха оглушали за истеричните му писъци. После баща му отвори прозореца и майка му го хвърли навън. Земята се завъртя под него и ужасът от падането го погълна...

Коу си пое нова дълбока глътка въздух и силата на видението отслабна.

С години това беше единственият му спомен за тях, който глождеше ума му. Колко безсърдечно го бяха изоставили! Сега вече знаеше, че това беше само част от историята. Само ред от приказката, започнала преди столетия — приказката за дивогласите и за войната между тях. Това не беше опит за убийство... Родителите му го бяха *защитили* — бяха се постарали да го пратят далеч от Предача.

Той отвори очи и отмести поглед от прозореца. Беше се разтреперил.

Стаята бе почти празна. По няколкото полици имаше листовے хартия, а в един ъгъл беше струпана купчина стари дрехи. Не хранеше лъжливи очаквания, че помещението ще бъде запазено като музей, но все пак пламна в пристъп на гняв. Някой беше отмъкнал нещата му.

Също така неочаквано, както и се беше появил, ядът утихна и остави след себе си единствено изтръпнала мъка. Разбира се, че къщата щеше да бъде разбита и ограбена. Цяла орда дребни престъпници се бяха възползвали от хаоса, последвал Мрачното лято. „Хубава къща като тази трябва да е била апетитна хапка“, отбеляза си наум.

Остави краката си да го понесат по влажния килим към прозореца и изтри запотеното, пукнато стъкло с маншета на коженото си яке. Навън се беше спуснала тиха нощ, звездите грееха ярко в безоблачното небе, а луната сияеше с мека светлина.

С въздишка Коу си каза, че Трохата беше излязъл прав — идването му беше безсмислено. Миналото беше мъртво.

Внезапно зърна нещо между дърветата долу. В сенките до един от стволите се оформи бледо лице.

Сърцето му подскочи. Лицето не помръдваше, просто го наблюдаваше. Принадлежеше на възрастен мъж с ослепително бяла кожа — сякаш беше гримиран като клоун. Кой беше? И какво търсеше тук, в двора на дома му?

Сграбчи прозореца и се опита да го повдигне, за да извика на мъжа. Стъклото обаче не помръдна. Той дръпна отново и панелът застърга грубо в касата. Тъкмо да отвори уста, когато чу, че някой се сепна стреснато зад гърба му.

— Кой е там? — изрече нечий глас.

Коу се завъртя. Купчината дрехи в ъгъла се размърдаха. Под тях лежеше момиче, увито в спален чувал. Беше слаба, с мърляво лице,

обрамчено от тъмна, чорлава коса. Изглеждаше една-две години по-голяма от него.

Той отстъпи назад, докато не опря гръб в прозореца. Мускулите на краката му тръпнеха, готови да побягнат, но страхът го беше сковал. Успя да пророни:

— Аз...

Какво се очакваше да каже? Откъде да започне?

В очите на момичето проблясваше дързост, но и боязън, забеляза той и собственият му страх се поуталожил. Вдигна ръце, за да покаже, че не е заплаха.

— Тук е домът ми — обясни. — А *ти* коя си?

Момичето се изправи, остави спалния чувал да се свлече долу и взе една бухалка от земята до себе си. Стисна я, докато кокалчетата ѝ не побеляха.

— Сам ли си? — попита тя.

Коу си спомни за мъжа отвън и очите му се стрелнаха през прозореца. Лицето край дървото обаче беше изчезнало. Враните също не се виждаха наоколо.

— Хм... да — отвърна.

— Е, щом това е домът ти, защо не живееш тук? — попита момичето и размаха бухалката към него.

Явно не би се поколебала да я използва по предназначение. Коу остана на мястото си.

— Отдавна не живея тук — обясни.

Замисли се за нещо по-убедително, но не намери какво да каже.

Момичето отново повдигна бухалката. Изглежда, беше готова да му се нахвърли, ако кажеше нещо не както трябва.

— Нашите... ме изхвърлиха — продължи той. Горедолу вярно.

При тези думи момичето като че поомекна. Бухалката се отпусна малко, а тя подхвърли:

— Значи сме от един отбор.

— Какъв отбор? — не разбра Коу.

Тя изви вежди и отвърна:

— Това е израз. В смисъл, на една вълна сме.

— Ние сме в къща, каква вълна? — рече Коу объркано.

Момичето му се изсмя. Това го озадачи допълнително.

— Ти от коя планета идваш? — поклати глава тя с удивление.

— От тази — отвърна той с ясното съзнание, че му се подиграва. Все пак по-добре това, отколкото да се опита да го фрасне с бухалката.

— Ти сама ли си? — попита.

Момичето кимна.

— Технически погледнато, май избягах. Тук съм от няколко седмици. Между другото, казвам се Селина.

— Коу — представи се той.

— Това на галено ли е?

— Не точно.

— Сетих се, че доста от къщите в района са изоставени — продължи Селина и махна с бухалка около себе си. — В тази положението беше най-поносимо.

— Благодаря — каза той. — Едно време това беше моята стая.

Момичето се ухили дяволито.

— Много е хубаво. Акитата от плъхове придават уют.

Той не успя да се сдържи и се разсмя. Беше отнело известно време, но постепенно, с помощта на Семчо и Трохата, беше започнал да свиква да говори с хора.

— Мен пък ме спечелиха обгорените пердета.

Селина облегна бухалката на стената.

— Виж какво, ако кажеш, ще си тръгна.

Той притихна и в стомаха му се надигна странно усещане. Никога не го бяха питали какво иска, така че нямаше идея какво да отговори. Измери с поглед опърпаните й дрехи и измършавялото лице. Къде щеше да иде, ако я изгонеше? Сигурно щеше да се настани в някоя друга къща. Въпреки че се бяха запознали току-що, тя му се струваше симпатична — с изключение на бухалката.

Момичето взе да събира спалния чувал от пода.

— Няма нужда да си тръгваш — побърза да се обади той. — Не мисля да оставам. Тук няма нищо за мен.

Тя застина, а сетне попита:

— Аха... Значи, живееш на друго място?

В очите й проблесна отчаяна надежда. Коу се замисли за църквата „Свети Франциск“, в която живееше с Трохата и със Семчо, но сведе очи и подхвърли единствено:

— Нещо такова...

Селина го измери с горчива усмивка.

— Спокойно. Разбирам. Мога да се оправям сама.

Той огледа лицето ѝ, питайки се дали само се преструваше на силна. В църквата го очакваше дюшек, топлина и храна. Беше милион пъти по-хубаво от това тук. Можеше ли да я вземе със себе си? Имаше достатъчно място. Сърцето му го подтикваше да каже нещо, но умът му се противеше на идеята. Разбира се, Трохата нямаше да остане доволен, ако цъфнеше с непознат човек в църквата. Освен това как щяха да запазят способностите си на дивогласи в тайна от нея?

Не, беше твърде рисковано.

— Не е заради теб — рече той. — Просто мястото не е мое, това е.

Тя кимна.

— Не се притеснявай.

Стана му криво. Нощем вероятно застудяваше доста тук.

А и как ли намираше храна, при положение че си нямаше врани, които да ѝ помагат?

— Слушай — каза накрая, — виждаш ми се гладна. Ако искаш, може по-късно да ти донеса храна.

Момичето поруменя, но после вирна брадичка и рече:

— Нямам нужда от помощта ти.

— Не се и съмнявам в това — отвърна той. — Просто... Знам как да си набавям храна, това е. В града.

— Аз също — отговори тя отбранително. — Не гладувам, ясно?

В стаята се възцари неловко мълчание. Определено не беше целил да я обиди.

— Знаеш ли... — обади се тя накрая. — Може да обменим опит. Ще ти покажа къде ходя аз, а после и ти ще сториш същото. Двама бегълци, които си помагат?

Коу премигна. Предложението го изненада.

— В смисъл... заедно?

— Защо не? — рече Селина. — Да речем, утре вечер? В десет.

Той кимна, преди да успее да го осмисли.

Отвън долетя тихичкото ромолене на Кряк.

„Сигурно са се разтревожили за мен.“

Не биваше да допуска да влетят тук и да я изплашат, затова обяви:

— Трябва да тръгвам.

Тя го наблюдаваше внимателно изпод смръщените си вежди.

— Добре — каза накрая. — Чао, Коу... Ще се видим утре. Дотогава ще пазя скъпоценностите на вашите.

— Скъпоценности? — наостри уши той. Да не би да беше намерила нещо в къщата?

Тя отново се усмихна и каза:

— Шегувам се.

— А, да — смотолеви той и поруменя. — Схванах. Ами, чао.

Излезе от стаята, а кожата на лицето му все още гореше. Когато обаче заслиза по стълбището, в гърдите му нещо олекна. От толкова време не беше приказвал с нормално човешко същество... при това, с изключение на няколкото издънки не беше минало чак толкова зле. Зачуди се дали да не сподели на Трохата за момичето. Гълъбогласият не обичаше особено да се занимава с недивогласите.

Спря във всекидневната, пометен от същински водопад от въпроси. Откъде беше избягала? Защо? Откога беше тук? Как беше оцеляла? Е, по-късно щеше да има достатъчно време да я разпита.

Намери ли нещо?, попита Блеска и отскочи встрани, щом той хлопна входната врата зад гърба си.

— Нищо особено — излъга той. — Хайде, да се прибираме.

Нищо ли нямаше?, настоя Блеска и наклони глава.

— Къщата е разграбена — отвърна й. — Трябваше да послушам Мрън.

Казах ти, рече Мрън.

Коу осъзнаваше, че беше редно да им каже за Селина и за уговорката им, но те щяха да се възпротивят, както беше станало с Лидия. Освен това цял живот враните бяха пазили някои неща в тайна от него. Испита някакво странно удовлетворение, че сега и той си има тайна — въпреки че беше такава дреболия.

Тъкмо бяха стигнали до края на моравата отпред, когато пред тях внезапно изникна нечий силует.

Ледена паника скова Коу. Той се сепна, а враните се вдигнаха във въздуха с диви крясъци. Момчето отстъпи, спъна се и падна назад. Мускулните влакна в тялото му до едно жадуваха да побегне, но той се чувстваше абсолютно неспособен да помръдне.

Мъжът пред него наведе глава и рече с мек, но тревожен глас:

— Джак Кармайкъл?

Коу с отвращение забеляза, че стърчащите от венците му зъби представляваха остри, лъскави конуси.

Познаваш ли го?, изграчи Кряк.

Коу поклати глава с усилие. Това беше мъжът с бялото лице, когото беше видял от прозореца на стаята си. Отблизо чертите му бяха още по-призрачни — безкръвни устни, малко, смачкано носле и големи, немигащи очи, скрити зад миниатюрни тъмни очила. Лицето му беше изпито като на мъртвец, с тъмни, хлътнали бузи. Нямаше коса, нямаше дори вежди. Беше облечен в дълго черно палто, закопчано плътно догоре.

Блеска скочи на един клон над мъжа и изкряска дрезгаво.

— Не искам да ти наврежда — рече мъжът и се огледа с уплах. — Така де, ако ти *си* Джак Кармайкъл? Вранегласият.

— Кой сте вие? — попита Коу и се надигна. — Защо ме шпионирате?

Бледият мъж бръкна в палтото си, а Коу застана нащрек. Мрън разпери криле, готов да връхлети върху непознатия. Вместо оръжие обаче той извади черен полиран камък, на половината на юмрука на Коу, вдигна го пред себе си и обяви:

— Това е от Елизабет. Елизабет Кармайкъл.

При тези думи сърцето на Коу се сви.

— Майка ми! Познати ли сте?

— Донякъде — отвърна мъжът колебливо. — Вероятно може да се каже. На времето.

По устните му пробяга сянката на усмивка, но мигом се разсея.

— Така де, в момента съм по-близък с нея от всякога.

Ъ-ъ... какво иска да каже с това?, учуди се Блеска.

Коу се взря в камъка в ръката на мъжа. Колкото повече се вглеждаше, толкова по-трудно ставаше да различи краищата му. Всъщност камъкът не беше чисто черен — в сърцевината му като че преливахаменящи се цветни нюанси. Коу отстъпи, но мъжът го последва и му подаде камъка.

— Това ти принадлежи, младежо. Принадлежи на вранегласия. Вземи го. *Вземи го.*

Може да е капан, обади се Кряк.

Думите на непознатия звучаха отчаяно, но при все това Коу някак беше убеден, че онзи говори истината. Камъкът наистина му принадлежеше. Знаеше го... дълбоко в душата си. Той протегна ръка и мъжът пусна камъка в шепата му. Беше по-лек от очакваното и учудващо топъл.

— Какво е това? — попита Коу.

Вместо да отговори, мъжът рязко вдигна лице нагоре, а после отстъпи в сенките и промълви:

— Трябва да тръгвам. Нямам нищо общо с това, вранегласи. Той е само твое бреме.

Коу се обърна. През един от прозорците в задната част на къщата на родителите му излетя гълъб — една от птиците на Трохата. Пернатото се стопи като сива сянка.

Момчето стисна юмрук около камъка. Долови смътно врявата на враните, но странното пулсиране на камъка в ръката му сякаш го погълна. Или пък това беше пулсът на собственото му сърце?

Когато отново вдигна очи, непознатият беше изчезнал. Кряк кацна на рамото му и го клъвна леко по ухото.

— Ох! Това пък защо? — премигна Коу и пусна камъка в джоба си.

Защото не ни слушаш, отвърна Кряк. Добре ли си?

Той кимна замислено.

— Да се връщаме в църквата. И... това да си остане между нас, става ли?

Кряк се изкиска.

На кого можем да кажем? Все едно някой друг би разбрал вранския, а?

— Да, вярно — рече Коу.

ВТОРА ГЛАВА

Сивкавата светлина преди зазоряване, процеждаща се през една дупка между гредите на църквата, събуди Коу. Той чу цвърчене, а ароматът мигом го изпълни с неустоим глад.

„Наденички...“

Обърна се и събори купчината книги, натрупани до дюшека му. Внезапно го връхлетя споменът от изминалата нощ — за камъка и непознатия.

Трохата се беше привел над своя мангал на няколко метра от него и обръщаше с гръб към Коу цвърчащите в тиганчето наденички. Семчо седеше до него; едно мишле препускаше нагоре-надолу по ръкава му и току се мушкаше вътре. Семчо бе облечен във военно яке, поне три размера по-голямо, а чорлавата му светла коса имаше нужда от вчесване. Не откъсваше жадния си поглед от тиганчето.

— *Вече* трябва да са готови! — рече мишегласото момче.

— Търпение — каза Трохата.

Един гълъб изгука от гредите на покрива.

— Събудил се е, значи? — продължи Трохата. — Учудващо, предвид скитнята му нощес.

Коу осъзна, че Трохата говори за него, и порумения при спомена за гълъба от миналата нощ. Какво точно беше видяло пернатото? Той се надигна в леглото, а трите му верни врани се спуснаха от свода на един прозорец и кацнаха до него. Хвана го яд на самия себе си — първо, че не беше прикрил по-добре следите си, второ — задето изобщо изпитваше неудобство. Не беше сторил нищо нередно.

— Трябваше да огледам — каза той. — Какво лошо има в това човек да се опита да научи нещо за миналото си?

— И откри ли нещо? — рече Трохата и най-сетне се обърна към него.

Дългата му коса стърчеше от двете страни на червената шапка с нарисувана муцуна на тигър — талисмана на отбора по бейзбол на Блекстоун. Брадата и мустаците му растяха на рехави туфички. Коу си

спомни първата им среща в една задна уличка. Беше го взел за поредния бездомен скитник, живеещ по улиците на Блекстоун. Оттогава насам обаче младият мъж се беше превърнал в нещо като по-голям брат за него.

— Не — отвърна и несъзнателно посегна към джоба, в който лежеше тъмният камък, но прикри движението, като зачовърка ципа си.

— Лъжеш! — отсече Трохата. — Бобин спомена, че в къщата имало още някого.

За какво говори?, попита Мрън.

— Млада дама, по неговите думи. Проникнал през един от прозорците, за да провери какви ги вършиш. Нали така, Бобин?

Охраненият гълъб на гредата тръсна глава и Коу си спомни усещането, че бе забелязал нещо на площадката при влизането си в къщата. Явно птицата на Трохата го беше наблюдавала отблизо.

— Някакво момиче — рече той намусено. — Беше се приютила вътре. Нужно ли е да ме шпионираш?

— А ти нужно ли е да ме лъжеш? — парира Трохата и чертите на двайсет и няколко годишното му лице внезапно като че ли остаряха.

Той нареди пропитите с мазнина наденички в три хлебчета.

— Нали уж сме семейство, Коу.

Няма ли да му кажеш за оня чудака отвън?, попита Блеска.

Коу поклати глава. Трохата му подаде едно от хлебчетата в чиния. Бобин явно не беше видял бледия мъж, ето защо не се налагаше да сподели с Трохата за него. Така само щеше да предизвика още въпроси относно срещата, а ясно си спомняше думите на „чудака“ — камъкът беше единствено негово бремене. Докато не разбере какво имаше предвид, предпочиташе да остави нещата така.

— Е? — подхвърли Семчо с пълна уста. — Кажи за момичето?

— Казва се Селина — отвърна Коу. — Избягала е от вкъщи.

Трохата кимна, отхапа от своя сандвич и задъвка замислено.

— По-добре стой настрана от нея. Нищо добро не излиза от срещите с обикновените хора.

Думите му подразниха Коу. Трохата нямаше право да му нарежда какво да прави. Като беше с няколко години по-голям...

— Ама...

— Коу, вече имаш отговорности — прекъсна го онзи. — Като дивоглас. Не бива да допускаш хората да разберат какъв си. Не може да им се довериш.

Коу не беше толкова убеден. Трохата смяташе, че всички се стремят да го изобличат. Пък и неговата приятелка Лидия беше обикновено момиче. Вярно, не я беше виждал от близо двата месеца, откакто бе заживял с Трохата, но не защото самият той не искаше. Не се виждаха, защото му беше ясно, че майка ѝ не желаше той да дружи с нея. Баща ѝ, господин Стрикъм, дори не знаеше за дивогласите. Те си имаха свой собствен живот. Живот на нормални хора.

— Това ще го ядеш ли?

Семчо кимна обнадеждено към хлебчето в ръцете му. Вече беше опразнил своята чиния, а няколко мишки обираха и трохите.

— И още как! — рече Коу и придърпа чинията до гърдите си.

— Само така — обади се Трохата. — Тази сутрин имаме тренировка, нали помниш? А после — урок по четене.

Коу простена. Четенето му беше приятно, но Трохата държеше да се упражняват с животните си по три пъти седмично, което беше доста досадно.

— Задължително ли е?

Трохата завъртя очи.

— Докога ще се опъваш, Коу? Предача може и да изчезна, но не знаем колко от последователите му все още са на свобода и дебнат за удобен случай.

През ума на Коу мина видение — белият паяк, който беше зърнал да бяга през гробовете, след като унищожи Предача. Обаче го беше мярнал за части от секундата — не беше изключено да беше умореният му ум, който си въобразяваше призраци. Той пропъди мисълта от ума си и поде:

— Без водач...

— Неизбежно ще се появи нов враг — прекъсна го Трохата строго.

Преди момчето да продължи, един гълъб се стрелна покрай тях, грабна сандвича от чинията му и изпърха на безопасно разстояние над него.

— Много смешно! — завъртя очи Коу.

Гълъбът пусна сандвича и той го улови.

— Утре ще се упражнявам два пъти повече. Така става ли?

Трохата се вторачи изпитателно в него. Коу не се сдържа и извърна очи с неудобство. След всичко, което беше направил гълъбогласият за него, може би наистина му дължеше по-голямо уважение. И все пак се наежи. Трохата непрекъснато му нареждаше какво да прави. Беше му дал часовник, само и само да го накара да се появява навреме за обяд и вечеря. Дължен ли беше да му казва всичко? Много ясно, че не.

— Не мога да те принудя — каза Трохата. — Поне обещавай, че няма да забравиш погребението на Емили този следобед.

— Няма, разбира се — отвърна Коу.

Само веднъж се бе срещал със стоногогласата възрастна жена. Беше тъжна старица, терзана от смъртта на децата си през Мрачното лято.

— Вярно ли е, че тя няма наследник? — попита той тихо.

Трохата кимна.

— С нейната кончина родът на стоногогласите ще свърши завинаги.

Възцари се мълчание. Дарбата на дивогласите се предаваше от родител на дете. И по никакъв друг начин.

Е, щом няма да се упражняваме, къде ще ходим?, попита Блеска.

Тя също се беше вторачила в сандвича му. Той откъсна едно парченце, подхвърли й го и обяви:

— Излизаме.

— Може ли и аз да дойда? — скочи на крака Семчо.

Коу успя да прикрие гримасата си с усмивка. Момчето можеше да бъде забавна компания, но понякога го следваше като сянка, което го изпълваше с копнеж да остане сам.

— Защо не се поупражняваш с Трохата? — предложи той. — С мен ще ти бъде скучно. Враните са много досадни същества, да знаеш.

Много мило, изграчи Кряк.

Семчо явно се разочарова, но кимна.

Коу разви одеялото, което ползваше за възглавница, и извади от гънките тънко, тъмно острие — Врания клюн. Мушна го в ножницата, която беше изработил от стара кожа, и нахлузи ремъците на раменете си. Трохата го следеше любопитно с очи.

— Неприятности ли очакваш?

— Както каза самият ти, човек никога не знае на кого може да се натъкне — поклати глава Коу и се насочи към стълбите, следван от враните.

Досадни, значи, обади се Мрън.

Коу изчака да се отдалечат и прошепна:

— Не исках никой да ни следи днес. Не и на мястото, където съм замислил да идем.

Охо-о-о, тайна мисия!, въодушеви се Блеска.

— Оглеждайте се за гълъби — добави Коу. — Ще ви обясня по пътя.

Блекстоун беше град с богата история. Трохата я беше разказвал в подробности на Коу в продължение на няколко нощи — от началото, преди стотици години, като поселище до заблатената река, през растежа, след като реката била преградена и отклонена за напояване на полята с посеви. За ролята на града като важен пункт на пресечната точка на два големи търговски пътя. За сиването на дървените постройки през шестнайсети и седемнайсети век и издигнатите на тяхно място тухлени сгради. За благоденствието, настанало по време на индустриалната революция, завладяла страната. За разширяването на реката и изместеното ѝ още повече корито, през което прехвърлили мостове.

С всяко поколение тук пристигали нови вълни заселници, които носели своята култура и идеи. Металургията и промишлеността били заменени от света на финансите и технологиите. Населението процъфтявало и се множало. Блекстоун, без съмнение, се носел съвсем отгоре по гребена на вълната на прогреса.

До Мрачното лято, когато войната между дивогласите разкъсала града на парчета.

Оттогава бяха изминали осем години, но Блекстоун не се беше възстановил. Беше като ранено животно — неспособно да се изправи на крака, но все пак вкопчено в живота.

Коу възприемаше града по-различно от нормалните хора — онези, които живееха на земята и се ориентираха по имената на улиците и забележителностите. Той познаваше както тихите, спокойни места, така и онези, които винаги бяха оживени. Знаеше къде е в

безопасност и къде го дебне риск. Местата, на които можеше да намери някаква храна, и другите, в които находките бяха оскъдни. Тайните пътеки, по които можеше да се промъкне незабелязано в мрака, както и местата, където охранителните прожектори можеха да го издадат. Измерваше разстоянието не в километри, а във време. Десет минути, за да стигне от изоставената железопътна гара до катедралата по старите релси. Дванайсет, ако се отклонеше по покривите на старата фабрика за каучук.

Откъдето и да минеше, слоевете на миналото му се разкриваха. По някоя и друга църква или стари колове, щръкнали като развалени зъби в плитчините на реката по местата на старите кейове. И разбира се, старата канализация, чиито сводести тунели се виеха през почти целия град; съдържанието им се изпразваше в помпени станции и канализационни съоръжения, а оттам — в река Блекуотър отвъд края на града.

През първите си дни на изследовател Коу не беше слизал долу. С времето обаче увереността му нарасна и взе да се осмелява да влиза под земята. През деня, когато покривите не бяха сигурно място заради строителите и полицейските хеликоптери, подземните тунели предлагаха удобен начин за незабелязано придвижване из града.

Който обаче хич не се нравеше на враните.

Птиците не обичат тавани, обясни Мрън, щом се спуснаха по шахтата в един от тунелите близо до църквата.

Небето ни дава безопасност, добави Блеска.

Не се притеснявайте, ще ви пазя, подметна Кряк, но гласът му потрепваше.

Мрън се изкиска гърлено.

Моля, някой да ми даде торбичката за повръщане.

— Трябва да бъдем сигурни, че никой не ни следи — рече Коу. — Това е единственият начин.

Той скочи в тунела от края на стоманената стълба. Слава богу, беше сухо, но въздухът беше застоял и задушлив.

Той извади фенерчето от джоба си, запали го и пое през тунела. Птиците се редуваха коя да лети напред. Не беше срещал никого тук, долу, с изключение на някой и друг плъх, но все пак кожата му настръхваше. Не би искал да се озове на подобно място сам.

Гърбът го засърбя и той нагласи под дрехите презрамките, с които беше закрепил по-здро̀во Врания клюн. На външен вид древното оръжие не беше кой знае какво. Тясно, дълго около шейсет сантиметра острие, наточено и от двете страни. Не особено остро, но навярно щеше поне да уплаши нападателите му, колкото да му даде време да се измъкне. Освен това беше мечът на рода на вранегласите и притежаваше силата да отвори портал към Земята на мъртвите. Коу имаше дълг да го носи.

Той напипа камъка в джоба си със свободната си ръка. И той ли беше свързан по някакъв начин с вранегласия род? Днес не му се струваше кой знае колко забележителен, но около него все трябваше да има нещо специално, иначе защо майка му би искала да му го предаде? В крайна сметка нали тя беше вранегласата преди него. И дали странният плешив мъж от снощи изобщо говореше истината — че познава майка му? Каза си, че вероятно и той беше дивоглас, макар че не беше забелязал никакви животни наоколо. Твърде много въпроси, а се сецаше само за едно място, на което можеше да намери някакви отговори.

Ехо? Земята до Коу..., обади се Кряк.

— Какво? — извърна се Коу.

Държиш се много странно, продължи Кряк. Мрън ти говори нещо.

— Извинявайте — каза той. — Просто се бях замислил. Какво казваш, Мрън?

Казвам, че сме тръгнали на запад — така ли?, рече Мрън и очите му проблеснаха в сребристо на светлината на фенера. Пак ли отиваме да видим онова момиче?

— Не — рече той, без да забавя крачка. — Отиваме в Горт хаус.

В дома на Квакер!, възкликна Мрън. За какво ти е този дърт страхливец?

— Може би знае нещо за черния камък.

Все пак не можеше просто да го разнася наоколо, без да има и най-малка представа защо е толкова специален. Майка му би искала той да научи какво представляваше — явно му го беше оставила с някаква цел. Беше убеден в това.

Продължиха в мрака през безкрайната плетеница от тунели. Коридорите като че бяха дело на някой откачен. Тесни и широки шахти

се отваряха на различни нива в оплетен лабиринт. Коу вървя в продължение на двайсет минути, ориентирайки се по памет, след което изкачи няколко стълби. Озова се на по-високо ниво. Стъпките му ехтяха из тунелите.

Сигурен ли си, че знаеш къде отиваш?, попита Блеска от една тръба в стената. *Не ми се ще да се изгубим тук.*

Познаваме тунелите като опакоето на крилете си, обади се Кряк и се сгуши до нея. *Студено ми е. А на теб?*

Блеска се отдръпна.

Аз се чувствам отлично, благодаря.

Тунелът започна леко да се изкачва. Коу броеше отвесните шахти, които подминаваха, докато накрая се спря уверено пред поредната от тях и заяви:

— Нашата спирка.

Мина пред останалите, повдигна капака отдолу и надникна навън. Както и очакваше, намираха се на пустия, оброчен с дървета път, който се виеше нагоре — улицата в подножието на хълма Херик, която водеше до Горт хаус.

Свеж въздух! Слава на бога!, обади се Блеска и изпърха към клоните на близкото дърво.

Другите се издигнаха след нея. Коу издрапа навън и затвори капака. Горт хаус не беше далеч нагоре по хълма, но въпреки това той се затича покрай пътя. Околността беше тиха и надали щяха да се натъкнат на някого. При все това беше готов да се мушне в храстите, ако се наложеше.

Квакер може и да беше страхливец, но момчето беше сигурно, че може да му има доверие. Все пак именно коткогласият му беше разказал за Врания клюн, за родителите му, както и за още много неща. Беше нещо като учен, специалист по историята и културата на родовете дивогласи. Горт хаус беше претърпана с ценни артефакти и книги — същински музей на дивогласите.

На приближаване към къщата обаче сърцето на Коу учести ударите си.

Нещо не беше наред.

Портите зееха отворени, а на извитата в кръг алея беше спряла полицейска кола, чиито сигнални светлини проблясваха беззвучно. Той

вдигна ръка, за да спре враните, макар че не беше нужно. Птиците вече се бяха наредили на оградата.

Какво става?, попита Кряк.

Тревогата на Коу растеше с всяка изминала секунда. Дали с Квакер не се беше случило нещо? Или в къщата беше нахлул крадец? Или някой по-лош от крадец... Той се запромъква покрай портите и подрязаните храсти по края на моравата пред къщата.

— Долу ръцете от мен! — долетя вик, последван от котешко фучене.

Коу побърза да се прикрие тъкмо когато двама полицаи избутаха самия Квакер през входната врата на къщата. Държаха го за ръцете, извити зад гърба му. Старецът беше облечен безупречно: в кафеникав костюм от туид, с червено елече, а краката му бяха обути в охрени мокасини. Две тигрови котки се замотаха в краката му, а полицаите го опряха отстрани на колата. Монокълът му падна и единият полицай го смачка с кубинка.

— Не съм сторил нищо нередно! — рече Квакер. — Поне няма ли да ми кажете какво искате?

Някаква сива котка скочи на предния капак на колата и наежи козината по извития си гръб.

— Не, Фреди! — нареди ѝ Квакер.

Един от полицаите свали палката от колана си и замахна яростно срещу нея. Животното отскочи, приземи се на земята и избяга в градината.

— Не може така — промърмори Коу и понечи да излезе на открито.

Не!

Гласът на Мрън го накара да се поколебае.

— Настоявам да ми кажете какво става! — викна Квакер при появата на трети полицай от къщата.

— Намери ли нещо? — попита онзи, който се беше опитал да удари котката.

— Само стари книги и съмнителни антики — рече третото ченге. — Трябват ни повече хора, за да претърсим както трябва.

— Не и без заповед за обиск! — наежи се Квакер.

Фрас!

Полицаят го зашлеви през устата с опакото на ръката си.

— Затваряй си устата!

Коу потръпна. Не знаеше много за полицията, но му беше ясно, че не е редно да се държат по този начин.

Квакер беше омекнал в хватката им. Натъпкаха го в колата.

— Не мога да позволя да го отведат — изрече Коу, но краката му отказаха да се раздвижат.

И какво ще направиш?, попита Кряк. *Те са трима. Плюс това не бива да им показваш, че си дивоглас, нали помниш?*

Полицайте се качиха след Квакер, двигателят избръмча и колата се понесе по алеята. Коу се притисна към живия плет и ги проследи с разтуптяно сърце. Още няколко котки изскочиха от къщата с жално мяучене и се събраха около портите, а колата изчезна надолу по хълма.

Това е полицията, Коу, каза Мрън. Трохата не би те посъветвал да се забъркваш с тях, В случая и аз бих се съгласил с него. Ей!

Момчето вече тичаше надолу по хълма, стиснало в ръка камъка в джоба си, за да не изпадне. Знаеше какво трябва да стори. Ако се превърнеше във врана, щеше да ги проследи от въздуха. Призова цялата си енергия, скочи във въздуха, свика волята си, за да предизвика преображението и да освободи враната в себе си...

... и се стовари тежко на пътя, останал без дъх.

Е, с това определено се изложи, рече Кряк и кацна до него.

Май все пак не е лошо да се поупражняваш с Трохата, добави Мрън.

Коу се надигна и разтри гръб. Защо не се беше получило? Беше го правил и преди.

— Отнесете ме след полицейската кола! — нареди той на враните си.

Затвори очи, стисна юмруци и усети как мощта му нараства. Вярно, не беше успял да се превърне във врана, но поне имаше резервен вариант. Отвори очи и ги видя да прииждат. Черните точки се задаваха от всички страни. Враните на Блекстоун се подчиняваха на господаря си.

Една по една птиците се спуснаха в черна вихрушка и накацаха по дрехите му. Тялото му олекваше с всяка следваща врана, докато накрая краката му не се отлепиха напълно от земята.

— След тях! — нареди той.

Враните го вдигнаха високо във въздуха и той размаха крака. Понесоха го над пътя отдолу. Паниката му прерасна във въодушевление, той се отдаде на силата на крилете им и остави земята да се смали под него. В далечината се мержелееха очертанията на града. Трябваше да спре колата, преди да достигне до оживените райони на метрополиса, за да избегне да бъде забелязан от недивогласите. Направляваше враните с ума си. Ето! Автомобилът беше точно пред тях и бавно слизаше по завоите на пътя. Враните ускориха, докато Коу не увисна само на три метра над покрива. Щеше ли да се справи? Трябваше да изчисли времето със съвършена точност.

— Пуснете ме! — нареди.

Моля?!, изкряска Кряк.

— Сега! — викна момчето.

Птичите нокти се разтвориха и той тупна с краката напред върху предния капак на колата, загуби равновесие и се блъсна в предното стъкло. Спирачките изскърцаха, автомобилът поднесе и той се преметна през покрива. Светът се превъртя пред очите му, той се сви, вдигна ръце около главата си и се вряза странично в нещо много твърдо.

Претърколи се и установи, че е насред пътното платно. Надигна се точно когато полицейската кола подскочи през бордюра и се удари в едно дърво с металически трясък.

Когато се надигна, в глезена го проряза болка, но реши, че е просто навехнат. Щом тя утихна, дойде ред да обърне внимание на още поне десетина други болетки. Якето му беше разкъсано. Враните вече бяха накацали по дърветата от двете страни на пътя. Потръпвайки от болка, той закуцука към полицейската кола със свит на буца от ужас стомах.

„Какво направих?“

Изпод смачкания преден капак излизаше дим. Коу отвори задната врата. Полицаяте мърдаха зашеметени на предните седалки. Слава богу, не бяха загинали, но все още можеха да му навредят. Той се пресегна през тялото на Квакер и откопча предпазния му колан.

— Коу? — рече старецът и премигна бързо, сякаш в шок.

— Елате с мен! — каза Коу.

— Ти как...?

Момчето сграбчи ръката на Квакер и го издърпа навън.

— Насам! — каза той и го поведе нагоре по затревената ивица край пътя. При всяка крачка по крака му се стрелваше нов болезнен спазъм.

— Трябва да се махнем от пътя.

Квакер куцукаше до него през хрусталаците в гората. Коу не знаеше накъде отива, целеше единствено да се отдалечи от полицията максимално бързо. Приплъзнаха се по покрит с листа склон, препъвайки се в коренищата и пъновете по пътя си, след което преджапаха през малко поточе. Изкатериха се по склона от другата страна и стигнаха до малко плитко дърво. Квакер се отпусна задъхано на земята. Глезенът на Коу гореше от болка. Враните накацаха около тях.

— Оглеждайте се — каза им момчето.

— О, Коу! Какво направи! — въздъхна коткогласият.

И едно „благодаря“ щеше да свърши работа, обади се Блеска.

— Какво имате предвид? — попита го Коу. — Спасих ви.

Квакер размърда глава наляво-надясно, сякаш беше чул някакъв шум. Изправи се тромаво на крака с неподправен ужас в очите.

— Напротив — каза той. — Тя ни наблюдава, дори сега.

— Кой? — повдигна вежди Коу. — Наоколо няма никого!

Квакер поклати глава и въздъхна тежко.

— Не разбираш, Коу.

В далечината се разнесоха викове. Полицията. Скоро щяха да дойдат и подкрепления.

— Вижте, нуждая се от помощта ви — изстреля Коу. — Трябва да ви покажа нещо.

Той извади камъка от джоба си. Квакер престана да шава на мига и закова очи в предмета в шепата му, сетне заклати трескаво глава и продума:

— Не... О, не! Не, не, не!

Отстъпи назад, като че ли се страхуваше, че камъкът може да го нарани.

— Чакайте — рече му Коу. — Какво има?

— Именно него *иска* тя — замърмори Квакер, без да отлепя очи от камъка. — Всичко се връзва. Откъде го взе?

— Дадох ми го — отвърна момчето. — Мъжът каза, че принадлежал на майка ми.

Квакер стигна до ръба на дърето.

— Може и така да е. Но това е опасно, Коу. Опасно е *за теб*. Прибери го, за бога!

Коу пъкна камъка обратно в джоба си.

— Защо? Какво е това?

Шията на стареца пулсираше.

— Трябва да се отървеш от него — предупреди той. — Не казвай на никого, че е у теб. Нито на Трохата, нито на Лидия и на Велма... На никого! И майка ти щеше да ти даде същия съвет. Това е на ранегласия. Отнеси го някъде, където никой няма да го открие, и... моля те... умолявам те... не го доближавай до мен.

Той се обърна и се втурна да бяга между дърветата.

— Чакайте! — викна Коу. — Нуждая се от помощта ви! Квакер обаче беше изчезнал.

На някои хора просто не можеш да им угодиш, обади се Блеска.

Гласът ѝ звучеше далечен и глух. Коу тръсна глава. Май беше паднал по-лошо на пътя, отколкото подозираше.

— Открих следи! — долетя викът на един от полицаите.

В далечината се чу птичи крясък. Коу забеляза Мрън, кацнал на един клон на шест метра от него.

— Какво казваш? — попита.

Насам!, повтори Мрън. *Ще ви измъкна*.

Коу се затича след него. Глезенът му пулсираше. Камъкът подскачаше в джоба му при всяка стъпка.

ТРЕТА ГЛАВА

Коу бързаше към гробището, следван от враните си.

Трохата и Семчо го чакаха до портите. Някой непознат би ги взел за двама много различни братя — единият близо два метра на височина, другият — едва метър и трийсет.

Постарали са се, вижте!, подметна Мрън.

Трохата беше сресал косата си и се беше обръснал. Беше сложил най-хубавите си обувки — или просто беше залепил наново старите си чепици. Семчо беше с измачкан черен костюм. Сакото беше увиснало на раменете му. Изнамерил бе отнякъде дори папийонка. Коу внезапно се засрами от собственото си раздърпано палто и прокъсани ботуши.

— Значи, най-сетне благоволи да се явиш — изсумтя гълъбогласият. — Къде се мотаеш цял ден?

— Извинете! — отвърна момчето. — Загубих представа за времето.

— Хмм — рече Трохата. — Хайде, службата ще започне всеки момент.

Коу тръгна по пътеката след него и Семчо, а враните му плеснаха с криле и кацнаха над вратата на параклиса. Глезенът още го болеше леко, но вече почти не куцаше. Подобно на порутената църква „Свети Франциск“, това място също беше изоставено от години, а гробището пустееше. Чувстваше се необичайно, че отново е там, където бяха погребани собствените му родители. Трохата ги преведе от другата страна на църквата, където около прясно изкопан гроб се беше събрала малка групичка хора. До гроба имаше купчина пръст, която не след дълго щеше да запълни дупката в земята.

Освен Трохата, Коу и Семчо присъстваха още около десетина души. Коу разпозна няколко от останалите дивогласи. Например Али, облечен в опънат черен костюм, стиснал в ръка неизменното куфарче, от което долиташе глухото жужене на рояка пчели вътре. И Раклън до него, якият вълкоглас. Коу с разочарование установи, че Маделин — момичето с гарвановочерна коса в инвалидната количка — я няма, но

забеляза две от катериците ѝ, свити в клоните на дърветата по края на гробището.

Огледа лицата на останалите, като се постара да не става невъзпитан. Бяха на най-различна възраст. Момиченце на четири или пет години стоеше до седналия мирно до нея огромен доберман. Старец се облягаше на пръчката си, макар че не личеше да е придружаван от някакво създание. Две еднакви на вид момчета стояха от двете страни на едър, клепоух заек, който помръдваше с муцуна. В дъното се бе настанила относително млада двойка с количка с бебе. На ръба на количката беше кацнал ястреб, а до него неуместно се мъдреше енот. Нима и двамата родители бяха дивогласи?

Коу трудно би могъл да сбърка силуета, застанал пред самия гроб. Госпожа Стрикъм беше облечена в дълго, черно палто със светли, лъскави копчета. Изглеждаше по-строга, отколкото я беше запомнил два месеца по-рано; чертите на лицето ѝ бяха изопнати. При вида на Коу тя му кимна леко и се поусмихна, при което изражението ѝ омекна. В ръце държеше бяла роза.

— Моля ви, да се съберем по-близо — призова тя.

Коу се присъедини към останалите и оформиха кръг около празния гроб.

Няколко секунди никой не продума. Той никога не беше ходил на погребение, камо ли на погребение на дивоглас. Не беше сигурен какво се очаква да се случи. Постепенно осъзна, че един по един присъстващите се извъръщаха към църквата. Проследи погледите им нагоре по пътеката и очите му се спряха на изключително странна гледка.

Не беше самият ковчег — той представляваше прост сандък от плътно сплетена ракета... Чудното беше, че се *движеше* — носеше се по неравната земя, сякаш беше на въздушна възглавница. Коу внезапно осъзна какво се случваше. Под ковчега имаше стоножки, хиляди стоножки, които бързаха напред с крачка.

— Носят я! — промълви той.

— Последният им дълг — обясни Трохата.

Щом стигнаха до ръба на гроба, стоножките слязоха по наклона под нивото на земята, без да изпускат ковчега, положиха го на дъното, а госпожа Стрикъм се покашля.

— Благодаря на всички ви, че дойдохте — рече тя над гроба. — Емили щеше да се трогне, че сте тук.

Няколко глави закимаха с разбиране. За пореден път Коу се почувства чужд в компанията на дивогласите и на историята, която ги свързваше.

— Запознах се с Емили преди петнайсет години — продължи Велма Стрикъм. — Някои от вас са твърде млади, за да си спомнят времето преди Мрачното лято, когато повечето се познавахме помежду си. — При тези думи по устните на госпожа Стрикъм пробяга усмивка. — Емили ръководеше група дивогласи под претекст, че е кръжок по ръководение; мнозина, които не можеха да овладеят способностите си, се възползваха от нейната отзивчивост и от съветите ѝ. Освен това беше и любяща майка на три момиченца. Мога да ви уверя от личен опит, че за един дивоглас родител е изключително трудно да прецени кога да разкаже за себе си на своите деца. — Тя замълча. — Кога да ги натовари с бремето на съдбата им...

Коу преглътна, а сърцето му потръпна в нов пристъп на тъга. Бяха отнели майка му, преди тя да намери удобен случай да поговори с него.

Ръката му отново погали камъка в джоба и той внезапно се почувства кух. Майка му беше премълчала толкова много. Огледа лицата на околните. Все някой от тях трябваше да знае нещо за камъка, нали? Можеше ли обаче да им се довери? Думите на Квакер отекнаха в ума му.

Не казвай на никого, че е у теб. Нито на Трохата, нито на Лидия и на Велма... На никого!

Трохата сложи ръка на рамото му, сякаш беше доловил тревогата му. Коу отдръпна пръсти от камъка.

— Емили се готвеше да каже на децата си за своите способности, когато ни връхлетя Мрачното лято — рече госпожа Стрикъм. — В последвалите месеци пострадахме всички. Загубихме мнозина. Малко от нас обаче понесоха онова, на което бе подложена Емили.

Въздухът като че поохладня и се надигна лек повей, който разклати короните на дърветата и подгони листата из гробището. Коу забеляза, че в клоните са се събрали и други птици — дроздове, кълвачи и една сова. Всички наблюдаваха внимателно. Старецът с тоягата се поразмърда и изпод крачола му надникна едно порче.

— Мамба беше изпратила змиите си по петите на самата Емили, но вместо това влечугите се натъкнаха на дъщерите ѝ — продължи госпожа Стрикъм с разтреперан глас. — Загинаха бързо... ако това може да бъде утеха. След това Емили намери отнякъде сили да продължи битката. Без нея никога нямаше да успеем да надвием врага през Мрачното лято. Но схватката ѝ коства всичко и тя се промени коренно. Няма да казвам, че последните ѝ години са били щастливи, защото не е нужно да ръсим със захар преживелиците си, а и самата тя би се възмутила от подобна лъжа. И въпреки това не мисля, че си отиде нещастна. Всъщност само преди седмица ми довери, че възнамерява отново да започне кръжока по ръкоделие. Това може да означава единствено, че беше открила някакъв душевен мир.

Госпожа Стрикъм замлъкна. Коу огледа лицата на останалите опечалени. Няколко бяха облени в сълзи.

— С Емили родът на стоногогласите приключи — продължи госпожа Стрикъм. — Това е двойна смърт и нашият свят обеднява от кончината ѝ. Нека почива в мир.

— Почивай в мир — пророни множеството, сред тях и Коу.

Госпожа Стрикъм хвърли розата върху ковчега. Ракълън пристъпи напред и започна да насипва с лопатата пръст в гроба. Коу забеляза, че стоножките останаха вътре с господарката си.

— Ходил си при Квакер, нали?

Въпросът го стресна. Той стрелна Семчо с очи, после ги върна върху госпожа Стрикъм и прошепна:

— Проследил си ме!

— Може и да си се измъкнал на гълъбите, но мишките знаят как да се шмугнат в каналите — отвърна Семчо. — Изгубихме те чак когато се изкачи по една стълба.

Коу въздъхна с тихо облекчение. Последното, което му беше нужно, беше Трохата да научи за случката с полицейската кола. Това *определено* нямаше да му допадне.

Опечалените взеха да се отдалечават от гроба, а Трохата прегърна дивогласия с порчето и се заговори с него. Мишките на Семчо се закачаха с енота — катереха се по козината му, а той се опитваше да ги отърси. Пчелите на Али летяха мудно около полските цветя край гробището, а господарят им говореше с момичето с добермана.

— За какво си ходил при него? — настоя Семчо. — Не се тревожи, не съм казвал на Трохата.

— Прави каквото щеш — рече му Коу. — Просто исках да науча нещо повече за родителите си.

Мишегласият повдигна вежди, но преди да продължи с въпросите, Трохата им направи знак да се приближат.

— Ей, двамата, елате да поздравите господин Дъдъл!

Семчо се подчини на мига, но Коу се поколеба. Какво даваше право на Трохата да го командори непрекъснато? Престори се, че не е чул, и вместо това отиде до вълкогласия, който все още ринеше пръст с лъснало от пот чело.

Щом се приближи, огромният мъжага спря, заби лопатата в земята и изрече равно:

— Вранегласи...

Коу не беше сигурен какво да каже. Вълкогласият явно нямаше намерение да продължи да копае, но и не продума нищо повече. На Коу му се прищя да беше отишъл със Семчо.

— Исках само да ви попитам — подхвана той неуверено — за момичето, което говори с катериците. Добре ли е?

Помнеше, че именно Ракълн буташе инвалидната количка на Маделин в деня, когато се бяха запознали.

— Защо питаш мен? — изгъркори вълкогласият.

Коу отстъпи плахо.

— Аз... Реших, че може би сте приятели — пророни.

Нещо се отърка в крака му. Той сведе очи и забеляза лисица до себе си. Велма Стрикъм се беше спряла на няколко крачки зад нея и го гледаше сурово.

— Би ли дошъл за момент, моля? — попита тя. — Някой иска да поговори с теб.

Без да чака, тя се обърна и тръгна надолу по пътеката през гробището.

— Явно трябва да вървя — измрънка Коу на Ракълн. — Извинете.

Погледът на вълкогласия омекна и той поклати глава.

— Не, вранегласи — рече му тихичко. — Аз те моля за извинение. С Емили бяхме приятели и в този момент не ми е леко. Маделин има час в болницата днес, но иначе е добре.

Коу кимна.

— О, и между другото — добави Раклън, — всички дивогласи ти дължат благодарности. Стореното от теб в Земята на мъртвите... много смела постъпка.

Мъжът протегна огромната си, изцапана с пръст ръка, приличаща на лапа. Коу я пое, изчерви се, а после се спусна по хълма след госпожа Стрикъм. Тя вече беше стигнала до колата си и беше отворила вратата.

Отвътре слезе Лидия. Беше разпуснала гъстата си червена коса по раменете, а бретонът ѝ достигаше досами очите, от което нежното ѝ лице изглеждаше съвсем миниатюрно. Носеше дънки и суитшърт с дълъг ръкав с рисунка на тюлен върху айсберг. Коу се съсредоточи върху буквите: „Леден кеф“. После вдигна очи към огряната от усмивка физиономия на приятелката си и се спусна към нея, ухилен до уши. След миг обаче спря, несигурен какво да направи. Лидия разтвори обятия и той осъзна, че се кани да го прегърне. Пристъпи напред, позволи ѝ да го стори и смутено обви собствените си ръце около тялото ѝ. Тя го стисна здраво и рече развълнувано:

— Не съм те виждала цяла вечност!

Коу стрелна госпожа Стрикъм с поглед. Тя се взираше в двора на църквата, но той усети, че е наострила уши да чуе какво ще отвърне той.

— Да — каза. — Аз... хм... бях зает.

— Още ли живееш в църквата?

Той кимна.

— Ас теб какво става?

Лидия изду бузи.

— Доста работи, като се замисля...

Тя се заоглежда с надеждата майка ѝ да влезе в колата и да затвори вратата. После снижи глас:

— Коу, ужасно е! Мама почти не ме пуска да излизам от къщи. Май се тревожи да не си навлека неприятности. А татко го уволниха.

— О, не! Защо? — удиви се той.

Лидия повдигна рамене и продължи:

— Уж заради избягалите затворници, но според него причините са политически. Свързано било с новия полицейски комисар, който искал да смени директора на затвора. Може да се наложи да се изнесем

от къщата. Все едно... — Тя го тупна по рамото. — А ти си толкова зает, че не можеш да дойдеш да ме видиш, а?

Коу долови, че е обидена.

— Трябва да тръгваме — обади се майка й нетърпеливо се облегна на покрива на колата.

— Трохата ме обучава много усилено — оправда се Коу.

Начаса осъзна колко нелепо звучеше подобно извинение. Нави ръкава си и й показа синините, които му бяха причинили гълъбите на Трохата, когато го бяха бутнали през една пейка в парка преди два дни. Имаше и няколко следи от сблъсъка с полицейската кола — охлузвания и тъмнолилаво петно на китката.

— Ох! — рече тя. — Да не си го ядосал?

— И не е само това — каза той гузно. — Учи ме и да чета. Все още не разпознавам много думи, но се старая.

— Страхотно! — усмихна се Лидия, но по лицето й мина сянка. — А как са Кряк и Мрън?

— Все така — отвърна той. — Тоест, не съвсем. Имам нова врана, казва се Блеска. Готина е. Кряк си пада по нея.

Тя се изхили.

— Значи е хлътнал?

Не е вярно!, долетя крясък отгоре. Кряк се беше настанил в клоните на един бряст. *Просто се възхищавам на летателните й умения.*

Двигателят на колата избръмча. Госпожа Стрикъм се беше качила и беше затворила вратата.

— Вчера отидохме до някогашния ми дом — допълни Коу. — И познай какво! Открихме едно момиче — живее там!

— Ами? — сбърчи вежди Лидия. — В смисъл, нанесла се е на своя воля?

— Явно, че да — кимна той. — Казва се Селина. Бездомна е, както бях аз. Ще я уча как да си намира храна.

— Това... Това е чудесно, Коу — рече Лидия. — Може и аз да дойда?

Това прозвуча малко неочаквано.

— Защо ти е да си търсиш храна? Ти разполагаш с истинска такава, нали... в чиния.

— Защото ще бъде забавно — отговори Лидия. — Кога ще ходите?

— Ъ-ъ... Не знам — отвърна Коу. — Слушай, Лидия, май е по-добре да не идваш. Може да стане опасно.

Тя повдигна вежди.

— Знам как да се пазя.

— Последния път, когато се поведе по моя акъл, едва не те убиха заради мен — каза той.

Камъкът тежеше в джоба му. Някои опасности действително бяха останали в миналото, но беше сигурен, че го дебнат нови. Не можеше да поеме риска отново да допусне Лидия до себе си, преди да разбере какъв беше камъкът и защо беше уплашил Квакер толкова.

Прозорецът на колата се отвори и отвътре се подаде лицето на госпожа Стрикъм.

— Трябва да тръгваме, Лидия. Баща ти ще се усъмни какво пазаруваме толкова дълго.

— Съжалявам — довърши той. — Просто не искам да ти навлека неприятности.

— Хайде, милинка — подкани я майка ѝ.

Лидия прехапа долната си устна и рече:

— Коу, мислех, че си ми приятел.

Той премигна смутено при внезапния яд в тона ѝ. Определено бяха преминали през доста неща заедно, но никога не беше имал приятели... с изключение на враните.

— Ами... да, приятел съм ти — смотолеви.

Тя се обърна, отвори вратата и се качи в колата. После закопча колана си и поклати тъжно глава.

— Защо тогава не се държиш като такъв?

Вратата се затръшна, преди той да успее да отговори. Колата се отдалечи и го остави стърчащ сам в края на гробището.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Стана добре, че беше накарал враните си да го изчакат в края на улицата — когато стигна до къщата, завари Селина отпред. Определено не искаше да я подплаши, водейки разговори с птиците си.

Тази вечер тя му се стори по-висока — може би дори от него самия, — но после се усети, че се дължеше на дебелите подметки на кожените кубинки с връзки до глезените, които беше нахлузила. И те, и дрехите ѝ бяха черни — пола до коленете над тъмен клин и тясно черно яке, закопчано до брадичката. Зачуди се как ли би я приела Лидия. Беше със слушалки в ушите, но ги извади, щом той се приближи.

— Закъсна — обяви тя.

Коу посегна към часовника си и провери. Беше десет и десет.

— Извинявай — рече. — Тази вечер наоколо обикаляха цял тон полицейски патрули. Трябваше да мина по заобиколния път.

— Този часовник е за китка, нали знаеш? — посочи тя. — Все тая, какво толкова ѝ е на полицията? Да не си загазил?

Той поруменя.

— Не, не е това. Просто...

Не знаеше как да довърши.

— Няма проблем — побърза да вметне Селина. — Всъщност се съмнявах, че изобщо ще се появиш.

Тя духна в шепите си, скрити в ръкавици без пръсти.

— Нали казах, че ще дойда. Готова ли си?

— Да — отвърна тя. — Къде водите момичетата на вечеря тук?

Той се ужаси, че съвсем ще се изчерви. Горещината, която усети по бузите си, го увери, че опасенията му са се сбъднали с пълна сила. Тя нали не очакваше да я заведе на ресторант?

— Ами, ние всъщност ще потърсим храна... — пророни.

— Пошегувах се — рече му Селина. — Знаеш ли какво... Ти ще ми покажеш къде да си търся храна, а аз ще поработя над чувството ти за хумор.

Коу се ухили. Долавяше, че се заная с него, но нямаше нищо против.

— Гладна ли си?

— Винаги — отвърна тя.

— Знаем едно читаво китайско ресторантче. Имат едно чудесно сепаре отзад при кофите.

Селина повдигна вежди.

— И аз се пошегувах — довърши той.

Тя плесна с ръце.

— Аха, да! Вече се учиш. Звучи прекрасно!

Тръгнаха по улицата. Той по навик се придържаше към сенките, доколкото можеше, но Селина явно не се притесняваше. Движеше се с дръзка походка, като понякога излизаше по средата на пустите улици и подритваше празните кутийки от напитки по пътя. Коу се озърташе при всеки градски звук — далечен лай на куче, рев на мотор, — докато тя като че дори не ги забелязваше.

Не след дълго се озоваха сред множество строителни машини и кранове. Откакто Коу се помнеше, строителната площадка пустееше, вероятно изоставена след Мрачното лято. Той свали якето си и го метна върху бодливата тел на оградата.

— Оттук е най-бързият път до центъра на града — обясни.

Набра се нагоре, възседна оградата и протегна ръка на Селина. Което се оказа излишно.

— Няма нужда, благодаря — рече тя.

Изкатери се, без да поема ръката му, прехвърли тялото си от другата страна и се приземи с приклякване.

— Къде каза, че живееш? — попита тя.

Коу също се спусна на земята.

— Ъ-ъ... Не съм казвал къде — рече той. — Обикалям наоколо.

Не искаше да има тайни от нея, но все още не беше готов да ѝ разкаже за църквата. Изпълни се с благодарност, че тя не настоя. Спомни си, че при първата им среща с Лидия тя го беше засипала с въпроси.

— Преди живеех в къщичка в дърветата — добави.

— Вярно? Къде?

— В стария парк, северно от тук — отвърна той.

— Там е страшно *зловецо*! — рече Селина.

— На мен ми харесваше.

Сега споменът за гнездото го изпълваше с носталгия, но през зимата понякога ставаше толкова студено, че сутрин се събуждаше със скреж по одеялото.

— Как ти понасят височините? — попита. — Най-безопасният път от тук нататък е по покривите.

Селина смачка някакво насекомо на рамото си, огледа постройките пред тях и подметка:

— Да опитаме.

Коу тръгна пръв — закрепил крака и ръце в напуканата мазилка и се изкатери до един счупен прозорец на първия етаж. Едно време тук се намирали военните казарми, беше му разказал Трохата. Селина се изкачи с лекота. Коу си каза, че е доволен, че не беше поканил Лидия — щеше да ги забави. Прекосиха дълго помещение, осеяно със стари документи, изкачиха се по две стълбища и стигнаха до аварийния изход към покрива. Излязоха и градът се ширна пред очите им.

— Еха-а-а! — възхити се Селина.

При вида на удивеното ѝ лице той се изпълни с гордост. Тази гледка беше любима и на него. Затича се леко, а тя го последва.

— След малко ще трябва да скочим — предупреди я. — Не е дълъг скок, но прави като мен.

Той стигна до ръба на сградата и се метна през двуметровия процепа. После се обърна да види Селина, но тя вече беше скочила и се приземяваше ловко до него.

— Идва ти отвътре — впечатли се той.

— Ходя... *ходех* на лека атлетика в училище — обясни тя, — преди да избягам. Тук е много яко! Все едно съм птица, всичко е под мен.

Той инстинктивно погледна към небето. Сепна се, че до този момент изобщо не се беше сетил за враните си. Блеска и Кряк бяха кацнали на една антена на около двайсет метра вляво. Мрън също беше някъде наблизо. Но се държаха настрана.

Двамата продължиха по покривите. Селина беше безпогрешна. Постепенно приближиха сърцето на града.

— И какво, училището липсва ли ти? — попита Коу.

— Ами... да — отвърна тя. — Така де, липсват ми приятелите ми.

— Преди колко време избяга?

Огледа лицето ѝ за признаци, че проявява прекалено любопитство, но, изглежда, не досаждаше.

— Един-два месеца — отговори тя. — Не мислех, че ще се задържа толкова време, честно казано. Отначало исках просто да остана насаме за малко, но после... ами... оказа се, че доста ми допада.

Той се спря до ръба на сградата и се надвеси над улицата отдолу. Беше избрал този маршрут, защото повечето магазини бяха изоставени, а уличните лампи никога не светеха, но долу все още минаваше по някоя кола, имаше и пешеходци.

— И как се оправяш? — продължи разпита. — С храната и с другите работи?

— Понякога не е лесно — отвърна му Селина. — Известно време просих в града, върших и някои нередности.

— В какъв смисъл? — смути се той.

— Е, нищо прекалено ужасно — отговори момичето. — Просто се учех как да оцелявам.

Той с удоволствие смени темата и посочи:

— Тук трябва да се спуснем надолу. Плетеницата от улички води до реката. Ресторантът е там. — И кимна към един улук. — Ще можеш ли оттук?

Селина кимна, а после го хвана за лакътя.

— Чакай, Коу... Искам да те питам нещо.

— Да?

Тя замълча.

— Дано не ставам досадна, но... Каза, че онази къща е твоят дом. Къде са вашите?

— Умряха — отвърна той. — Преди доста време.

— О! — рече тя. — Съжалявам.

Отново предпочете да не задълбава в темата.

— Няма проблем — повдигна рамене Коу. — А вашите? Защо избяга?

Селина изкриви устни и заговори:

— Баща ми ни е напуснал, преди да се родя. Двете с мама никога не сме се разбирали. За нея работата е много важна. И работи до полудяване. Сигурно дори не е забелязала, че ме няма.

Усмихна се. „Неубедително“, отбеляза наум Коу.

— Мислиш ли, че един ден ще се прибереш? — попита.

Селина стисна улука с две ръце, спусна се от ръба на покрива и отговори:

— Не знам.

Плъзна се бързо надолу, а той я последва.

Май изоставаш, а?, обади се Блеска и изтрака с нокти по парапетата на сградата.

— Малко — промърмори Коу и слезе на земята до Селина.

— Ти винаги ли си говориш сам? — попита момичето.

Той се ухили широко.

— Само понякога. Извинявай.

Не след дълго се озоваха до реката, където се мержелееха мрачните силуети на дългите кейове. Коу никога не бе харесвал Блекуотър. Навярно защото не можеше да плува, но в непроницаемия мрак на водата имаше и нещо друго — беше като непрогледна бездна. Трохата го беше предупредил, че реката е толкова мръсна, че ако отпиеш и една глътка, ще умреш до ден. Казал му бе, че във вестника „Блекстоун Хералд“ имало статии за хора, които паднали вътре и не се появили повече. Коу не се съмняваше в истинността им.

Спомни си една книга, която му беше дала госпожица Уолъс навремето — за създаване с тяло на жена и рибя опашка, което живеело в реката. Водата в книгата обаче изглеждаше синя, а не черна и пълна с мръсотия. Докато крачеха по пустата алея по протежението на реката, той се зачуди дали има дивогласи, които разговаряха с рибите.

— Добре ли си? — попита Селина.

Той кимна. Тя беше до него и го наблюдаваше с любопитство.

На кейовете бяха закотвени лодки с различни размери — повечето изглеждаха напълно изоставени, като плаващи трупове, поклащащи се до пристана. Някои имаха имена — „Светлата девица“, „Водната роза“, — които звучаха съвсем не на място на фона на олющената боя и от години обраслите с бурени очукани корпуси.

Една лодка беше в по-добро състояние от останалите и нямаше име. Ниската кабина беше разположена в средата на съда и през един от илюминаторите се виждаха купища щайги и сандъци.

— Може да намерим нещо там — посочи Селина.

Коу се огледа тревожно нагоре-надолу по брега. Не забеляза никого — най-близкият мост, осветяван от фаровете на движещите се по него коли, беше далеч.

— Не знам — рече. — Това не е ли кражба?

Тя повдигна рамене.

— Вероятно си прав. Сериозно, досега никога ли не си крал?

Той се изчерви и отвърна:

— Крал съм.

Когато беше по-малък и по-безпомощен. Дрехи от нечий простор, хляб от отворен камион. Това тук обаче беше различно. Той не оцеляваше по този начин.

Селина бръкна в джоба си и извади нещо лъскаво, закачено на ремък от кожа. Коу опули очи и несъзнателно пъхна ръка в джоба си.

— Часовникът ми! Как така...?

Тя се ухили самодоволно.

— На покрива, когато те хванах за лакътя.

Коу беше впечатлен, но и малко подразнен.

— Дори не те усетих — рече.

— Именно това имах предвид, когато казах, че съм се научила да оцелявам — продължи тя. — Никога не съм взимала от хора, които ще го почувстват.

Върна му часовника и той го прибра дълбоко в джоба на палтото си.

— Хайде — подкани го Селина. — Никой няма да забележи. Няма да заграбваме много. Освен това така ще си спестим разкарването до града.

„Права е... в известна степен“, каза си наум. И все пак не му беше приятно. Огледа се отново и забеляза трите врани, кацнали на покрива на една от близките лодки. Беше му ясно, че биха подкрепили Селина. Враните нямаха време да се занимават с тънкостите на човешкия морал. Той обаче се замисли какво ли щеше да каже Лидия.

— Няма никого — рече Селина, очевидно взела изражението му за уплаха. — Няма страшно.

Тя скочи на лодката, а Коу я последва. Съдът се заклати леко от тежестта му. Тя застана до заключената врата на кабината, извади нещо от джоба си и се зае с катинара, изплезила език съсредоточено.

— Какво е това?

— Швейцарско ножче — отвърна тя. — Никога не излизай без него.

Чу се щракване и катинарът се отвори. Селина се ухили и се зае да сваля веригата, омотана около дръжката на вратата. Дрънченето проехтя над притихналата река.

— Как иначе според теб щях да вляза през задния вход у вас?

— По-добре да не... — поде Коу.

— Спокойно — прекъсна го тя и се шмугна вътре.

Той се огледа наоколо за всеки случай, след което се промъкна след нея. Тя вече беше приклепнала до един от сандъците и се опитваше да отвори капака с помощта на друг инструмент от ножчето. Напъна се за кратко и той се повдигна. Вътре бяха подредени консерви.

— Уф! Гъбена супа — рече Селина, премести се пред следващия сандък и заяви доволно: — Това по бива! Бисквити!

Изправи се и подхвърли два пакета на Коу. Той ги улови непохватно и ги пхна във вътрешния си джоб. Поне враните щяха да са доволни.

— Ей, гледай какво открих! — рече тя.

Беше коленичила до една щайга с някакви обли плодове. Метна един към него.

Той го улови и впи зъби в месестата му част. В устата му бликна сок.

— Еха! — удиви се Коу. — Какво е това?

Селина изсумтя през нос.

— Не си ял праскови?

Той поклати глава и отхапа отново.

— Това е най-вкусното нещо, което...

Във въздуха навън проехтя крясък на врана. Момичето подскочи, а Коу чу гласа на Блеска.

Опасност!, крякаше тя.

Той захвърли остатъка от прасковата, стисна Селина за ръката и просъска:

— Някой идва.

— Откъде знаеш? — прошепна тя.

Той понечи да изпълзи обратно към входа на кабината, но усети, че лодката под краката му отново се разклаща. Още някой се беше

качил на борда. Коу направи знак към дъното на кабината и рече:

— Скрый се!

Тя изглеждаше ужасена, но се подчини на думите му и се промъкна зад няколко щайги.

Коу забеляза една по-малка врата в задната част на кабината и я посочи с пръст. Селина кимна. Той надникна през един процепа в предната врата — на носа бяха застанали два силуета. Не бяха полицаи — личеше си от пръв поглед. Единият принадлежеше на жена — не можеше да отгатне на каква възраст, — облечена в размъкнати, разнородни по стил и материя дрехи. Рошавата ѝ коса стърчеше във всички посоки, а горните ѝ зъби се издаваха над устните. Другият новодошъл нямаше нищо общо с нея. Носеше безупречен бял костюм, толкова ярък, че сякаш блестеше. Вероятно беше около петдесетгодишен; леко квадратното му, изсечено лице би изглеждало благонамерено, ако не бяха малките, ледени сини очички. На главата си имаше бяла каубойска шапка.

Жената потръпна.

— 3-зн-знаем, че си вътре! — заекна тя с писклив глас. — Из-из-излез, момченце.

Коу беше задържал дъха си и сега се опита да го изпусне бавно. Беше му ясно, че с помощта на враните навярно щеше да се измъкне, но какво щеше да прави със Селина? Жената беше казала само „момченце“ — може би дори не бяха наясно, че тя е с него. Трябваше да отвлече вниманието им, за да ѝ даде възможност да избяга.

Той бутна бавно вратата и пристъпи навън.

— Кой сте вие? — рече, опитвайки се да звучи уверено.

— Не-ека се представим — провлачи мъжът в белия костюм.

Той свали шапката си: косата под нея също беше бяла и прилежно сресана.

— Името ми е господин Коприн, а изисканата дама до мен е известна като Пинкертън.

— Какво искате? — попита Коу и се огледа за враните си, готов да им даде знак.

— Няколко пилета няма да те отърват, момче — каза мъжът.

Коу застина. Знаеха, че той е вранегласият, което можеше да значи само едно.

— Вие сте дивогласи — рече им.

Жената с рошавата коса се закиска, а палубата оживя и сякаш започна да се движи. Стотици очи заблестяха в мрака и към Коу се насочи цяла орда плъхове.

ПЕТА ГЛАВА

Той отстъпи пред настъпващите гризачи. Ритна една от струпаните наоколо щайги, тя се разби в пода и се претърколи на пътя на плъховете. Вълната от шаващи телца обаче я погълна непоколебимо.

Пресегна се и сграбчи един прът с метална кука на върха. Замахна през палубата, опитвайки се да разхвърля колкото може повече плъхове. Гадинките обаче почти веднага плъзнаха и по пръта и се втурнаха нагоре. Коу го хвърли. Скочи на един варел, а от него — отгоре на кабината, и приклезна. Очите на жената се бяха извъртели навътре и разкриваха кръвясалото си бяло, което трепкаше, докато тя направляваше гризачите. Плъховете се спуснаха на талази към всички страни на кабината, катериха се едни върху други, драскайки покрай стените, след което падаха обратно назад, неспособни да се закрепят с тракащите си нокътчета.

— Имаш ли изобщо представа — обади се мъжът в белия костюм — колко бързо ще те погълнат тези същества? Плъховете не спират да ядат, дори когато вече не могат да се движат. При това не са претенциозни: мускули, кости, хрущяли... *всичко* им е по вкуса.

Коу се огледа за път за бягство, но гризачите бяха навсякъде. Оставаше само водата, а той не можеше да плува. И Селина... Дали вече се беше измъкнала през другата вратичка?

— Просто кажете какво искате — рече той.

Господин Коприн разпери ръце. Тъканта на костюма му изглеждаше странно, осъзна вранегласият, но не можеше да разбере защо.

— Не си играй с мен, момче — каза онзи. — Искаме камъка.

Коу преглътна. После пророни:

— Не знам за какво говорите.

— Хайде, хайде — продължи с усмивка господин Коприн, — да не си губим времето взаимно. Пинкертън?

Жената помръдна с ръка и плъховете пощуряха, взеха да се трупат един връз друг, докато не направиха рампи от двете страни на кабината. Един успя да се покатери върху крака на Коу. Момчето го изрита и призова наум враните си. Черните им силуети се събраха в съзнанието му и той ги изпрати срещу Пинкертън.

Кряк, Мрън и Блеска се стрелнаха във въздуха. В същия миг сакото на господин Коприн като че изригна. Стотици същества запърхаха в тъканта му и полетяха, за да пресрещнат враните.

Молци!

Не виждам!, изкряка Мрън, преди облакът крилати създания да го погълне.

Кряк и Блеска също се замяха диво, забулени от насекомите.

— Да опитаме пак, какво ще кажеш? — рече господин Коприн.
— Дай ми Среднощния камък!

— Х-х-хайде! — изкряка Пинкертън. — Тя го иска. Иска го.

„Тя? — зачуди се Коу. — Коя тя?“

Усети остра болка в глезена и извика. Един плъх беше увиснал на зъбите си. Друг се покатери по стъпалото му и тръгна по крачола с противно църкане. Останалите го последваха и плъпнаха по краката му. После до един впиха зъби в плътта му. Той изкрещя и замяха тяло. Бяха се накачулили и по гърба му. Безкраен поток, който не му оставяше избор. Надигна се с мъка под тежестта на шаващите твари, покрили цялото му тяло, и скочи от покрива на лодката в ледената вода.

Тя го погълна и за миг виждаше само мехурчетата в плътната чернилка около себе си. Дрехите тежаха около крайниците му, но накрая главата му изскочи на повърхността и той си пое шумно въздух.

Сърцето му се сви в пристъп на паника. Главата му отново потъна и водата го задави. Коу запляска, излезе на повърхността и се закашля. В реката също имаше плъхове — телцата им трепкаха отвсякъде. Брегът беше едва на няколко метра, но не можеше да го достигне. Отново потъна.

Този път стъпалата му докоснаха чакълестото дъно на реката. Той се отблъсна с пръстите на краката си, стрелна се нагоре и успя да докопа едно от въжетата, с които беше привързана лодката. Задъхан, издърпа подгизналото си тяло от водата.

Господин Коприн вече стоеше на алеята покрай реката. Пърхачите наоколо молци внезапно накацах по него и се сляха до съвършенство със сакото му. Коу хвърли един поглед към лодката — задната врата на кабината беше отворена. Поне Селина се беше измъкнала.

— Не можеш да ни избягаш — заговори господин Коприн с равен глас. — Тя иска камъка и ще го получи.

Коу се поколеба. Дори не знаеше какво представляваше камъкът, но му го беше завещала майка му. Единственото, което му беше оставила. Изключено беше да го предаде без бой.

— Не знам за какво говорите — заяви той твърдо.

От враните му нямаше и следа. Огледа се за Селина, но и тя не се виждаше. В същия миг усети нещо да тежи на гърба му. Разбира се! Имаше и друго оръжие.

Свали подгизналото си яке и извади Врания клюн от ножницата.

Господин Коприн измери меча равнодушно с очи, после подаде кавалерски ръка на Пинкертън, за да слезе от лодката. Вълната плъхове я последва.

— Стига, моля те — рече той. — Не е нужно да прибъгваме до варварство.

— Оставете го — долетя нов глас.

Коу се завъртя и забеляза дребен силует, който се приближаваше по алеята. Осъзна, че беше Семчо, следван по петите от огромно множество мишки, и сърцето му подскочи.

— Изчезвай оттук! — тросна му се той.

Семчо обаче поклати глава, изпъна ръка напред и изпрати мишките си в нападение — покрай Коу, към новите дивогласи.

Плъхове и мишки се смесиха и подхванаха свирепа битка. Телцата им се мятаха едно през друго с ужасяващи звуци и писъци, докато гризачите се хапеха. Господин Коприн изчезна някъде. Коу се възползва, скочи над дращеците мишки и плъхове и се хвърли към Пинкертън. Тя заотстъпва, като размахваше ръце, а накрая се спъна и се просна на земята. Той опря върха на Врания клюн в гърлото ѝ.

— М-м-моля те! — заекна тя. — Не ме убивай!

— Отзови плъховете! — нареди Коу.

Тракането на зъбите и църкането заглъхна и се възцари тишина.

— Семчо? — викна Коу и погледна зад себе си.

Господин Коприн беше хванал момчето отзад и го държеше над земята. На гърлото му проблясваше тънко сребристо острие. Как изобщо беше успял молцогласият да се промъкне покрай Коу? Алеята не беше широка...

Плъховете се стопиха в сенките, а мишките се събраха около Семчо, но без да се приближават прекалено.

— Пусни го! — изръмжа Коу.

Господин Коприн се ухили.

— Или какво? Ще я убиеш? Струва ми се, че теб те е грижа за това момче далеч повече, отколкото мен за бедната Пинкертън. Намушкай я, все ми е едно.

— К-какво... Н-но... — отрони Пинкертън и взе да върти диво очи.

— И така, давай го, преди да му пусна кръв — нареди онзи.

— Не му давай нищо! — викна Семчо.

— Търпението не е сред качествата ми — каза молцогласият и притисна острието плътно до бялото гърло на момчето.

Коу насочи ума си към враните си и ги призова колкото се може по-бързо. Усети как вранските им духове потръпнаха в отговор. Блеска се стрелна първа във въздуха и одраска с нокти господин Коприн по ръката. Той извика от болка, изпусна ножа, а после Мрън го блъсна в рамото. Дивогласият се стовари на земята и около него се надигна облак молци.

Враните нямаше да удържат господин Коприн на земята за дълго. Коу сграбчи Семчо и двамата побягнаха по алеята, завиха зад един ъгъл и се шмугнаха в уличката между две от пристанищните здания.

Не спряха да тичат, докато дробовете на Коу не пламнаха — трябваше да се отдалечат на максимално разстояние от реката. Глезенът го болеше силно. Достигнаха един мост през пътя, когато внезапно над тях се разнесе гласът на Селина.

— Насам!

Тя надничаше от тясно стълбище, изкачващо се отстрани на моста. Коу и Семчо се втурнаха към нея и тримата се изкатериха на пустия път. Враните накацах невредими по ръба на моста в облак от черни пера.

Видяхте ли Блеска?, рече Кряк. Уцели го право между очите!

Няколко мишки пробягаха по края на платното. Селина се опули невярващо.

— Коя е тя? — Семчо измери Селина с очи.

Коу се обърна към него и го стисна за раменете, нареждайки ядосано:

— Това няма значение! Защо ме следиш? Едва не те убиха!

Долната устна на Семчо потрепери.

— Просто исках да ти помогна.

— Нямам нужда от помощта ти! — тросна се Коу. — Престани да ме преследваш.

Той се огледа подозрително в търсене и на някой гълъб.

— И шпионите на Трохата ли са тук?

— Какви шпиони? Какви ги приказваш? — обади се Селина и тръсна глава объркано. — Кои бяха онези хора? И защо плъховете ти се нахвърлиха така? А молците? Нищо не разбирам.

— Трудно е за обяснение — рече Коу.

— Е, по-добре опитай — каза Селина. — Едва не се простихме с живота си. Познаваш ли онези хора? Какво искаха?

Коу едва смогваше да не изостава от бързо развиващите се събития. Думите на Феликс Квакер обаче все още ехтяха в съзнанието му. Нито Селина, нито Семчо бяха чули господин Коприн, когато заговори за камъка. Тайната беше опазена.

— Не знам — отвърна той. — Слушай, най-добре се прибирай в нашата къща.

Селина повдигна вежди.

— Чакай малко... Какво искаш да кажеш? А ти къде ще идеш?

Обратно в църквата, обади се Мрън. Стига толкова приключения за една вечер.

— И какви са тези врани? — намръщи се Селина. — Следят ни, откакто тръгнахме от вас, заклевам се.

— Защо просто не й кажеш? — подметна Семчо.

Като по сигнал, мишките се покатериха отстрани по крачола му и се шмугнаха в дрехите му.

Коу му хвърли убийствен поглед.

— Какво да ми кажеш? — попита Селина. — Вие двамата да не сте от цирка?

— Нищо — рече Коу. — Моля те, по-добре е да се разделим, това е всичко.

Той се отдалечи. Имаше нужда да помисли.

— Забрави! — отсече Селина и тръгна след него. — Не може просто да ме оставиш тук. Казвай, какво става?

Искаш ли да отвлечем вниманието и?, предложи Кряк и се спусна толкова близо до темето на Селина, че се наложи тя да приклепне.

Момичето гневно вдигна очи, но продължи след Коу, след което се закова намясто и се вторачи с раздражение в Семчо.

— Тогава ти ще ми кажеш, мишок такъв — рече му тя.

Коу пое дълбоко въздух и се обърна.

— Е, добре. Ще ти обясня. Но не тук.

Ако по петите им бяха тръгнали вражески настроени дивогласи, Коу се сещаше за един-единствен човек, който можеше да им помогне. Той се насочи на север, отдалечавайки се от реката. Беше време да посетят най-могъщия дивоглас в Блекстоун.

— Къде отиваме? — попита Семчо, подтичвайки, за да не изостане.

— При Велма Стрикъм — отвърна Коу.

По пътя вранегласият се зае да обясни на Селина всичко за тайния свят на дивогласите. Семчо непрекъснато го допълваше. Отначало ѝ беше трудно да осмисли чутото, но Кряк и Блеска на драго сърце приеха да покажат, че той наистина може да общува с тях, като кацнаха на двете му рамене по команда. Мрън отказа.

Аз да не съм някоя маймуна в цирка, изсумтя той.

Семчо също се включи и накара мишките си да застанат в низ от върха на пръстите на едната му ръка до върха на пръстите на другата, а после — да се наредят в кръг на земята.

— Невероятно — ококори се Селина. — Не си спомням Мрачното лято. По онова време живеехме на крайбрежието, а и, така или иначе, аз съм била само на шест-седем години.

В последните два месеца Коу се беше връщал в парка само веднъж — за да събере скромното си имущество от старото гнездо. Щом наближиха, той се замисли колко се беше променил животът му

за този доста кратък период от време. Докато живееше в къщичката на дървото, светът на дивогласите за него беше същата мистерия, каквато се струваше сега на Селина. И почти не беше разговарял с друго човешко същество.

Лидия Стрикъм и семейството ѝ бяха променили това.

Пристигнаха пред дома на семейство Стрикъм. Вътре светеше. Коу си припомни думите на Лидия, че са уволнили баща ѝ и че вероятно щеше да се наложи да се преместят. Застанаха пред входната врата и по кожата му пробягаха тръпки. Първия път, когато беше дошъл тук на вечеря, почти беше онемял от притеснение. Мислите му препуснаха в бъдещето — дали трябваше да каже на госпожа Стрикъм за камъка, или не. За „Среднощния камък“, както го бе нарекъл господин Коприн. Квакер го беше посъветвал да не го прави. „И майка ти щеше да ти даде същия съвет“ беше казал той. Дали говореше истината. Коу не беше сигурен.

Той вдигна ръка, за да почука, но Блеска прелетя над къщата.

Не е сама. Мъжът е с нея.

Коу се поколеба.

— Господин Стрикъм.

— Защо просто не идем при Трохата? — предложи Семчо. — Той ще измисли какво да...

— Не — отсече Коу.

Можеше да си представи изражението на гълъбогласия, ако научеше в какво се бяха забъркали със Селина. Така или иначе, беше убеден, че преди около километър и половина беше забелязал поне два гълъба, които ги следяха. Трохата щеше да почака.

Семчо намусено започна да рови с крака.

— Какъв е проблемът с господин Стрикъм? — попита Селина.

— Не знае, че жена му е дивогласа — рече Коу и се замисли. — Ще трябва да почакаме.

— Ужасно студено е — каза Селина.

Думите ѝ го накараха също да почувства хладината. Дрехите му все още бяха пропити с вода след скока в реката и мразът се просмукваше през плата.

— Да заобиколим — предложи той.

Покатериха се по стената зад къщата и скочиха в градината. Стаята на Лидия се намиреше на втория етаж. Пердетата ѝ бяха

спуснати, но вътре светеше.

— Кряк, би ли почукал?

Вранът потропа по стъклото с клюн и след миг завесите се дръпнаха. При вида на Коу и приятелите му в градината, Лидия доби ядосано изражение. И отново пусна завесите.

— Тя ти е приятелка, така ли? — попита Селина.

— Надявам се — отвърна Коу.

Лидия явно все още се цупеше поради разговора им на погребението.

— Сега вече наистина се *налага* да се върнем в църквата — обади се Семчо.

Коу бе на път да се съгласи, когато задната врата се откряна и Лидия надникна навън.

— Влезте, но тихичко — рече тя.

Коу и останалите се промъкнаха на пръсти, качиха се по стълбите и влязоха в стаята на Лидия. Стените бяха покрити с плакати на животни. Тя затвори вратата и огледа мокрите му дрехи.

— Май си плувал — рече равно. — За това момиче ли говореше?

— Здравей, аз съм Селина — каза спътницата му и протегна ръка. — Имаш страхотна стая, между другото. Много е... сладка.

— Лидия — кимна тя, но не пое ръката ѝ. — Като гледам, търсенето на храна не е минало по план?

Коу разтвори якето си и извади пакет напоени с вода бисквити.

Лидия обели очи.

— Дано поне си е струвало.

На прозореца отново се почука. Трите врани се бяха строили на перваза.

— Искат да влязат — отбеляза Коу.

Лидия отвори прозореца и враните влетяха в стаята.

Ама че тапети, възмути се Кряк и зяпна украсата по стените. *И няма и една врана.*

— Какво казва? — попита Лидия.

— Че плакатите са много хубави — отвърна Коу.

После ѝ разказа за случилото се край реката, без да споменава нищо за камъка. Лицето на Лидия поомекна.

— Трябваше да ме вземеш с вас — отбеляза тя, а сетне кимна към Селина. — И тя ли е дивогласа?

— Не — рече ѝ Коу. — Лидия, налага се да говорим с майка ти. Очите ѝ се плъзнаха към краката му и тя се сепна.

— Коу, от теб капе кръв по килима!

Той проследи погледа ѝ — от глезена му се беше проточила струйка кръв.

— Ох, извинявай!

Лидия му подхвърли някаква кърпичка от нощната си масичка. Той нави крачола си внимателно. Прасецът и глезенът му бяха покрити с ухапвания.

— Сигурно доста боли — разнесе се глас и всички подскочиха.

Госпожа Стрикъм стоеше на прага, облечена в домашен халат.

— Мамо! Защо не почука! — рече Лидия.

— Мога да попитам същото нашите гости — отвърна госпожа Стрикъм. — Коя е тази госпожица? — В гласа ѝ се прокрадваше неодобрение.

— Името ми е Селина — отвърна момичето плахо.

Коу се опита да запази самообладание.

— Съжалявам, че я доведох — каза той. — Не знаехме къде другаде да идем. Аз... Ние... Наложил се да ѝ кажем какви сме.

Госпожа Стрикъм го стрелна гневно с очи.

— Разказали сте ѝ за дивогласите?

Коу отвори уста, но я затвори безмълвно. Бузите му пламнаха.

— Хмм — рече госпожа Стрикъм.

Тя огледа подозрително Селина, а после се наведе към крака на Коу.

— Ухапвания от плъхове? Това значи ли, че си се запознал с обаятелната госпожица Пинкертън?

Коу кимна и обясни:

— На пристанището. Нападна ни заедно с един дивоглас с молци.

— Господин Коприн? — досети се госпожа Стрикъм. — Не знаехме дали все още се навърта тук. И какво искаха?

Коу се поколеба — не беше забравил предупреждението на Квакер. Думите му, че камъкът е бремето на вранегласия. Тя щеше ли да му го отнеме? Без да се двоуми повече, взе решение. Не можеше да каже на госпожа Стрикъм сега — не и пред Лидия и Семчо. И пред Селина. Стараейки се да не отмества поглед, излъга:

— Не знам.

— Знаеш, разбира се! — обади се Семчо. — Не е ли очевидно?

Лицето на Коу пребледня. Нима Семчо някак беше разбрал какво криеше в джоба си?

— Враният клюн! — продължи малкият. — Молцогласият ти нареди да му го дадеш, нали?

— О... Да, да — кимна Коу.

— Но нали Предача вече го няма? — учуди се Лидия. — Дори да успеят да отворят портал към Земята на мъртвите, няма как да го върнат. За какво тогава им е Враният клюн?

— Уместен въпрос — рече майка й. — Каквото и да са намислили, не бива да допускаме да се сдобият с него.

— Май е време да тръг... — започна Коу, но госпожа Стрикъм вдигна пръст срещу него.

— Категорично не. Ако Пинкертън и Коприн са по петите ви, нямам избор. Настоявам да останете тук. И ти, и момичето. — Тя отново измери Селина с леден поглед. — Но се постарайте да не вдигате шум. Предпочитам да не се налага да обяснявам на бащата на Лидия за кой дявол даваме подслон на бродяги и бездомници. Утре сутринта ще измислим какво да правим.

— Може да свикаме съвета на дивогласите — подметна Семчо.

Госпожа Стрикъм го скастри ядно:

— Ако имам нужда от твоите съвети, ще те уведомя. Сега лягайте да спите.

След като тя затвори вратата след себе си, Селина въздъхна:

— А аз мислех, че *моята* майка е строга.

— Просто се тревожи — обясни Коу.

— И двамата престанете да говорите за мама — тросна им се Лидия, а после посочи дивана в другия край на стаята. — Един може да легне там. Другите ще трябва да се задоволят с пода. В гардероба има одеяла.

Ами ние?, изкряка Блеска.

Гласът й накара Лидия да се обърне.

— Ако се досещам правилно какво каза враната току-що, откън има чудесни клони за целта.

Това е жестокост към животните, обади се Мрън.

Коу обаче отиде до прозореца и го отвори.

— Хайде, вие тримата. Нали ще ме пазите?

Враните излетяха в нощта. Докато затваряше, Коу мерна силуета на лисица в градината долу.

„Трябваше да се досетя, че е невъзможно да останем незабелязани от Велма Стрикъм“, каза си той наум с усмивка.

Може и да беше строга, но беше най-силният съюзник, с когото разполагаха.

Селина легна на дивана, а Коу на килима до Семчо. Трохата щеше да се чуди какво става, но поне тук бяха на сигурно място.

Не след дълго дишането на мишегласото момче се успокои, това на Лидия също. Коу не беше сигурен дали и Селина беше заспала. Обърна се, за да провери, и камъкът го бодна отстрани.

Дали да не се измъкнеше сега, за да потърси госпожа Стрикъм? На нея можеше да се довери, нали? Облегна се на лакти, готов да стане, но нещо го възпря.

Каквото и да представляваше камъкът, за каквото и да *служеше*, явно беше опасен. Той не се съмняваше в това. Молцогласият беше споменал някаква жена, нали така? Беше казал, че *тя* го иска. Надали беше съвпадение, че Квакер също беше заговорил за „нея“.

„Тя ни наблюдава, дори сега.“ Коя беше непознатата противничка? Беше дивогласа, със сигурност.

Господин Коприн го беше нарекъл „Среднощния камък“ Това просто име ли беше? Или загатваше за способностите му?

Коу потрепери. Винаги беше смятал нощта за свой съюзник, но някак усещаше, че камъкът криеше нещо страшно. Тогава обаче защо беше попаднал у майка му и каква беше ролята му за него самия?

Той обви ръка около студеното скално парче. Обзеха го мрачни, объркани мисли. Стомахът го присви дотам, че го болеше да диша. Нещо не беше наред. По принцип присъствието на враните го успокояваше. Дори и да не се обаждаха, можеше да ги усети в периферията на съзнанието си. Сега обаче умът му се натъкваше единствено на празнота, колкото и да търсеше. Облада го недвусмислен ужас, че са го изоставили.

Внезапно в ума му проблесна спомен. Беше на пет години, не повече, скоро след като враните го бяха поели под своя опека. По онова време не можеше да се грижи за себе си и разчиташе изцяло на птиците за червеи, ларви и всичко друго, което му донесяха. Беше в

една буреносна зимна нощ. Враните бяха излезли да търсят храна, но не се бяха прибрали. Гладен, сам и премръзнал, той беше изпитал неопишваем ужас. Спомняше си ясно собствения си нечовешки вой, който кънтеше из гнездото, както и горещите сълзи на отчаяние, които се сипеха неконтролируемо от очите му...

Едва способен да диша, Коу се изправи и залитна към прозореца. Дръпна завесите, убеден, че няма да завари враните.

Те обаче бяха на мястото си. И трите се бяха стгушили една до друга на оградата на градината. Той леко откряхна прозореца и пое дълбока глътка от хладния въздух. Мрън наклони глава и го измери с очи въпросително.

Всичко наред ли е?, изромони той тихо.

Коу изчака няколко секунди, за да се окопити, после вдигна палец към враната. Усецането го отпусна и сърцето му успокои ударите си.

Той спусна завесите, пропъзля по пода и се мушна под завивките. Докато оправяше дрехите си, отново напипа камъка, но този път не изпита желание да го докосне. Предметът беше способен на огромно зло, на зло, което все още не можеше да проумее. Едно обаче беше сигурно. Докато не научеше истината, трябваше да се изправи срещу това зло сам.

ШЕСТА ГЛАВА

Чуваше се единствено лекото проскърцване на клоните при поклащането на гнездото. От небето се сипеше сняг като пепел, който затрупваше дърветата. Щом падаха в гнездото обаче, снежинките се разтапяха в нищото. На Коу не му беше студено. Той погледна ръката си. Камъкът лежеше в средата на дланта му. Чернотата му сякаш грееше и изпълваше гнездото със светлина и уют.

— Здравей, Джак — чу се мил глас.

Коу вдигна очи и сърцето му подскочи. Срещу него седеше и се усмихваше майка му. Кожата ѝ беше бледа, косата също — беше почти бяла. Дори миглите ѝ като че се бяха покрили със скреж.

— Ти си тук? — рече той. — Как?

— Много неща са възможни в Земята на мъртвите — отговори тя.

Той отново погледна камъка.

— Трябва да го запазиш в тайна — рече майка му, протегна нежната си бяла ръка и сви пръстите му около камъка. — Той е само твое бреме, сине.

Коу почувства как топлината на камъка потича по жилите му.

— Какво е това? — попита.

Майка му потрепери и отдръпна ръката си. Очите ѝ се разшириха.

— Върви! — рече тя, изправи се рязко и събори стола, на който седеше.

Той изпадна в паника и се възпротиви:

— Искам да остана с теб.

— Той идва, Джак — рече му тя. — Тръгвай веднага.

Коу се спусна към вратата на пода на гнездото и я отвори. В основата на дървото имаше тъмно петно, което пълпеше към ствола. Снегът беше почернял.

Паяци. Милиони паяци.

— Не позволявай да попадне в ръцете му, Джак — заръча майка му; беше притиснала тяло към стената на гнездото и трепереше. — Не трябва да се озовава в неговите ръце.

Той прилекна сковано. Паяците се събраха в основата на дънера и се струпаха едни върху други на талази. Започнаха да се катерят като някаква черна, жива вълна. Неудържими.

Той хлопна вратата и пусна резето.

— Кажу ми какво е! — каза. — Защо му е на него?

Когато вдигна поглед обаче, майка му беше изчезнала. Беше сам. Гнездото беше празно, а снеговалежът бе затихнал.

Тряс!

Вратата потръпна, а гнездото се разклати.

Тряс, тряс, тряс!

Нещо блъскаше от другата страна. Досещаше се какво. Досещаше се кой.

Предача.

Дишайки на пресекулки, той се добра до ръба на гнездото. Все още можеше да се измъкне. Можеше да полети. Той беше ранегласият — небето беше негов приятел. Трябваше просто да се преобрази.

Тряс, тряс, тряс!

Хряс!

Вратата се разби и през дупката се появи жилеста ръка, чиито пръсти шаваха като крака на паяк.

Коу се хвърли от ръба на гнездото, разпери ръце и свика воля, за да ги превърне в криле.

Обаче не успя.

Полетя надолу със сковано от страх сърце, а клоните взеха да шибат кожата му.

Удари се силно в земята, после всичко утихна.

Лежеше по гръб на снега. Не чувстваше болка, но изобщо не усещаше тялото си. Умът му се понесе свободно, очите поглъщаха ветровитото зимно небе.

Сетне чу стъпки. Леко хрущене, всяко следващо все по-силно.

Предача идваше.

Коу стисна клепачи, за да не види причината за своя ужас.

Стъпките спряха.

— Отвори ги — пророни тих глас. Глас, изтъкан от жестокост.

Коу опита да извърне лице, но една ръка го стисна за брадичката и задържа главата му.

— Погледни ме! — рече гласът.

Очите на Коу се подчиниха противно на волята му.

Над него се беше надвесил Предача. Лицето под острите кичури черна коса беше покрито с белези. Коу умоляваше тялото си да се раздвижи, но безрезултатно.

— Искam го — каза врагът.

Имаше лъскави, сребристи очи на паяк, които отразяваха ужасеното лице на Коу.

Момчето разтърси глава, доколкото му позволяваше здравата хватка на мъжа. Изключено беше да предаде камъка, поверен от майка му.

Предача клекна над него и навря лицето си на педя от неговото. Кожата му беше гладка и лъскава. „Твърде лъскава“, помисли си Коу. Врагът му вдигна дългите пръсти на свободната си ръка и заби върховете им в собственото си лице. Черните нокти се впиха в бледата плът.

Сърцето му заподскача ужасено — паякогласият започна да разкъсва лицето си, отлепяйки кожата от черепа си. Коу осъзна, че това е маска. Създанието изобщо не беше Предача, беше някой друг.

Той затвори очи в страх от онова, което го очакваше под маската...

През клепачите му се процеждаше слаба светлина. Коу премигна.

Отначало беше объркан, но с избледняването на кошмара споменът за изминалата нощ се завърна. Погледна встрани — очите на останалите все още бяха затворени. Селина беше извила леко вежда в съня си. Семчо се беше свил на кълбо.

Прониза го чувство за вина. Дори и шпионите на Трохата да ги бяха видели да пристигат в къщата, той все пак щеше да се разтревожи, особено за мишегласия.

Отвън долетя бръмчене на кола. Вратата на стаята се отвори. Госпожа Стрикъм стоеше на прага, облечена в тъмно палто.

— Добро утро на всички. Време е да тръгвате.

— Къде? — попита Коу и се надигна.

— Мъжът ми е на среща цялата сутрин — отвърна майката на Лидия и се обърна. — Свиках съвет. Започва след час.

— Значи сте ме послушали — усмихна се Семчо и изду тесните си гърдички.

Със следа от усмивка на устните си госпожа Стрикъм изчезна от прага.

Коу се изправи на крака и пое след нея.

— Чакайте — рече и снижи глас. — Ами Селина?

Госпожа Стрикъм вирна вежда.

— Налага се да дойде с нас. След като вече знае за дивогласите, може да се окаже опасна. Не бива да я изпускаме от очи.

Той усети обвинителна нотка в гласа ѝ и поруменя.

— Съжалявам.

Лицето на госпожа Стрикъм омекна и тя го докосна по лакътя.

— Не се тревожи — успокой го. — Ще разрешим този проблем по-късно. На погребението на Емили не можахме да поговорим като хората. Как те гледа Трохата? Чувам, че напредваш с тренировките.

Той се стъписа за миг. Изненада се, че госпожа Стрикъм поддържа връзка с Трохата, но съдейки по чутото, тя явно знаеше какво се случваше в църквата.

— Трудно е — отговори. — Но ставам все по-добър.

— Браво — рече тя. — А успя ли пак да се превърнеш във врана?

Той поклати глава и си припомни неуспешния опит от предишния ден пред дома на Квакер.

Госпожа Стрикъм кимна и рече:

— Извади късмет, че успя да го постигнеш и един път. Аз се мъча да се преобразя в лисица от години — тя стисна лакътя му по-силно. — Имаш дарба, Коу. Не се отказвай.

С тези думи тя тръгна надолу по стълбите. За миг сърцето му се изпълни с гордост, но щом се обърна да влезе в стаята, си припомни нещо друго, което беше казала.

Какво точно имаше предвид — че ще „разрешат проблема“ със Селина?

Госпожа Стрикъм ги отведе до вратата на голямо такси. На шофьорското място седеше млад азиатец с обеци на устната и тъмни кръгове под очите. Коу беше убеден, че не го беше виждал досега. Съдейки по смръщените вежди на Лидия, същото се отнасяше и за нея.

— Към зоопарка — нареди госпожа Стрикъм през прозореца.

Шофьорът стисна волана по-здраво.

— Моля те — рече госпожа Стрикъм. — Знам, че ти е трудно.

Онзи кимна.

— Щом се налага, госпожо С.

Семчо се покатери на задната седалка. Коу мярна усмивката, която замени с шофьора за части от секундата. „Тези двамата се познават. Той дивоглас ли е?“ Коу и Селина също се настаниха отзад, а госпожа Стрикъм седна отпред до шофьора. Коу кимна през прозореца на враните, накацали по оградата на парка отсреща, и им извика:

— Следвайте ни.

Къде отиваме?, попита Кряк.

Просто се подчини, измърмори Мрън.

Коу се премести на седалката, за да направи място за Лидия. Станаха четирима отзад и едва затвориха вратата след нея.

Таксито на мига пое по улицата и се понесе през града.

— Е? Как така не съм чувал за господин Коприн или за Пинкертън досега? — попита Семчо. — Трохата не ги е споменавал.

Коу изпъна гръб и кожата му настръхна. Който и да беше шофьорът, определено беше от тях, иначе Семчо никога не би споменал дивогласите.

— Не бяха тук през Мрачното лято — отвърна госпожа Стрикъм. — Винаги са били близки на... ами, всъщност няма значение. Ето че се върнаха.

Коу долови потрепването в гласа ѝ. „Премълчава нещо“, помисли си.

— Близки на кого? — попита той.

Въпросът увисна без отговор за няколко секунди, но той не изпускаше от очи отражението на госпожа Стрикъм в страничното огледало на колата. Беше опряла пръсти на бузата си, а на челото ѝ изникна лека бръчица, докато рееше поглед напред.

— Майката на мухите — отвърна тя тихо.

Шофьорът на таксито се размърда с тревога в седалката.

Името не говореше нищо на Коу, но нещо в начина, по който го произнесе госпожа Стрикъм, както и тревожното ѝ изражение накараха кръвта в жилите му да се смръзне. Селина се приведе напред и се заслуша.

— Ха! — рече Семчо. — Мухогласата. Изключено! Тя е легенда. Според Трохата никой не я е виждал.

Нея.

Коу отново се сети за думите на Пинкертън — „тя го иска“ — и по гръбнака му пробягаха тръпки.

— Трохата може да мисли каквото си ще — поклати глава госпожа Стрикъм.

— Значи, тя не е участвала в битките през Мрачното лято? — попита Коу.

— Дълга история — рече госпожа Стрикъм с въздишка. — Феликс Квакер може да ти разкрие подробностите, но мухогласите са обект на презрение от поколения насам. Не забравяй, че на времето хората били други. Сред дивогласите имало установен порядък и мухогласите винаги са били незачитани. Предполагам, че всичко започнало поради подозрения заради естеството на мухите — хранят се с онова, което гние, крадат храната си от мъртвите. Дори по времето на баща ми никой не искаше да има нищо общо с рода на мухите.

— Чух, че напуснали Блекстоун още преди да се родя — вметна шофьорът.

Коу се огледа за следи от животните на мъжа, но в таксито не личеше да има нещо.

— Добре... Тази Майка на мухите в крайна сметка истинска ли е, или не? — обади се Лидия нетърпеливо.

— Не знам — отвърна майка ѝ. — Аз самата никога не съм я виждала. Но се говори, че мухогласите неизменно са жени. Ако няма наследник от женски пол, дарбата прескача едно поколение. Никога не е съществувал мъж мухоглас.

— Майка ми ни разказваше истории за мухогласите, за да ни накара да слушаме — добави шофьорът. — Казваше, че било достатъчно в стаята да има дупчица, колкото да мине една муха, за да се промъкнат вътре. Двамата със сестра ми вечер запушвахме ключалката на нашата стая, за да не ни докопа Майката на мухите.

Коу мълчеше, но по кожата му пълзяха неприятни тръпки. Страхът на Квакер също беше насочен към жена. „Тя ни наблюдава, дори сега...“

— Някакви вести от сестра ти, Чен? — попита госпожа Стрикъм. На Коу му се стори, че смени темата с облекчение.

Мъжът с обещите поклати глава и рече:

— Нищо.

— В зоопарка няма ли да има хора? — подхвърли Селина.

— Не — отговори госпожа Стрикъм. — Най-сетне го затвориха миналата седмица. Всички останали животни бяха изпратени в други градове.

— О! — обади се Лидия. — Сега вече нямам шансове да ги разгледам!

— Така или иначе, не беше нищо особено — рече Селина. — Ставаше само за малки деца.

Коу усети, че Лидия се стяга.

— А *ти* на колко си всъщност? — попита тя, без дори да поглежда Селина.

— На петнайсет — отвърна момичето. — Ти?

Лидия не отговори.

Заваля. Няколко пъти Чен свърна по тесните улички, за да избегне най-тежките задръствания, и спря пред задния вход на Блекстоунския зоопарк. Отпред бяха поставени табели, на които пишеше, че земята е закупена от „Футура дивелъпмънтс“ Враните на Коу вече се бяха наредили върху една от тях и ги чакаха.

Майката на Лидия слезе, разтвори чадъра си, открехна малко входната порта и им направи знак да влязат. Чен нахлупи качулката на главата си и пое натам. Останалите го последваха.

— Това е специално място за дивогласите — обясни госпожа Стрикъм. — През Мрачното лято понякога го ползвахме като нощна база, докато Предача не научи и не заложи капан. Много доблестни дивогласи се простиха с живота си. Бащата на Маделин — катерицогласата... Силвия — мечогласата...

— И моят баща — вметна Чен тихо.

„Ето защо му бе неприятно да идва тук“, рече си Коу.

Госпожа Стрикъм ги поведе по облицован с плочки коридор, покрай празен бетонен басейн с избелели снимки отстрани на ловящи риба пингвини. Докато вървяха, две лисици безмълвно се материализираха от нищото и тръгнаха след тях.

Направи му впечатление, че Селина се беше умълчала и беше пребледняла. „Последните два̀сет и четири часа сигурно ѝ се струват абсолютно откачени“ рече си наум. Усмихна ѝ се окуражително и я изчака да го застигне.

Госпожа Стрикъм спря пред една врата с табела с надпис: „Само за служители на зоопарка“, отвори я и ги преведе през празно помещение и през втора двойна врата. Озоваха се до езерце с покрити с боклуци дъждовна вода, заобиколено с изкуствени камъни. Във въздуха се носеше смрадта на развалена риба. Коу осъзна, че се намираха вътре в заграждението на пингвините.

Свит под един навес, Трохата ги очакваше в компанията на още няколко фигури — дивогласите от погребението, както и някакви други хора. Вероятно бяха над два̀сет души. Коу се развълнува — никога не беше виждал толкова много дивогласи заедно. Докато оглеждаше лицата им обаче, вълнението му бързо спадна. Това ли бяха всички? Определено не беше армията от Мрачното лято, която си беше представял. Различни птици се настаняваха по ръба на басейна с пърхане, имаше и кучета от няколко породи. Един люспест гуцер се плъзна по пода, изплезвайки черния си език. Двама мъже — около шейсетгодишни — се прегърнаха приятелски. В краката им един заек подуши костенурката, която се беше прибрала в корубата си.

Трохата се втурна към новодошлите, грабна Семчо в прегръдките си и стрелна Коу с гневен поглед над главата му.

— Не мога да ти забраня да се измъкваш така, но не бива да замесваш и Семчо.

Бузите на Коу пламнаха, а малкият се отдръпна от Трохата.

— Коу не е виновен, аз го последвах сам.

Мъжът като че се канеше да добави още нещо, но Раклън го изпревари.

— Е, за какво сме се събрали?

— Да, какво става? — включи се и една жена; гуцерът се беше покатерил на рамото ѝ. — Опасно е да идваме тук. Може да привлечем нечие внимание.

Още няколко души се включиха с недоволни забележки, но госпожа Стрикъм вдигна ръце и тълпата притихна. Отгоре се спуснаха две черни фигури. Чен разтвори якето си, те кацнаха вътре и увиснаха надолу с главите с писукане. Прилепи! Мъжът отпусна якето си с усмивка.

— Враговете ни са се размърдали — обяви госпожа Стрикъм. — Снощи говорещият с молци и плъхогласата нападнали нашия приятел Коу.

Очите на всички се заковаха върху него с очакване.

Той прочисти гърло и усети, че бузите му се затоплят под настоящите им погледи. Много от хората пред него вероятно се бяха сражавали рамо до рамо с родителите му през Мрачното лято. Други пък бяха загубили своите в битките. Камъкът в джоба му натежа повече от всякога.

„Той е само твое бреме...“

— Коу? — обади се Трохата. — Просто разкажи какво стана.

И той заговори, като почти не отлепяше очи от земята. Каза им, че е излязъл да търси храна със своя приятелка, спомена лодката, нападението. Както и плъховете и молците.

Обаче не обели и дума за камъка.

Успокои сам себе си, че не лъжеше — просто подбираше какво точно да сподели. Щом приключи, се осмели да вдигне поглед. Усети, че мнозинството му бяха повярвали, но в няколко чифта очи грееше объркване.

— Мисля, че щях вече да съм мъртъв, ако не бяха Семчо и мишките му — добави той. — Те спасиха живота ми.

Това като че разсея всичките им съмнения и вниманието се насочи към Семчо, който се изчерви до Трохата.

— Според нас искаха Врания клюн! — заяви мишегласият уверено. — Трябва да научим какво са намислили и да отвърнем на удара!

Няколко от дивогласите закимаха, други промърмориха нещо, но реакцията им далеч не беше въодушевена.

Ракълън посочи Селина с пръст.

— Предполагам, че това е „приятелката“. Не вярвам на хората.

Селина изпъчи гърди.

— Казвам се Селина — каза тя. — И също не знам дали да вярвам на странните хора, които говорят с животни!

Думите ѝ предизвикаха гневна глъчка, но предизвикателният ѝ поглед не трепна, докато възгласите не утихнаха.

Чен се смръщи.

— Нищо не разбирам. Защо сега? Защо Пинкертън и господин Коприн? Явно са проследили врано... — той замлъкна и врътна глава. — Чакайте. Чувам нещо!

Кряк и враните се вдигнаха във въздуха заедно с още няколко птици.

Внезапно изсвистяха спирачки и се чу блъскане на врати.

Ченгета!, изграчи Мрън от високото.

Другите птици също се разкряскаха и дивогласите се спогледаха тревожно.

Как ги беше открила полицията?

Отвсякъде заехтяха викове и забързани стъпки, после нещо прелетя над оградата и се изтърколи с дрънчене по плочките, изпускайки струйка дим. Последва още едно.

— Димни гранати! — викна госпожа Стрикъм. — Бягайте, бързо!

Краката на Коу бяха замръзнали. Накъде можеше да побегне?

— Стой!

— Не мърдай!

Гласовете долетяха от силуетите, разположени по периметъра на заграждението. През кълбата дим личаха няколко десетки полицаи в униформи на спецчастите. Всички оръжия бяха насочени към дивогласите.

Трохата стисна Коу с едната си ръка, дръпна Семчо с другата и се спусна към вратите, през които бяха влезли.

— Чакай! — викна вранегласият. — Селина!

Трохата обаче не го пусна. Той чу как зверовете заръмжаха, а птиците с крясъци запляскаха през пушека. Две от лисиците на Велма Стрикъм скочиха към ръба на заграждението с оголени зъби.

— Ей! — изрева един от полицаите.

Внезапно се разнесе пукот от огнестрелно оръжие.

— Не стреляйте! Прекратете огъня!

Виковеите обаче явно бяха закъснели в настаналата суматоха. Последваха нови изстрели. Животните — птици, гризачи и други дребни бозайници — се спуснаха върху полицаите, а куршумите засипваха всичко наоколо, пръскаха плочките и свистяха във въздуха. Кряк понечи да завие, когато тялото му се разтресе силно и той полетя надолу.

— Не! — изкрещя Коу, но Трохата го блъсна през вратата.

Госпожа Стрикъм вече беше пред тях, с Лидия по петите си. Къде обаче изчезна Селина? Изскочиха в коридора и се затичаха към изхода. В края Коу най-сетне успя да изтръгне ръката си от Трохата.

— Не може да изоставим останалите! — рече той.

Госпожа Стрикъм препречи пътя му.

— Не разбираш ли? — каза тя. — Това е капан! Явно са научили за намерението ни да се срещнем тук. Тръгвай с мен веднага или всички ще загинем!

— Не, Коу е прав! — обади се Семчо, размърда рамене и в ръцете на Трохата остана само якето му.

Мишегласото момче се втурна обратно към битката, без да се впечатлява от уплашените възгласи на Трохата. Мъжът и Коу понечиха да се спуснат след него, но няколко лисици преградиха пътя им.

— Вече ти казах. Идваш с нас! — нареди госпожа Стрикъм строго.

— Върни се! — извика Трохата след Семчо, но мишегласият вече се беше скрил в заграждението.

Коу се замисли дали да не прескочи лисиците, но бяха твърде близо. Лидия го улови внимателно за ръката и рече:

— Хайде...

Свистенето на куршумите и воят на дивогласи и животни прерасна в какофония.

Лисиците принудиха Коу и Трохата да се отдалечат от заграждението. Замаян, вранегласият се обърна и пое след Лидия. Всичко беше станало толкова бързо. Дали пък Селина вече не се беше измъкнала?

Госпожа Стрикъм ги поведе нагоре по някакви стълби към изоставено кафене с прашни маси и написано с тебешир меню. Едната му стена беше от стъкло и гледаше към заграждението на пингвините.

— Прекратете огъня! Спрете! — чу се женски глас отдолу. — Задръжте ги!

Стрелбата престана и Коу допълзя до ръба, за да погледне. Димът беше започнал да се разнася. Гледката в покритото с плочки помещение беше ужасяваща. Всички дивогласи бяха наблъскани в кръг, кашляха и се притискаха един в друг. Много от тях плачеха, а една жена се беше отпуснала в прегръдките на Раклън — от ръката ѝ течеше кръв. С окървавените си ръце някакъв възрастен мъж беше притиснал към гърдите си отпуснатото тяло на порче. По земята лежаха телата на различни животни — в това число и на няколко птици. Коу потърси с очи Кряк, но не го откри.

Дивогласите бяха заобиколени от въоръжени полицаи с маски. На балкона над тях бяха приклекли още полицаи. Ниска жена, облечена в изпънат черен костюм и бяла блуза, закрачи между тях. Токчетата ѝ тракаха по земята, а тя изглеждаше спокойна и самоуверена. И едно кичурче от вързаната ѝ на опашка коса не беше разместено. Беше с червено червило и същия цвят лак.

— Арестувайте всички! — нареди тя.

— Това е Синтия Девънпорт — рече госпожа Стрикъм. — Новият полицейски комисар на Блекстоун.

— Онази, която е уволнила татко? — попита Лидия.

Полицаяте пристъпиха предпазливо напред. Дивогласите не оказаха съпротива, не призоваха и животните си.

— Момчето ми... — пророни Трохата. — Не мога да позволя да го вземат.

— Тази банда се вихри от години — обясняваше Синтия Девънпорт на мъжа до себе си. — Отговорни са за половината от престъпленията в Блекстоун. — Тя щракна с пръсти на полицаите долу. — Не, нея не! Тя ни доведе до тях.

Коу присви очи и съзря Селина, която разбута дивогласите и застана до комисарката. Изглеждаше неуверена, дори уплашена.

— Здравей, скъпа — рече жената и се опита да прегърне Селина през рамо.

Коу едва не се задави.

— Познава я! — рече Лидия.

— Нали обеща, че няма да пострадат? — каза Селина и се измъкна от ръката ѝ.

— Не съм *искала* някой да пострада — отвърна Синтия Девънпорт. — Но вече овладяхме ситуацията. Хората с наранявания ще получат нужната помощ.

— Предателка!

Госпожа Стрикъм беше втрещена, на лицето ѝ грееше смесица от смайване и гняв. Коу отказа да повярва.

— Трябва да намерим и тартора им — продължи комисар Девънпорт и отмести поглед от Селина към обградените дивогласи. — На около тринайсет, с тъмна коса, облечен в черно.

Коу се зачуди кого ли имаше предвид. Незнайно защо останалите се бяха вторачили в него. Чакай... Момент... нали не мислеха...

— Казва се Джак Кармайкъл, но престъпният му прякор е Коу.

Коу застина, а сърцето заблъска в гръдния му кош. Що за безумие! Тартор на какво? Беше станала някаква грешка.

— Мамо, не мисля, че си права — обади се Селина.

„Дъщеря е на комисарката!“ помисли си Коу.

— Той не е...

— Отведете я в безопасност — прекъсна я майка ѝ.

Коу не помръдваше. Селина се обърна и се отдалечи. Една жена от полицаите тръгна след нея. Двете излязоха през изхода и се скриха от поглед.

— Трябва да се махаме оттук — заяви госпожа Стрикъм, щом полицията долу взе да се разпръсва.

— Ами останалите? — попита Трохата с пропит с гняв глас.

Коу отстъпи назад и се бутна в един стол. Той изстърга по пода едва доловимо, но очите на Синтия Девънпорт мигновено се стрелнаха към скривалището им. Тя посочи прозореца и каза:

— Там.

Двама въоръжени спецполицаи се затичаха към кафенето. Другите насочиха оръжие.

— Излезте с вдигнати ръце! — извика някой.

Коу се дръпна от стъклото. Погледна Лидия и Трохата, приклеknали до него. Госпожа Стрикъм поклати мрачно глава.

— Свалете стъклото! — кресна мъжки глас.

Куршумите се врязаха в прозореца с трясък и го пръснаха на хиляди парченца, които ги засипаха като дъжд.

— Скрийте се! — извика госпожа Стрикъм, щом по стъпалата към кафенето затрополиха кубинки.

Коу обаче не я послуша. Знаеше точно какво трябва да направи. Вдигна ръка, усети силата да се събира и точно когато въоръжените полицаи стигнаха върха на стълбите, от откритото небе над заграждението на пингвините връхлетя черна маса. Враните се спуснаха върху, пред и около полицаите като плащаница, осуетиха настъплението им и ги събориха на земята. Мъжете се замяха диво под удрящите криле и драскащите нокти.

— Бързо! Трябва да има изход отзад! — обади се госпожа Стрикъм.

Прескочиха плота и се озоваха в кухнята от другата страна. Действително, аварийният изход водеше към друго стълбище, което слизаше до паркинга на зоопарка. Госпожа Стрикъм проправяше път, а Лидия и Коу я следваха плътно. Внезапно Коу си даде сметка, че Трохата не беше с тях. Изтича обратно в кафенето и го зърна. Беше застанал до счупеното стъкло и размахваше ръце. Коу разпозна движенията от тренировките им. Управляваше гълъбите си. Из кафенето ехтяха куршуми и пръскаха чашите и стъкларията по рафтовете. Коу приклезна, стрелна се напред и сграбчи Трохата за колана.

— Хайде! — изсъска той. — Няма време!

Трохата се дръпна с цялата си тежест.

— Няма да го изоставя.

Той стисна юмруци и изпъна ръце напред.

Коу се осмели да надникне през прозореца. Няколко гълъба се опитваха да изтръгнат Семчо от мелето, но полицаите го държаха здраво.

— Безнадеждно е! — каза Коу. — Трябва да се омитаме. Ще го освободим, заклевам се!

Накрая Трохата склони и го остави да го поведе.

Лидия и майка ѝ ги чакаха отвън до таксито на Чен. Госпожа Стрикъм скочи зад волана и свали сенника. Ключовете паднаха в скута ѝ.

— Качвайте се! — каза тя.

Мрън и Блеска кацнаха на предния капак.

Кряк с вас ли е?, попита Мрън. *Изгубихме го.*

Коу не знаеше какво да каже. Още не можеше да им съобщи.
— Тръгвайте с нас и се оглеждайте — рече им той.

Дивогласите се натъпкаха в колата и затръшнаха вратите.
Двигателят изрева, гумите изсвистяха и те напуснаха зоопарка... без Семчо.

СЕДМА ГЛАВА

Сълзите се търкаляха неудържимо по бузите на Трохата, а раменете му се тресяха.

— Изоставих го — проплака той.

Досега Коу не беше виждал по-възрастен дивоглас толкова съсипан. Той постави неловко ръка на широките рамене на младия мъж и го утеши:

— Ако бяха заловили и теб, за него нямаше да има никакъв шанс.

Колата поднесе на поредния завой.

— Така поне ще можем...

— Да бяха взели мен! — тросна се Трохата и ядно блъсна ръката му.

Отвън двете врани се бяха подчинили на молбата на Коу и ги следяха от въздуха. Наведена напред, стиснала волана с две ръце, госпожа Стрикъм караше бързо, като проверяваше огледалата през няколко секунди. Избра малко по-заобиколен маршрут на две пресечки, преди да прекосят реката. От време на време чуваха сирени, но никога твърде близо.

На Коу му призна. Всичко беше по негова вина. Селина го беше заблудила напълно. Замисли се за предишните им срещи в търсене на някакви издайнически знаци. Взе да му се гади още по-силно — нещата се връзваха. Това, че я беше заварил в къщата на родителите си, въпросите й къде живееше сега... от самото начало работеше за майка си като полицейски шпионин.

Как не го беше проумял. Как беше допуснал да го заблуди! Отговорът му беше ясен: беше твърде улисан в мисли за камъка и значението му. Мащабите на собствената му глупост го разкъсваха отвътре.

В града отвъд прозорците на автомобила цареше обичайното всекидневие — хора в костюми отиваха на работа или пък носеха чаши с кафе през улицата. Именно обичайността на всичко го накара

да се почувства така, сякаш се намира в някакъв кошмар. Госпожа Стрикъм спря до порутената църква и всички слязоха. Мрън и Блеска кацнаха до тях.

Не ни проследиха, обяви Блеска.

— Благодаря — кимна той вдървено.

Очите на Мрън зееха празни. Коу знаеше, че въпреки непрекъснатите им свадни вранъти обичаше Кряк като син.

Вратът му настръхна и той вдигна очи. Останалите се бяха вторачили в него. Трохата се беше привел напред, опрял ръце на покрива на колата, а в очите му проблясваше гняв. Госпожа Стрикъм пък го гледаше над главата на Лидия, която беше взела в прегръдките си.

— Много съжалявам — каза Коу.

На мига се разкая, че го изрече — думите паднаха като олово от устните му, съвсем не на място.

Трохата удари с ръка по покрива.

— *Предупредих те, Коу. Предупредих те.* Не вярвай на хората. Те не са като нас.

— Ей! — намеси се Лидия и се откъсна от майка си. — Откъде би могъл да знае, а?

Духът на Коу се поободри плахо — приятелката му го подкрепяше. При все това му беше ясно, че Трохата е прав.

— Точно тук е проблемът! — нахвърли се Трохата срещу нея. — Именно затова се държим настрана. Защото е по-добре да останеш в безопасност, спотаявайки се.

— Успокойте се — рече госпожа Стрикъм. Явно се беше поокопитила. — Полицията залови приятелите ни, но в какво могат да ги обвинят всъщност? Сега никой от тях не би показал способностите си. Не всичко е загубено. Защо не влезем?

Няколко лисици вече се бяха събрали около входа.

— Не се самообвинявай — рече Лидия, щом се вмъкнаха в църквата. — Не ти си глупавият. Селина заблуди всички ни.

Коу беше като вцепенен.

— Не е нужно да го казваш — рече й той.

— Само да я спипам... — вметна Лидия.

— Е, за момента няма как — прекъсна я госпожа Стрикъм.

Трохата забърза към стълбището.

— Къде отиваш? — попита госпожа Стрикъм. — Трябва да измислим...

— Искам да остана сам за малко — рече Трохата. — Оставете ме!

Госпожа Стрикъм поклати глава в безсилието си.

— Не разбирам — каза Лидия. — Защо държеше да арестува Коу? Той не е престъпник.

— Хората винаги са подозрителни към онова, което не разбират — отвърна майка ѝ. — Може би е свързано със сблъсъка ни с последователите на Предача — Мамба и Шмугъл. Тогава арестуваха и Коу с тях, не си ли спомняш? В шивашката фабрика. И щяха да го вкарат в затвора, ако не беше избягал.

Коу поклати глава объркано. Това ли в действителност беше причината за касапницата в зоопарка?

От мисълта само му стана още по-зле. Онзи път се беше изплъзнал от полицейските белезници с помощта на Семчо, а сега момчето беше в беда заради него.

Ами *Кряк?*, попита Блеска от облегалката на една пейка. *Може би просто са го ранили. Сигурно ще го оставят там. Нали? Дали да не се върнем?*

Споменът за полетелия към земята вран се стовари върху Коу като юмрук в стомаха. Той последва останалите към олтара. Кряк беше най-смелата и безразсъдна врана, която беше срещал в живота си. Беше излагал живота си на риск безброй пъти и при все това се хвърляше всеотдайно в опасностите.

Не може просто да го зарежем, обади се Мрън. Ще се върна да огледам.

И аз!, включи се Блеска.

— Прекалено опасно е — каза им Коу.

Не те караме да идваш, гракна Блеска. Ще се справим сами.

— Нямах предвид това — поклати глава той. — Нужни сте ми тук. Ако и с вас се случи нещо...

Трябва да разбере, прекъсна го Мрън, дали е...

Коу зърна собственото си отражение в копринено черната повърхност на окото на Мрън. Изглеждаше изпит и изтощен.

Обаче му хрумна нещо. Той се обърна към госпожа Стрикъм, която беше положила ръка върху главата на една от лисиците.

— Трябва да ми помогнете.

— С какво? — погледна го тя.

— Казахте, че можеше да проникнете в ума на лисиците си — заобяснява Коу. — Покажете ми как. Ако успея да вляза в съзнанието на Кряк, ще разбера дали е още жив.

Лисегласата повдигна вежди с очевидно съмнение.

— Мамо, опитай — подкани я Лидия.

— Е, добре — кимна госпожа Стрикъм.

Тя разкопча палтото си и седна с кръстосани крака на пода. Лисиците ѝ налягаха по корем на няколко метра от нея.

— Седни, Коу. Останалите, моля, мълчете. За това е нужна огромна концентрация.

Коу се настани срещу майката на Лидия. Чувстваше се доста неуверен.

— Затвори очи и се опитай да се отпуснеш — рече му тя. — Изпразни ума си.

Оказа се трудно. Щом затвореше очи, зад клепачите му неизменно се завъртаха гледките от схватката в зоопарка. Спецчастите, проблясващите дула на оръжията им, уплашените, свити дивогласи. И лицето на Селина, застанала до майка си.

— Усещам гнева ти — обади се госпожа Стрикъм. — Коу, няма да се получи, ако не се отпуснеш.

Той пропъди мислите, но на тяхно място мигом изникнаха други. Първата му среща със Селина в някогашната му стая, начинът, по който я беше разсмял. Приятното чувство при думите ѝ, че трябва да се видят пак. Беше се хванал, без да мисли, а тя през цялото време се беше смял не на нелепите му шегички, а на глупака, в когото го беше превърнала.

Коу, успокой се, каза Мрън. Моля те, заради Кряк.

Момчето си пое отново дълбока глътка въздух и прогони Селина от ума си. Помъчи се да си представи черно кълбо празнота в мозъка си, непроницаемо, държащо всичко настрана.

— Добре! Сега се съсредоточи върху враната — каза госпожа Стрикъм. — Произнеси името ѝ в главата си, представи си тялото ѝ и нищо друго.

Коу изпълни указанията.

Кряк... Кряк... Кряк...

Представи си своя вран в по-щастливите му мигове, кацнал на ръба на гнездото.

— Духът му е някъде там — продължи госпожа Стрикъм. — Открий го.

Кряк...

Представи си го как се спуска, за да пийне вода от някоя локва.

Кряк...

Спомни си как гълташе пържените картофи цели, без дори да ги накъса на парчета.

Кряк...

Случи се напълно неочаквано. Черният образ в ума на Коу взе да се разпада и се раздели на петънца ярка светлина. Съзнанието му сякаш се раздели надве, след което бавно се завъртя, за да отвори нова плоскост на мисълта, древна и непозната. Вранът изчезна и на негово място се оформи ново изображение. То изглеждаше изкривено, неестествено огънато, но светлината избледня и Коу различи физиономията на полицейската комисарка Синтия Девънпорт. Държеше пудриера и си слагаше червило. Коу си даде сметка, че се намира на задната седалка на автомобил. От Кряк нямаше и следа.

Внезапно Синтия Девънпорт застина, извърна глава и погледна право в него. Студените ѝ очи се присвиха с любопитство.

— Чудех се кога ще се появиш — рече тя.

Объркан, Коу се пробва да проговори, но издаде единствено дрезгав врански крясък. Огледа се отляво и отдясно и с изненада забеляза две огромни черни крила, опънати и... май бяха завързани за облегалката за глава на предната седалка. По едното имаше коричка от засъхнала кръв и счупени пера. Внезапно се почувства в капан и се опита да помръдне. Раздвижи раменните си стави, но щом ги повдигна, се прокле: при напъна на крилете тялото му се разтърси от болка. Най-сетне проумя какво виждаше. Всъщност се *намираше* в тялото на врана.

Беше вътре в Кряк.

— Недей да се съпротивляваш — рече Девънпорт тихо.

Коу усети бързите удари на сърцето си. Какво ставаше? Защо полицейската комисарка беше прибрала Кряк в колата си? Знаеше ли нещо за дивогласите?

Тя се наведе по-близо до него. Отблизо приликата между нейното лице и това на Селина се забелязваше на мига. Същите широки ноздри, същата порцеланова кожа и широко чело. Очите обаче бяха напълно различни — в тези на майката нямаше и помен от благост или състрадание. От клюна му се отрони болезнен крясък.

— Сигурно се чудиш какво е всичко това — подметна тя.

Двете задни врати на колата се отвориха и Коу потръпна: от едната страна се качи господин Коприн, а от другата — Пинкертън. Плъхогласата дращеше шия с мръсните си закривени нокти. Познаваха се с госпожа Девънпорт? Но...

Господин Коприн се настани на мястото си, повдигна шапка към майката на Селина и рече:

— Госпожо!

Светлината погълна обърканите мисли на вранегласия, докато той се стараеше да осмисли видяното. Глеещата уплаха се изостри и прерасна в ужас. Познаваха я. Работеха за нея. Което значеше...

— Не опитвай да говориш — посъветва го Синтия Девънпорт. — Просто слушай внимателно. Не преговарям, нито отправям кухи закани. Залових всички от вида ви и ги вкарах в затвора, където им е мястото. Донеси ми камъка до полунощ, или ще ги избия до един. Намесиш ли *приятелите* си, те също ще се простят с живота. Изборът ти е съвсем очевиден, *вранегласи*.

Тя се усмихна. Иззад ухото ѝ изпъпли малко, черно насекомо и потрепери с крилца. Пред ужасения поглед на Коу то пропълзя по съвършено гладката кожа на бузата ѝ и се шмугна в едната ѝ ноздра. Жената дори не трепна.

Всичко стана ясно. Нямаше друго обяснение. Синтия Девънпорт, майката на Селина, беше Майката на мухите.

— А сега — рече тя — тази твар вече ми е непотребна. Плъховете ти гладни ли са, Пинкертън?

— В-в-винаги — отговори Пинкертън и опули кръвясалите си очи. — *Гладни като смъртта*.

Коу долови, че ръцете ѝ освободиха крилете му, след което тя и другарчетата ѝ слязоха от колата. После светът се извъртя настрани — тя го хвърли във въздуха. Той се блъсна в земята и се сви в агония. Вторачи се в асфалта и опита да раздвижи раненото си крило, но болезнените спазми парализираха тялото му.

Синтия Девънпорт го изглежда студено, сетне тънките ѝ токчета се отдалечиха по земята с потракване.

Коу изпадна в паника. Четири космати тела го обградиха със ситни крачки. Плъховете оголиха зъби.

„Ставай“, подкани Коу.

Помъчи се да отблъсне плъховете с нокти. Явно някой от гризачите го беше заобиколил отзад, защото внезапно нещо рязко го дръпна за крилото. В гърба му се впиха зъби. Той запляска с криле, разкряска се, но плъховете забиваха зъби по цялото му тяло.

„Разкъсват ме на парчета!“

Изпита пронизваща болка, започнаха да изскубват перата от кожата му. С всяко ухапване връзката му с Кряк отслабваше все повече. Той съсредоточи съзнанието си върху агонията. Не биваше да се отказва. Не можеше да изостави приятеля си.

Те обаче го бяха наобиколили отвсякъде. И го убиваха. Вонята на плъхове плъзна навред — гадините пръскаха слюнка по лицето и перата му, зейнали стръвно.

Внезапно в полезрението му изскочи бял силует, следван от втори. Връхлетя армия от мишки. Бяха по-дребни от плъховете, но не им отстъпваха по ожесточение. Зъбите и ноктите го пуснаха. Той се претърколи по гръб и заразмахва нокти безпомощно. През кръвта и болката успя да различи, че плъховете се опитваха да се отърсят от мишките.

Даде си сметка, че това най-вероятно беше единственият му шанс, и застави с волята си врана да се изправи. „Единият му крак е счупен“, помисли си и заскача със залитане по земята. Все пак впрегна цялата си сила в болящите криле и ги развя. С първите три или четири маха успя само да провлочи тяло по асфалта, но накрая все пак се вдигна във въздуха и замаха трескаво.

Земята се отдалечи и той забеляза мишките да се пръсват под него, оставяйки проснатите тела на четири омаломощени плъха. Заиздига се все по-нависоко, вятърът разхлади крилето му, а в полезрението му изникна Блекстоунският затвор. Няколко бронирани микробуса бяха паркирани в оградения двор и полицаите разтоварваха закопчаните с белезници затворници — дивогласите. Коу се спусна покрай тях. Едно лице гледаше право в него. Семчо, стиснат в безмилостната хватка на един полицаи.

— Бягай, Кряк! — викна той. — Кажу на Коу, че той е единственото ни спасение.

Полицаят го върна в редицата.

С крайчеца на окото си Коу забеляза движение във въздуха вляво от себе си. Едва се бе обърнал, за да разучи, когато стотици пърхаци телца връхлетяха отгоре му като одеяло и засенчиха зора му. *Молци!* Размаха криле през облака, но с всеки удар усещаше как все повече от гадините кацат по крилете му и изпиват силите му. Постепенно започнаха да го смъкват надолу.

Трябва да се махна!

Той сви криле и остави тялото си на гравитацията. Спусна се под облака молци, после взе да маха, потискайки болката, разпръсна молците от перата си и започна да набира скорост. Насекомите го последваха, но той беше по-бърз. Скоро се понесе на юг към реката. Със спадането на адреналина, в крилете му остана само тъпата болка. Градът се носеше под него, а възходящите въздушни струи напомняха топлия дъх на живо същество. Врановото му око изкривяваше перспективата и увеличаваше значително периферното му зрение, така че то включваше целия хоризонт.

Полусрутната камбанария на „Свети Франциск“ изплува в далечината, Коу изпъна криле и взе да се спуска. После ги извъртя, за да забави, и се мушна през една пролука между гредите. Около него се разлетяха гълъби, а той размаха криле в продълговатото помещение на храма над госпожа Стрикъм и Лидия.

Кряк!, чу вика на Мрън.

После съзря момче, седнало с кръстосани крака на пода... Осъзна, че беше самият той, втренчил празни очи в нищото. Беше се прибрал... нямаше повече сили за полет...

Коу се опомни точно когато Кряк се приземи неумело и се просна на плочите на пода на църквата. Лидия се спусна към падналия вран, а Мрън и Блеска кацнаха край него.

Кряк?, рече Блеска.

Коу опита да се изправи, но не беше на себе си; залитна и се подпря тежко на една стара пейка. Нужни бяха няколко секунди, за да изчезнат игличките от краката му и да върне усещането в собствените си крайници.

— Успя! — възкликна госпожа Стрикъм и го сграбчи за раменете, за да не падне.

Събуди се, Кряк, повтаряше Мрън.

Коу се помъчи да проговори и изкряка:

— Тя е... Госпожа Девънпорт. Тя е Майката на мухите.

— Какво? — смръщи се госпожа Стрикъм.

Коу кимна.

— Синтия Девънпорт. Видях я. Тя е мухогласата.

Госпожа Стрикъм го стисна с ръце.

— Откъде знаеш?

— На лицето ѝ имаше муха. Пинкертън и господин Коприн бяха с нея в някаква кола. Отведе дивогласите в затвора.

Кряк се размърда немощно.

— Добре ли си? — попита го Коу.

Малко съм смачкан, отвърна вранът.

— Какво става? — Трохата изникна на върха на стълбището и ококори очи. — Това Кряк ли е?

Лидия беше приклепнала до врана и внимателно разпъваше крилото му.

— Майката на мухите се е завърнала в Блекстоун — обяви госпожа Стрикъм. — Държи приятелите ни в затвора.

Кожата на Трохата доби пепеляв оттенък.

— Сериозно ли говориш?

— Синтия Девънпорт е — каза Коу.

— Но как може...? — изуми се гълъбогласият. — Сигурен ли си?

Момчето кимна.

— Всичко пасва. Ето как Пинкертън и господин Коприн са ни проследили със Селина до лодката. Не бих могъл да забележа следяща ме муха.

— Не разбираш ли? — възмути се Лидия. — Била е Селина! Тя те е отвела право в капана!

На Коу му прилоша. Разбира се, че беше тя.

Госпожа Стрикъм взе да крачи наоколо, а той запрехвърля в ума си случилото се. И започна да прозира логиката. Синтия Девънпорт някак беше разбрала, че Коу се е сдобил с камъка. Затова беше пратила Селина в дома му. Полицайте при Квакер явно също бяха под нейно

командване и се бяха опитали да изтръгнат от коткогласия местонахождението му.

— Майката на мухите — промърмори Трохата и потръпна. — За какво ѝ е на тази *вещица* да се връща в Блекстоун?

Кожата на Коу почервения, а устата му пресъхна. Нямаше друг избор — трябваше да им каже. Нима майка му пак щеше да го накара да замълчи, ако беше до него сега? Нямаше как да разбере. Налагаше се да вземе решението сам, а знаеше едно със сигурност — тайна или не, залогът вече не беше само неговият собствен живот.

— Явно планира да нападне града — отбеляза госпожа Стрикъм. — Защо иначе ще затваря всички дивогласи в затвора?

— Не е това — пророни Коу тихо.

Тя закова очите си в него.

— Моля?

Той преглътна. Едва си поемаше дъх, а лицето му гореше. Часът беше ударил, а не знаеше какво да каже.

— Аз... Аз щях да...

— Изплюй камъчето! — рече Трохата. — Ако знаеш нещо, кажи го. Семчо е в опасност, Коу!

И така, без да отлепя очи от пода, той им разказа всичко, което беше премълчал преди това в зоопарка. Думите се изляха като поток — от първата среща с непознатия пред къщата му, през посещението при Квакер и цялата история за случилото се на лодката до ултиматума на Майката на мухите. Единственото, което премълча, беше сънят му — той надали би имал някакво значение за тях.

Очакваше гняв, но щом най-сетне се осмели да вдигне очи, Трохата и госпожа Стрикъм бяха просто объркани.

— Мъжът пред дома ти... — поде госпожа Стрикъм. — Без коса, казваш... Никаква, така ли?

— Поне аз не видях да има — отвърна Коу.

Майката на Лидия вирна вежди.

— Звучи като червегласия. Много стар ли беше?

Коу сви рамене.

— Трудно беше да преценя. Но действително изглеждаше стар и бледен.

Недоумението на госпожа Стрикъм нарасна.

— Когато бях малка, му казвахме Шнура. Но още тогава изглеждаше доста стар. Ако все още е жив, вече трябва да е същинска антика.

Коу си спомни, че точно преди да влязат в къщата, Блеска беше уловила един червей на земята.

— Имаше червей! Може да е просто съвпадение, но...

Госпожа Стрикъм отново закова мрачния си поглед върху него.

— Трябваше да ни разкажеш всичко по-рано.

Бузите му пак пламнаха.

— Съжалявам. Квакер ме предупреди, че е необходимо сам да пазя камъка, както и че майка ми не би искала да казвам на никого за него.

— Старият глупак — измърмори Трохата.

— Е, къде е този камък? — попита Лидия вдървено.

На мига си пролича, че *тя* му беше ядосана. Можеше ли да я вини обаче? Не й беше казал за камъка. Беше се държала толкова мило с него, а той го беше запазил в тайна.

Бръкна в джоба си и го извади бавно. Изглеждаше по-обикновен отпреди. Абсолютно безжизнен, матовочерен. Останалите се скупчиха около него.

— Може ли? — рече госпожа Стрикъм и протегна ръка.

Той го постави в шепата ѝ.

Внезапно се разнесе квичене и съскане. Коу се завъртя — лисиците на госпожа Стрикъм бяха скочили на крака и бяха наежили козината на гърбовете си. Госпожа Стрикъм мигновено хвърли камъка.

— Какво, за бога...? — отрони тя и впери очи в ръцете си.

— Мамо? — обади се Лидия и вдигна очи, както беше клекнала до Кряк.

Лисиците се успокоиха и се приближиха до господарката си. Издаваха тихи мяукащи звуци и странни, плахи джавкания. Госпожа Стрикъм изви вежди и очите ѝ заиграха между тях и камъка.

— Да — рече им тя. — Нищо ми няма.

Една по една те се отъркаха в тялото ѝ. Коу недоумяваше какво се беше случило току-що. Приклезна, за да вземе камъка.

— Недей! — спря го лисегласата.

Коу застина, а тя извади кърпичка от джоба си, наведе се и постави камъка в нея — този път по-внимателно, след което

преценяващо огледа повърхността му.

— Какво има? — попита Трохата.

— Нямам никаква представа — рече госпожа Стрикъм. — Знам само, че когато го докоснах, усетих нещо нередно.

— В какъв смисъл „нередно“? — обърна се към нея Лидия.

Госпожа Стрикъм погледна Коу.

— И ти си го забелязал. Влияе ли ти?

Той понечи да поклати глава, но Блеска го прекъсна.

Всъщност се държиш малко странно, откакто се сдоби с него.

— Как точно? — попита той.

Ами... някак откъснат, обясни тя.

— Наистина?

Решихме да не го коментираме, включи се Мрън. Понякога като че не ни чуваше. Казахме си, че имаш да мислиш за доста неща, но може би е свързано с камъка.

Не ми харесва как изглежда, добави и Кряк.

— Квакер каза, че е опасен — рече Коу. — Май знаеше, че Майката на мухите го иска за себе си.

— Въпросът е защо — отрони госпожа Стрикъм, вперила поглед в камъка. — Коу, помисли! Не се ли сецаш за още нещо?

— Враните току-що ми казаха, че не съм на себе си, откакто го получих — добави той. — А също така...

Внезапно си спомни за миналата нощ, за пода в стаята на Лидия — внезапния пристъп на отчаяние, който го беше завладял, щом хвана камъка, — усещането, че враните му може би са го изоставили. Дали и това не беше дело на камъка?

— Също така какво? — попита госпожа Стрикъм.

— Ами, просто... — не знаеше как да го обясни. — Имам чувството, че по някакъв начин отнема връзката ни с животните. Опитвах се да се превърна във врана при посещенията си при Квакер, но не се получи. А напоследък се случва и да не чуя какво ми казват враните. Само когато го докосвам.

— Е, на мен ми изглежда просто като парче скала — намеси се Трохата. — Предлагам да го дадем на проклетата мухогласа и да приключваме с това.

— Не може! — каза Коу.

Без дори да го осъзнава, той се пресегна и грабна камъка, както си беше увит в кърпичката.

— Охо, така значи? — озъби се Трохата. — Семчо ѝ е пленник, Коу. Това нищо ли не значи за теб?

— Значи, но...

Трохата се обърна и изпръхтя с досада.

— Не причини ли достатъчно неприятности?

— Съгласна съм с Коу — вметна госпожа Стрикъм.

Гълъбогласият се извърна и към двама им.

— Моля? Семчо е едва на седем!

— Не бива да намесваме емоции в случая — отсече майката на Лидия.

Трохата се наежи и посочи Лидия.

— А ако бяха пипнали нея? Какво щеше да кажеш тогава?

Госпожа Стрикъм си пое дълбоко въздух, без да сваля очи от дъщеря си.

— Тогава щеше да ми бъде изключително трудно. Обаче ме изслушай, Троха. Мисля, че в думите на Коу се крие нещо. Майката на мухите държи в плен добрите дивогласи. Ако Коу е прав за действието на камъка, тя може да си послужи с него, за да им отнеме способностите. След което няма да има кой да ѝ попречи да превземе града.

— Звучи ми така, сякаш просто гадаеш — рече Трохата.

— Ами тогава го докосни — пресече го бързо Лидия. — Хайде... Нали си убеден, че няма да ти навреди?

— Хубаво — сопна се Трохата и тръгна уверено към Коу с протегнатата ръка.

Когато пръстите му бяха на няколко сантиметра обаче, той спря. Гълъбите над него пляскаха диво с криле, а един-два от тях пикираха точно над главата му. Той отдръпна ръка и облиза устни смутено.

— Помисли! — продължи госпожа Стрикъм. — Каквото и да представлява този камък — каквото и да *прави*, — явно е по-ценен за Майката на мухите от живота на всичките ѝ врагове накуп. И я е накарал да се върне в Блекстоун. Не може да допуснем да се добере до него.

Коу замълча. Лисегласата и говорещият с гълъби се измериха със святкащи очи. Накрая Трохата отклони поглед.

— Е, добре. И какъв е планът?

— Не знам — отвърна госпожа Стрикъм. — Обаче май ми хрумна нещо.

Тя извади телефона от джоба си и се вторачи в него, все едно търсеше отговор.

Лидия докосна внимателно Кряк по крилото.

— Раната май не е замърсена, но ще ти остане белег.

Кряк заклати клюн с гордост.

Като истински смелчага, биха казали някои, а, Блеска?

Виждам, че краткият ти романс със смъртта не е накърнил самохвалството ти, рече Мрън.

А аз просто се радвам, че си жив, каза Блеска.

— И кракът ти е счупен — продължи Лидия.

Коу забеляза, че тънкият му крайник стоеше накриво.

— Мисля, че мога да направя шина — предложи тя. — Троха, да имаш някакви клечки и канап?

— Горещо — отвърна гълъбогласият. — Ще ги донеса. Запазвайки гневното си изражение, той се отдалечи. Докато чакаха, Мрън кацна на рамото на Коу.

Постъпи правилно, да знаеш. За това, че им каза.

Момчето кимна. Вече разкрил тайната, се удиви за кой дявол я беше пазил толкова ревностно. В крайна сметка това бяха приятелите му. Майка му надали би искала да държи нещо в тайна от тях. Той погледна увития в кърпичката камък. Дали наистина можеше да изсмуква дарбата на дивогласите? Загърна го още по-плътно и го пусна в джоба си, като внимаваше да не го докосва.

След малко Трохата се върна с малко вързопче в ръка.

— Това трябва да свърши работа — рече и го подаде на Лидия.

Тя се захвана за работа, а госпожа Стрикъм стисна решително зъби, вдигна телефона си с две ръце и продума:

— Май е време да изляза на светло.

— Какво имаш предвид? — повдигна вежди Лидия.

— И двете се сещаме за човека, който може да ни помогне да проникнем в Блекстоунския затвор.

— Татко! — ококори се Лидия.

Майка ѝ кимна бавно и продължи:

— Затворът е като крепост. А няма друг, който да го познава по-добре.

— Можем ли да му се доверим? — обади се Трохата.

Госпожа Стрикъм му хвърли смразяващ поглед, но Коу разбираше опасенията му.

— Така де, все пак не е един от нас — добави гълъбогласият.

— И аз не съм! — опълчи се Лидия и се изправи на мястото си до Кряк. — Мисля, че се получи добре.

Кряк скокна на крака.

Като чисто нов, рече той.

Един гълъб се спусна отгоре, кацна на ръката на Трохата и му изгука. Устните на гълъбогласия се изкривиха в мрачна усмивка и той пророни:

— Благодаря ти, Белоперко.

— Няма ли да споделиш? — поинтересува се госпожа Стрикъм.

— Ами, май разполагам с нещо, което работи в наша полза. Не се качих горе само за да се цупя, да знаете.

— Мисля, че всички бихме се зарадвали на някоя добра новина — кимна майката на Лидия.

Трохата вдигна очи към небето.

— Ето я и нея.

В дупката на покрива се появи някаква гърчеща се фигура, носена от десетки гълъби.

Птиците се снижиха и пуснаха на пода човешко тяло, което се сви на кълбо. Беше Селина Девънпорт.

ОСМА ГЛАВА

Момичето изглеждаше извънредно уплашено. Опита се да се изправи, но госпожа Стрикъм се втурна към нея, стисна я за гърлото и я вдигна във въздуха. Лисиците се събраха и ги наобиколиха с ръмжене.

— Спрете! — извика Коу.

— Мамо! — обади се и Лидия.

Лицето на Селина пребледня от страх.

— Има ли причина да не оставя лисиците си да ти прегризат гърлото? — изсъска майката на Лидия.

Коу я хвана за ръката, сграбчи я решително и рече:

— Не. Пуснете я, за да я разпитаме.

Госпожа Стрикъм я задържа още миг, след което я пусна.

Селина се строполи на земята и взе да разтрива гърло.

— Не исках... не знаех... — занарежда тя.

Коу я изгледа с презрение.

— И как попадна в дома ми? — попита той. — Всичко е било измама, нали?

Тя вдигна към него насълзените си очи.

— Исках да ти помогна! — изръмжа той. — А ти ме предаде!

— Ти какво очакваш? Това е дъщерята на мухогласата — обади се Трохата. — Покварена е до мозъка на костите.

— За какво говорите? — пророни Селина. — Мама просто командва полицията.

— Не се прави на малоумна — предупреди я госпожа Стрикъм.

Селина измери Коу с отчаян поглед.

— Мама ми обясни, че в Блекстоун върлувала банда обирджии. Каза, че непрекъснато се местели и било невъзможно да бъдат заловени. Просто исках да помогна.

— Лъже — рече Трохата с насмешка. — Очакваш да повярваме, че си прекарала целия си живот с Майката на мухите, без да разбереш?

— Не знам за какво намекувате — отвърна Селина. — Мама е нормална. Не е от вас. Не може да говори с животни.

— О, *стига* — тросна се Трохата и изкриви лице.

После махна с ръка и гълъбите му връхлетяха отново върху момичето. Тя взе да ритва и да пици, а птиците я издигнаха във въздуха.

— Пуснете ме! — настояваше. — Защо ми е да лъжа?

Трохата вдигна ръка и гълъбите я понесоха все по-нагоре.

— Какво правиш? — попита Коу притеснено.

Без да отлепя очи от Селина, Трохата надвика писъците й.

— Не познаваш орлогласия, нали? През Мрачното лято застана на страната на Предача. Всички тръпнемме пред него. Птиците му се спускаха изневиделица и отвличаха жертвата си. Специалитетът му беше да пуска враговете си отвисоко. Страховита смърт.

— Тогава просто го направи! — викна му Селина. — След като си си втълпил, че съм такава, не мога да те спра. Но няма да се моля.

Този полудя!, обади се Кряк.

— Троха, не! — нададе глас Коу. — Ами ако говори истината?

— Ще поема този риск — отговори Трохата.

Той пристъпи напред с протегнати ръце, изкривил злостно уста. Гълъбите издигнаха Селина през дупката в покрива и се скриха от очите им. Лидия се опули уплашено.

Коу бързо събра враните си. Мрън, Кряк и Блеска литнаха. Другите по-далечни мъгляви сиви сенки в ума му също се размърдаха. Той обаче осъзна, че няма да успеят да стигнат навреме.

Свирепото изражение на Трохата не беше напуснало лицето му. Внезапно той стисна двата си юмука, сякаш смачкваше хартия на топка, и спусна ръце до тялото си. Няколко секунди по-късно гълъбите долетяха обратно през дупката. Без Селина. Коу зяпна невярващо, а Лидия простен ужасено.

— Какво стори с нея? — попита госпожа Стрикъм.

Трохата ги изгледа един по един със студени очи.

— Не се тревожете, отнесоха я в камбанарията. Стълбището се срути преди много време. Ще остане там, докато решим какво да я правим.

Лидия въздъхна тежко.

— Просто си блъфирал!

Трохата изгупа ръце.

— Да, да. Заслужавам „Оскар“, нали?

Коу повдигна вежди.

— Какво е „Оскар“?

— Няма значение — рече мъжът. — Въпросът е, че докато не се убедя, че можем да ѝ вярваме, ще остане там.

„Не бих заложил на това“, помисли си Коу при спомена за гъвкавостта на Селина по покривите по-рано.

— Мислиш ли, че Майката на мухите би сключила сделка? — попита той. — Дъщеря ѝ в замяна на дивогласите?

— Не вярвам нито на нея, нито на дъщеря ѝ — намеси се госпожа Стрикъм. — Предлагам да опитаме да освободим дивогласите сами.

— С помощта на татко? — намеси се Лидия.

Майка ѝ кимна.

— Пазих тайната двайсет години. Няма да бъде лесно.

Тя въздъхна и набра номера.

Коу излезе от църквата и вдиша с наслада свежия въздух. Седна на една ръждясала метална пейка и взе да подхвърля парченца бисквита на гълъбите на Трохата.

Глунави птици, а?, обади се Мрън, кацнал зад него.

Надали имат и една мозъчна клетка общо, добави Блеска от подлакътника на пейката.

Това бисквитки ли са?, рече Кряк от рамото му. *Не забравяй за гладния ранен герой до теб.*

Коу му даде да хапне от шепя. Погледът му все отскачаше към входа на църквата с надеждата Лидия да се появи. Искаше му се отново да ѝ обясни, да я накара да проумее защо не беше споделил истината от самото начало. Защото Феликс Квакер му беше казал да я пази в тайна? Заради думите на майка му в съня му?

Щеше му се изобщо да не беше научавал за камъка. Ако не беше отишъл в къщата онази вечер, нямаше да разбере за него. Сам се беше забъркал във всичко това, а сега бяха пострадали и най-близките му — и всичко, защото той не можеше да забрави миналото.

И защото миналото не оставяше на мира него.

Всички го обвиняваха, но не *всичко* беше по негова вина. Не беше молил за този живот; да го изоставят, да израсне, тъпчейки се с червеи в гнездото, измръзвайки почти до смърт всяка зима. Не беше молил да бъде продължителят на рода на вранегласите; нито пък пазител на проклетия камък!

Не искаше това бреме. Или честта. Или каквото там се очакваше да бъде това.

Ей, ако мислиш просто да ги направиш на прах... гракна Кряк.

Коу сведе очи и осъзна, че е стиснал юмруци около пакета с бисквити.

— Извинявайте — рече, изправи се рязко и поръси остатъците пред пейката.

Долетяха още гълъби.

Нашата приятелка май иска да се омете, отбеляза Мрън.

Коу погледна нагоре. Селина беше провесила крака от отвора в стената на камбанарията. Беше се вкопчила в ронещата се мазилка.

А аз разправям, че само гълъбите са глупави, подметна Блеска.

— По-добре да я спра — каза Коу.

Пое дълбоко въздух и призова птиците си.

След две минути се носеше във въздуха до Селина, увиснал в ноктите на ято врани.

— Прибирай се вътре — рече той. — Сама ще се убиеш.

— Какво те засяга? — тросна се тя.

Кракът ѝ се подхлъзна, но тя успя да се задържи. Упоритият вятър вееше дрехите ѝ. За момент Коу *наистина* се запита какво го засяга.

— Ако паднеш, Трохата ще накара мен да чистя останките — подхвърли той.

Селина го изгледа със смръщено чело.

— Това беше шега — разясни ѝ. — Моля те, прибирай се. Искам да поговорим.

Една тухла до крака ѝ се откърти и се затъркаля по покрива. Селина безмълвно се покатери обратно през парапета и влезе в камбанарията. Враните на Коу го пуснаха на козирката и отлетяха шумно. Всички, с изключение на трите му верни птици. Камбаната отдавна беше изчезнала; бяха останали само няколко разръфани парчета въже, които висяха от металната конструкция.

Селина седеше със сведена глава до стената, опряла лакти на колене.

— Добре — поде тя. — Да говорим.

Не ѝ вярвам изобщо, рече Блеска.

Нито пък аз, обади се и Кряк.

Ще се опита да те надхитри, каза Мрън.

„Колко хубаво щеше да бъде Милки да беше тук“, помисли си Коу. На мига щеше да прозре що за птица е Селина Девънпорт. Той махна на останалите с ръка.

— Оставете ни насаме за минутка, може ли?

Трите врани скочиха от камбанарията и се спуснаха към земята.

Селина се изсмя дрезгаво и каза:

— Не можеш да си представиш колко откачено изглежда всичко това. В смисъл... на канала се върти една жена, която говори на патиците. И тя ли е дивогласа?

Коу повдигна рамене.

— Може би. Но може и да е просто луда.

Селина сбърчи лице и за миг му се стори, че ще се разплаче. Но не го направи.

— Имаш пълно основание да ме ненавиждаш — каза тя.

— Вярно.

— Сериозно, на твое място и аз бих искала да хвърля *себе си* от покрива на църквата.

Той седна срещу нея. Зад стената на камбанарията не се усещаше и повея от вятъра.

— Нека те попитам нещо — започна той. — Наистина ли не знаеше, че майка ти е дивогласа?

Тя се взря право в очите му и отвърна:

— Честен кръст.

Той се вторачи в лицето ѝ в търсене на издайнически белези, на някакъв знак, че може и да лъже. Имаше ли смисъл обаче? Преди го беше излъгала — при това сериозно, — а той не се беше усъмнил и в една частица от думите ѝ. Нямаше как да разбере, дори всичко това да беше просто преструвка... дори тя да продължаваше да блъфира.

Изведнъж го озари идея... Господин Стрикъм не знаеше за собствената си жена, а бяха *женени*. Дали пък със семейство Девънпорт не беше същото?

— Само че... — продължи Селина колебливо. — Като се замисля, не беше и *съвсем* обикновена. Не сме особено близки, разбираш ли? Отношенията ни не са като тези на моите приятели с техните. Винаги съм си мечтала да прекарва повече време с мен, но тя работи като луда. В последните няколко години виждам чистачката по-често, отколкото нея.

На Коу му хрумна още нещо. Ако все още продължаваше да работи за майка си, дали знаеше за камъка? Ето защо подбра следващите си думи внимателно.

— Имаш ли представа какво иска майка ти? — попита.

Тя поклати глава.

— Каза единствено, че си опасен и че се нуждае от помощ, понеже в полицията са в задънена улица. Моята задача беше да се сприятеля с теб. Изпрати ме в дома ти преди няколко седмици и нареди да докладвам, ако се появиш. Интересуваше се къде живееш напоследък. — Тя въздъхна. — Искрено исках да ѝ помогна. Тя обаче не ми се довери за нищо друго.

— Тоест ти самата си го предложила?

Бузите на Селина почервеняха.

— Беше преди да се срещнем с теб. Не знаех, че си такъв. Осъзнах, че не си престъпник, щом те видях. Боже, та ти не искаше да откраднеш дори едно пакетче бисквити! В крайна сметка дори не ѝ докладвах. Реших да науча повече за теб. Не знам как ни откриха онези ужасни хора на лодката, не знам и откъде е разбрала, че ще бъдем в зоопарка.

Коу се замисли над думите ѝ и ги сравни със собствените си спомени. Беше ли възможно тя да е просто пионка в играта на майка си?

— Явно мухите ѝ са те наблюдавали — рече той. — Наблюдавали са и нас. Хората в зоопарка са невинни. Видя сама — повечето са деца и старци.

— Знам — отговори Селина. — Но нямах представа, че ще се появи полицията. — В очите ѝ проблесна предишната предизвикателност. — Самите *вие* ме заведохте там, нали помниш? Жената с лисиците не би ме пуснала, дори и да исках...

Гласът на Трохата ги прекъсна.

— Само гледай да не чуе, че ѝ казваш така — рече той.

Силуетът му изникна на фона на небето над тях, носен от гъльбите.

— Хайде, ако ще влизаме с взлом в Блекстоунския затвор, трябва да направим план.

— Ами аз? — попита Селина.

— Ти идваш с нас, моето момиче — каза той с мрачна усмивка.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Тя няма да идва с нас! — заяви Лидия, когато всички се озоваха обратно на земята. — Полудя ли? Ще ни издаде при първа възможност.

— Не, няма — рече госпожа Стрикъм и изгледа Селина гневно. — Защото ако го извърши, лисиците ми ще я накарат да си плати. Ясно ли е?

Селина кимна с преbledняло лице.

— Не ми казвай, че си съгласен с всичко това — обърна се Лидия към Коу.

Той не знаеше какво да отвърне.

— Може да успее да поговоря с мама — предложи Селина. — Да се опитам да я вразумя.

— Няма да обелваш и думичка — поклати глава госпожа Стрикъм. — Ще те държа под око. Ще решим какво да те правим, когато всичко това приключи.

Качиха се в колата. Лидия не поглеждаше Коу. Очевидно все още му беше ядосана. Подкараха по тъмните блекстоунски улици.

— Съжалявам — промълви той. — Трябваше да ти кажа за камъка.

Тя обаче не му обърна внимание.

На няколко пресечки от затвора госпожа Стрикъм паркира в една уличка и изгаси фаровете. От стената наблизко изплува сянка. Господин Стрикъм, облечен в дънки и черен пуловер. Кожата му беше бледа.

— Останете вътре за малко — нареди лисегласата.

Тя отвори вратата, измъкна се навън и мълчаливо пое към мъжа си. Двамата спряха на един-два метра един от друг, без да се приближават повече. С крайчеца на окото си Коу забеляза, че Лидия се приведе напред.

Не разбра кой беше проговорил първи, но видя, че господин Стрикъм поклати глава, след което размаха гневно ръце. Майката на Лидия не отстъпваше. Тялото ѝ не издаваше нищо, но устните ѝ

мърдаха. Изглеждаше напълно спокойна. В един момент той посочи колата, сетне тръгна към нея и отвори рязко вратата.

— Лидия, навън! — нареди той.

Момичето се подчини.

— Татко, моля те... — понечи тя.

— Не! — отговори баща ѝ. — Това е нелепо. Не знам каква игричка играете двете, но вече прекалихте.

— Не е игричка, господине — обади се Трохата и провеси крайници през вратата. Коу излезе от другата страна. Селина остана вътре.

— Да видим — измери ги господин Стрикъм с очи. — Значи, всички сте „дивогласи“, така ли? И можете да „общувате“... — направи знак за кавички — ... с животните?

Трохата щракна с пръсти и ято от дванайсет гълъба се спусна и се приземи на покрива на колата. Мрън и Кряк кацнаха на раменете на Коу, без дори да ги кара.

По лицето на господин Стрикъм се редуваха различни емоции. След секунда той погледна първо Лидия, а после жена си. Около краката ѝ тихомълком се бяха събрали няколко лисици.

— Просто се радвам, че дойде, Тони — каза тя.

Бащата на Лидия изпусна продължителна въздишка, понечи да заговори, но замълча.

— Не... не може да е вярно.

— Вярно е — обади се Лидия и улови баща си за ръка. — Не бихме те излъгали, татко.

— Но го сторихте — рече той натъжено.

После прегърна Лидия и се взря в жена си над главата ѝ.

— Лъгала си ме с години.

Възцари се мълчание.

Накрая Трохата наруши тишината.

— Е, можете ли да ни вкарате, или не?

Господин Стрикъм се скова.

— Татко? — поде Лидия и се отдръпна от него.

Той я погледна.

— Това не ми харесва — каза той. — Каните се да престъпите закона. Какво ви прави по-добри от престъпниците? Ако не бяхте

моето семейство, щях да се изкуша дали да не се свържа с федералните власти. Още не е късно да размислите, нали?

Жена му поклати глава категорично.

— Нуждаем се от теб, Тони. С нас ли си, или не?

— Май нямам особен избор — отвърна той. — Но не мога да ви вкарам през главния вход. Трябва да минем от другаде.

Коу слушаше, докато бащата на Лидия излагаше плана си. Макар че вече не работеше официално в затвора, пазачите все още го познаваха. Щеше да влезе открито през главния вход. Надяваше се да приемат обяснението, че е дошъл да вземе и последните принадлежности от кабинета си.

В същото време Коу и останалите щяха да се промъкнат през тунелите на канализацията — по същия път, по който бяха избягали последователите на Предана няколко седмици по-рано. Господин Стрикъм беше убеден, че все още не се бяха заели да оправят тунела, през който се бяха измъкнали.

— От Градския съвет все ни обещаваха средствата, както обичайно — обясни той.

— Успех! — пожела госпожа Стрикъм.

Тя посегна да докосне съпруга си, но той се отдръпна. Лидия го стисна здраво в прегръдките си.

— Внимавай, татко! При най-малкото съмнение за проблеми, бягай.

— Същото се отнася и за вас — кимна той.

После се стопи в нощта. Коу знаеше, че предупреждението му ще остане неспазено. Тази вечер никой нямаше намерение да отстъпва.

Няколко лисици вече се бяха появили от околните улици и поеха тихо към тях, а по покривите наблизко накацаха гълъби.

— Готови ли сте? — попита Трохата, стиснал Селина за лакътя.

Госпожа Стрикъм извади кози крак и фенер от багажника на колата и отиде до капака на канала в уличката. Беше разхлабен и тя го отвори за няколко секунди. Лисиците ѝ се спуснаха първи — изчезнаха в тъмната дупка. После слезе Лидия, следвана от Селина.

Щом и Трохата пое надолу, Коу взе решение и призова враните си. Блеска, Кряк и Мрън кацнаха до него.

Коу извади камъка от джоба си и го сложи между тях, като прибра кърпичката.

— Отнесете това до старата естрада в парка — прошепна той. — Заровете го под пейките.

Защо?, учуди се Мрън.

— Не искам да рискувам да попадне в ръцете на Майката на мухите — отговори той. — А и ако не изляза жив...

Не говори така, прекъсна го Блеска.

— ... го занесете някъде далеч — довърши той.

Трохата подаде глава и Коу измести тяло, за да прикрие камъка.

— Какво чакаш? — попита гълъбогласият.

— Нищо — отвърна той.

Трохата отново се спусна надолу. Коу го последва.

До скоро!, изкряска Кряк, скочи върху камъка и го сграбчи с нокти. *Успех!*

Той им помаха, слезе надолу по стълбата и придърпа капака над себе си, който хлопна звучно.

Лъч светлина осветяваше тесния тунел. Коу различи канал с гъста, воняща, лепкава течност, дълбока около три сантиметра. Лисиците на госпожа Стрикъм избягваха да стъпват в нея, затова той също я обкрачи. Налагаше се да се движи леко приклеканал.

Лидия държеше грубата карта, начертана от баща ѝ.

Тръгнаха напред, като спираха по разклоненията, за да проверят посоката. Тук, долу, нямаше живот и се чуваха единствено дишането и стъпките им. Коу се почувства натясно и в ума му се надигна съмнение. Ами ако Стрикъм беше объркал маршрута? Дали изобщо щяха да успеят да се върнат?

Очите на лисиците грееха като жълтици на лъча на фенера.

— Ето тук трябва да е — посочи Лидия и спря отстрани на тунела.

На височината на гърдите им имаше тръба, която се отклоняваше от основния тунел. Широчината ѝ едва позволяваше човек да пропълзи вътре. Металната обшивка беше покрита с оранжеви и зелени ивици.

— Аз ще мина пръв — рече Коу.

Той посегна нагоре, но Лидия го улови за ръка.

— Онова, което каза в колата — каза тя. — За камъка. Просто искам да знаеш, че... ами, разбирам защо си го запазил в тайна.

Той се изпълни с такава благодарност, че не знаеше какво да отвърне. Усмихна се в мрака, после се набра, спусна се в шахтата и пое напред на четири крака, стиснал фенера в треперещата си ръка.

Тръбата вървеше под наклон няколко метра, след което привидно стигаше до задънен край. Когато се вгледа отблизо обаче, Коу установи, че продължаваше отвесно нагоре. Той се промуши през чупката и се зачуди как беше успял да мине оттук човек с размерите на Хрущяла. Кучегласият беше висок доста над метър и осемдесет, с едро, мускулесто тяло. Зад металната решетка отгоре светеше. Той се пресегна. Тя се размърда лесно и той я отмести внимателно встрани. Въпреки това му се стори, че металът простърга оглушително.

Затаи дъх в очакване на свирките или виковете на пазачите.

Нищо.

— Хайде де — обади се Трохата отдолу. — Едва издържам на тази воня.

Той протегна ръце и се опря на студения под.

Нечии пръсти се стегнаха около китката му и той изписка.

— Тихо! — надвеси се над отвора господин Стрикъм.

Сърцебиенето на Коу се успокои и той остави бащата на Лидия да го издърпа горе. Озова се в баня с мърляви плочки.

— Извинявай, май те стреснах — рече господин Стрикъм.

Двамата помогнаха и на останалите да излязат от канала. Лидия приглади дрехите си и изсумтя:

— Това беше отвратително!

— Влязох по-лесно от очакваното — сподели господин Стрикъм.

— Все пак трябва да бъдем бдителни — каза жена му. — Синтия Девънпорт ще има очи навсякъде.

Самата тя като че не беше усетила прехода през клаустрофобичните, отблъскващи канали. По черното ѝ палто сякаш нямаше и едно петънце, докато Трохата беше покрит в какви ли не нечистотии и лекета.

— Имаме друг проблем — заяви господин Стрикъм. — Вече проверих системата. Затворниците не са въведени. Тоест не знам в кои килии са ги затворили.

— Къде е строго охраняваният сектор? — поинтересува се Коу.

— Има няколко такива — отвърна бащата на Лидия. — На различни места из затвора. По този начин е по-лесно да се овладяват

кризисните ситуации.

Нещо се разшава по плочките и Лидия подскочи. Една от лисиците на госпожа Стрикъм скокна и се приземи отгоре му.

— Пусни — нареди лисегласата и животното отмести предните си лапи.

Хлебарка.

— Полагахме много старание, за да поддържаме чистотата — обясни господин Стрикъм, — но така и не успяхме да се отървем от тези гадини.

Беше заковал поглед върху лисицата, която жена му беше изкомандвала без никакво усилие, все едно беше едно цяло с нея.

Коу се спогледа с Лидия. Хлебарката навяваше спомени за нещо от миналото, лице, което се надяваше да не види никога вече. Той се приведе.

— Заведи ни при господаря си — прошепна той.

Господин Стрикъм го изгледа ядно.

— Какво, сега ще се окаже, че и насекомите разбират хората? — попита той.

— Това тук може би да — отговори Лидия.

Хлебарката забърза нанякъде. Коу и другите тръгнаха след нея. Движеше се бързо, сякаш не се колебаеше за посоката, и се наложи да подтичват, за да не я изпуснат. Изкачваха метални стълби, минаваха по коридори с потискащи, еднакви врати на килии. Навсякъде миришеше на дезинфектант, но под него се криеха и други миризми — на застояла пот и отчаяние. Скоро по стените се появиха надписи — КРИЛО Б. Хлебарката се мушна под решетката на една врата.

— Това е един от строго охраняваните сектори — обяви господин Стрикъм.

Той прокара пропуска си през четеца и вратата се отключи с изщракване.

— Но съм почти сигурен, че килиите са празни.

Хлебарката изчезна под вратата с надпис „Килия Б-23“.

Вратата беше от плътна стомана, с решетка с размерите на отвор на пощенска кутия на височината на главата. Коу се досещаше какво ще види вътре още преди да надникне.

— Привет, ранегласи! — долетя глас от мрака на килията.

Коу натисна ключа до вратата и зад нея се разля светлина. Отвътре го гледаше подпухнало лице с набола брада и дълбоко хлътнали очи. Сърцето на Коу прескочи, но той не извърна поглед. Вече не беше уплашеното момче от миналото, което би побягнало.

— Здравей, Шмугъл — каза той.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Хлебаркогласият беше седнал със свито тяло на дебел дюшек, облечен в оранжев затворнически гащеризон — съвсем същия като онзи, с който беше при първата си среща с Коу след бягството му от затвора преди няколко седмици. Лицето му беше покрито със синини, а над веждата му зееше рана.

— Дошъл си да ми се надсмиваш, а? — рече Шмугъл.

— Разбира се, че не — обади се женски глас от отсрещната килия.

Селина подскочи при вида на пронизващите черни очи на Мамба зад решетката.

— Да отгатна ли, вранегласи? Интересуваш се от Майката на мухите? Охо, и малката госпожичка Лидия Стрикъм. Кажете, взе ли си ново кученце?

Лидия се втурна към вратата и заблъска с юмруци.

— Дано изгниеш тук!

Госпожа Стрикъм я дръпна назад и застана пред килията на Мамба, а лисиците задрачиха по вратата.

— Какво знаеш за нея, змиегласа?

— Нищо — изсъска Мамба и се отдръпна от вратата. — Не им казвай нищо, Шмугъл.

Коу отново обърна очи към говорещия с хлебарки. Само един човек би дръзнал да пребие дивогласия, който управляваше хлебарките.

— Това е нейно дело, нали? — рече той. — Синтия Девънпорт.

— Моля? — опули се Селина. — Какво е нейно дело?

Тя избута Коу и надникна в килията. Сепна се и устата ѝ зейна.

Шмугъл вдигна ръце към посиненото си лице, сякаш си припомняше ударите.

— Не вярвам... — прошепна Селина.

— Никога не е харесвала Предача — каза онзи. — Изкара си го на мен.

— Шмугъл, млъквай! — тросна се Мамба от своята килия.
Звучеше ядосана, но и уплашена.

— Отвори — обади се госпожа Стрикъм. — Мога да го накарам да проговори.

Господин Стрикъм пхна отключващата карта в сензора вдясно от бравата. Резетата се плъзнаха навътре и вратата се откряна от само себе си.

Шмугъл се свря съвсем в ъгъла на килията си. Коу и останалите пристъпиха през прага. Няколко хлебарки пробягаха по пода и се мушнаха в дрехите му.

— Не можеш да ме нараниш повече от нея — измрънка присвитият дивоглас.

— Сигурен ли си? — попита госпожа Стрикъм и запристъпва напред с лисиците си.

Една от хлебарките беше изостанала и сега панически тичаше в кръг. Трохата я затисна с крак и насекомото зацърка.

— Престани! — викна Шмугъл. — Боли го!

Гълъбогласият се ухили и натисна още по-силно телцето.

— Казват, че хлебарките са единствените създания, които биха оцелели при ядрена война. Дали тази тук ще оцелее под подметката ми?

— Добре! Добре! — рече Шмугъл. — Ще ви кажа всичко, което знам, макар че не е много. Майката на мухите е намислила нещо, свързано със затвора.

Мамба разтресе вратата на килията си.

— Не им издавай, глупако. Тя ще разбере!

— Продължавай — подкани го Трохата.

— Мести затворниците — каза Шмугъл. — Най-опасните. Прехвърли ги някъде. В момента Крило Д е абсолютно празно.

„За да може да затвори там дивогласите“, помисли си Коу.

Той погледна госпожа Стрикъм и тя му кимна. Несъмнено смяташе същото.

— И той е забъркан! — отсече Шмугъл и вирна кривия си пръст срещу Коу.

Момчето потръпна.

— Аз?

— Затова ме подреди така — рече Шмугъл. — Искаше да разбере всичко за него. Къде живее. Къде се навърта.

— А ти какво й каза? — попита Коу.

Хлебаркогласият повдигна рамене.

— Каквото знаем, което не е много. Казахме й къде живееха вашите.

Коу стрелна Селина с очи.

— Значи, така сте разбрали къде да ме намерите?

— Тя просто ми даде адреса — рече Селина умолително. — Не знаех как се е сдобила с него.

Мамба се ухили и зъбите й проблеснаха.

— Не можете да я победите, нали сте наясно?

— Никой не те е питал — обади се Лидия.

Мамба сякаш не я чу и продължи:

Майката на мухите не е като Предача. Родът й може да е прокълнат, но самата тя е жестока, могъща и коварна. През Мрачното лято не се присъедини към нас, винаги кроеше по-големи планове.

Коу се зачуди дали враните бяха успели да скрият камъка. Не се съмняваше, че ще бъдат предпазливи, но ако някоя муха ги наблюдаваше?

— Приключихме тук — рече госпожа Стрикъм. — Да вървим.

Шмугъл подскочи и взе да кърши ръце.

— Чакайте! Моля ви! Не мога да остана тук! Може да ви помогна някак. Може да ви стана шпионин?

Трохата вдигна подметката си и пусна хлебарката да избяга при господаря си. После затръшна вратата на килията.

— Тук си точно на мястото си!

— Ти също — изсъска Лидия на Мамба.

— Предпочитам да съм затворена в килия пред това, което ще ви стори Майката на мухите — отвърна змиегласата, след което тъмните й, блестящи очи се отдръпнаха от решетката.

Госпожа Стрикъм даде знак на Коу и на останалите да я последват и поеха обратно по пътя, по който бяха дошли.

— Не ме оставяйте! — изкрещя Шмугъл. — Умолявам ви!

Въпреки всичко Коу почувства капка жал към хлебаркогласия. След няколко завоя обаче гласът му вече не се чуваше.

— Къде е Крило Д? — попита Трохата. — Явно е закарала дивогласите там.

— След мен — каза бащата на Лидия.

Продължиха напред през пустите коридори, покрай празните килии и голите стени с олющена боя. По петите им бродеха лисици. Коу беше загубил представа къде са, но господин Стрикъм явно не се съмняваше за посоката.

— Вероятно ще постави пазачи, нали? — обади се Трохата.

— Да, но козът все още е в нас — отвърна госпожа Стрикъм.

Тя се обърна към Селина и я измери със суров, убийствен поглед, какъвто Коу не беше виждал дотогава.

„Като лисица, която е зърнала плячка“, помисли си той.

— Време е да проверим колко Майката на мухите всъщност обича дъщеря си.

— Какво? — рече Селина и се доближи до Коу. — Какво ще ми сторите?

— Не мисля... — започна Трохата.

— Тихо! — нареди госпожа Стрикъм. — Животът на един срещу този на много дивогласи.

Внезапно Селина се спусна да бяга. Няколко лисици на мига се втурнаха по петите ѝ. Една от тях подскочи и впи зъби в якето ѝ. Момичето изпищя. На ъгъла се блъсна в стената, след което лисиците я обградиха. Във въздуха се разнесе оглушителният вой на сирена.

Коу осъзна какво беше направила и сърцето му се сви.

— Включи алармената система — извика господин Стрикъм. — Ще ни погнат след по-малко от минута.

— Накъде? — попита Трохата.

Бившият директор поклати глава в паника.

— Н-не... не знам.

Трохата го стисна за раменете.

— Откъде ще дойдат пазачите?

Господин Стрикъм вдигна разтреперано пръст и посочи покрай Селина.

— Оттам. Не, чакайте... — той се завъртя на пети и присви очи замислено. — Да се насочим към сервизния вход. През двора за разходки. По това време на нощта има само един пазач.

Госпожа Стрикъм стисна Селина за ръка и я повлече с тях. Спуснаха се на бегом.

Коу изгледа дъщерята на Синтия Девънпорт шокирано. Тъкмо беше започнал да ѝ вярва. Но вината беше и на госпожа Стрикъм. Беше отправила заплаха за живота ѝ все пак...

Господин Стрикъм отваряше вратите по пътя им с пропускателна си. Сърцето на Коу блъскаше в гърдите му и той очакваше иззад всеки ъгъл да изскочат пазачи. В края на един от коридорите бащата на Лидия прокара картата си и ги преведе през вратата към гол бетонен двор, заобиколен от три страни с високи стени без прозорци. На четвъртата имаше двойна ограда с бодлива тел отгоре, с висока, заключена порта в средата. Над портата се издигаха две охранителни кули.

— Насам — рече господин Стрикъм. — След мен.

Лисиците влязоха първи. По средата на двора Коу долови жуженето на муха до ухото си. Тъкмо щеше да извика, но беше заслепен от ярка светлина. Закова се на място и закри очи. Щом привикнаха, установи, че в четирите ъгъла на двора бяха грейнали прожектори. По стените и по кулите се открояваха силуетите на пазачи, насочили пушки към Коу и компанията му. По земята наоколо и по телата им заиграха червени лазерни точки.

Бяха заобиколени отвсякъде. Коу се замисли за Врания клон на гърба си, ала му беше ясно, че ще бъде мъртъв, преди да е извадил острието и на сантиметър от ножницата.

Задвижваната с електричество порта зажува, отвори се и пропусна Синтия Девънпорт — с нехайна походка, все още облечена в черния си костюм, в компанията на господин Коприн и Пинкертън. И двамата бяха облечени в полицейски униформи. Портата се хлопна зад тях.

— Много мило, че се присъединихте към нас, господин Кармайкъл — рече тя с излизащ на пара дъх. — Както виждам, довели сте и своите приятели?

— Мамо! — обади се Селина. — Аз включих алармата! Мамо, говорят разни работи за теб. Не разбирам. Щяха да ме наранят.

Синтия Девънпорт не обърна внимание на дъщеря си. Очите ѝ останаха приковани върху Коу.

— Носиш ли камъка?

Момчето стисна зъби и поклати глава.

— Никога няма да го получите.

— Ех, какъв глупак си, моето момче — рече Майката на мухите.
— Защо се опитваш да ме затрудниш?

Госпожа Стрикъм се спусна пъргаво вляво от него. Сграбчи Селина, извъртя тялото ѝ и хвана брадичката ѝ с ръка.

— Свалете оръжието или ще ѝ прекърша врата! — закани сетя.

Нищо не помръдна: нито червените точки, нито изражението на Синтия Девънпорт. Тя надзърна към дъщеря си така, сякаш беше непотребен боклук, и каза:

— Искам единствено Среднощния камък.

— Мамо? — обади се Селина. — Но... Тя е луда... Тя ще...

— Ще го сторя, заклевам се! — прекъсна я госпожа Стрикъм.

Изглеждаше отчаяна и объркана, като животно, хванато на тясно.

— Ако смяташ, че можеш да преговаряш с мен, си в заблуда — каза Майката на мухите.

Селина се опули невярващо срещу майка си.

— Как може да кажеш подобно нещо? — пророни тя. — Мамо, моля те...

Хватката на госпожа Стрикъм не се разхлабваше.

— Не ме предизвиквай, мухогласа — предупреди тя.

Коу с ужас забеляза решителността, изписана на лицето ѝ. Не блъфираше. Както и Майката на мухите.

— Арестувайте ги всички — нареди Синтия Девънпорт. — За предпочитане живи. Или мъртви, ако се наложи.

Коу се метна напред, за да дръпне госпожа Стрикъм в мига, в който две лисици се спуснаха срещу Синтия Девънпорт. Отгоре проехтяха няколко изстрела от карабина и лисиците подвиха опашки. Селина се освободи.

Вранегласият не разбра какво стана след това. Засвистяха още куршуми, един полицай падна отгоре с вик и се удари в земята с тъп звук. Бледите силуети на гълъби се спуснаха от небето и връхлетяха върху останалите. Господин Стрикъм скочи пред Лидия, за да я предпази с тяло.

— Коу, спасявай се! — изпищя тя. — Призови враните си!

Гълъбите горе се разписукаха. Той вдигна очи — всички се мятаха във въздуха, а перата им бяха покрити с плътен черен воал от

мухи. Не би извикал и враните си в същия капан.

Полицаите бяха изникнали и на портата. Обградиха Трохата и господин Стрикъм.

— Не мога да повярвам — пророни бащата на Лидия с мъртвешки пребледняло лице.

— На земята! — нареди един от тях и насочи оръжие към Коу.

Момчето отстъпи и се огледа за някакъв изход. По гърдите му продължаваха да играят червени точки.

Оградата беше твърде висока, а портата беше запречена. Изход нямаше.

Всъщност... не точно.

— Лягай, момче! — викна и друг от полицаите.

Коу затвори очи.

„Хайде! — крещеше умът му. — Преобрази се!“

Спомни си първия път, когато се беше случило — как беше успял да загуби себе си, да освободи тялото си от човешкия му облик. Това обаче беше, преди да докосне Среднощния камък. Ами ако беше увредил способностите му завинаги?

— Последен шанс. Лягай, или ще стрелям!

Коу потисна разтърсващите пристъпи на страх и падна на колене. Усети, че тялото му олеква, а виковете в двора на затвора зазвучаха отдалеч.

„Получава се...“

Крайниците му като че се втечиха, костите му се разместиха ужасяващо, а сухожилията се опънаха до краен предел. Той извика от болка и отвори очи. Полицаите наоколо се втрещиха и отпуснаха бавно оръжията си с ужас. Само един стреля, но Коу долови, че куршумът изсвистя покрай рамото му.

Той залитна напред и понечи да се подпре, но ръцете му ги нямаше. Вместо това краката му се устремиха във въздуха. Махна и се издигна още по-нагоре. Видя крилете до тялото си и замаха по-мощно, докато най-сетне не се издигна над главите на полицаите. Понесе се все по-високо, удивен от силата на собственото си вранско тяло.

Един облак молци се спусна срещу него с цвъртене, но той се плъзна под тях с лека чупка на крилете. Усети ги да кацат по гърба му с меки, напористи тупвания. Замята се, затрака с клюн, но не можа да ги прогони. Дори не виждаше сред виелицата от крилца.

Наложи си да озапти паниката, за да оцелее. Отправи призив със силата на ума си и ги видя. Дванайсет врани. Стрелнаха се покрай него и започнаха да ловят молците с клюнове и нокти, мачкаха телцата им и ги пускаха към земята. Тежестта върху гърба му изчезна, той се окопоти и пое нагоре. Молците го последваха в пърхашц сив рояк, но враните се прегрупираха, нападнаха отново и пръснаха колоната им на парчета.

Той увисна над двора на затвора и отправи взор към случващото се долу. Полицайте вдигнаха господин Стрикъм и Лидия на крака и ги разделиха един от друг. Госпожа Стрикъм продължаваше да се съпротивлява, наобиколена от полицаи. Селина беше зяпнала, притиснала отпаднало тяло към стената, със закопчани зад гърба ръце. Не изглеждаше изплашена или нападателна, а просто... изгубена.

Синтия Девънпорт беше изчезнала. Коу завъртя глава и огледа наоколо с вранските си очи.

Не, ето я! Някак беше успяла само за няколко секунди да достигне до върха на една от кулите. Сега се беше изправила горе и го наблюдаваше.

В гърдите му се надигна гняв и перата му потръпнаха.

Атака!, рече наум.

Враните се завъртяха зад него и се спуснаха в едно към нея.

Тя наблюдаваше настъплението му със самодоволна усмивка, сякаш не се страхуваше.

Коу събра цялата си сила и насочи нокти към кожата ѝ. Нямахше да му избяга. Внезапно тя сякаш се разпадна пред него и се пръсна на вихрушка от черни точки само частица от секундата, преди да се вреже в нея.

Мухи!

Коу изви криле, за да не се блъсне в стената на кулата, и смени посоката. Другите врани последваха примера му. На мястото на Синтия Девънпорт сега имаше рояк мухи, толкова плътен, че на места беше като едно цяло. Насекомите се спуснаха срещу него и покриха крилете му, а жуженето им прониза тъпанчетата му. Прииска му се да затвори плътно очи. Опита се да ги отърси и да отлети, но и да успееше да ги очисти от тялото си, те връхлитаха отново с противно жужене. Реши да призове и другите си врани, но беше неспособен да се съсредоточи. Почувства стотици ухапвания по тялото, всяко

просмукано с омразата ѝ. Запляска диво с криле и все пак съумя да се отскубне.

Понесе се над покривите в опит да се измъкне. Мухите го заобикаляха отвсякъде, понякога го изпреварваха, друг път изоставаха.

„Играят си с мен! Сякаш това е игра.“

Стигна над железопътната линия, но беше започнал да изнемощява. Мухите обаче бяха безпощадни. Той пикира и се стрелна под един мост с надеждата да им се изплъзне, но те го очакваха от другата страна, увиснали във въздуха. Врязаха се на кълбо в крилото му и го преобърнаха. Коу загуби равновесие и не успя да се овладее. Тялото му се понесе към релсите.

Ударът в земята изкара въздуха му и за миг съзнанието му се изпълни единствено с болка. Подскочи и се хлъзна, а когато се надигна край линията, забеляза, че кракът му кървеше под разкъсания панталон. Отново беше в човешки облик.

Претърколи се — окървавените му ръце бяха ожулени и едва чувстваше рамото си. Опита се да го размърда, но костите застъргаха една в друга и пред очите му причерня. От агонизиращия спазъм в гърлото му бликна жлъчка.

Мухите се спуснаха в черен облак и се събраха във формата на Синтия Девънпорт на педя от земята. Краката ѝ пристъпиха леко. Тя извади телефона си, продума нещо в него, запъти се към Коу и му рече:

— На твоє място не бих се гордяла с подобно приземяване.

После се наведе, сграбчи го за крака и го повлече по траверсите между двете релси. Коу нямаше сили да ѝ се възпротиви, а раменете го боляха неистово.

Тя го пусна, опря подобното си на кама токче в средата на гърдите му и го притисна към земята.

— Ти може и да умееш да се превръщаш в едно животно — каза, — но аз мога да се превърна в хиляда. Е, къде е Среднощният камък?

Коу опита да се размърда, но беше твърде изтощен.

Майката на мухите го натисна още по-силно. Върхът на токчето ѝ беше точно над сърцето му.

— Къде е? — повтори.

Земята под тях затрепери. Коу изви врат — по релсите се задаваха две големи светлини.

— Къде е камъкът, вранегласи! — изкрещя тя.

За пръв път я чуваше да повишава тон. Той заизвива тяло. Напразно. Не можеше да избяга, но не можеше и да ѝ каже. Не би предал майка си. Над рамото ѝ забеляза трите си врани да се въртят в небето. Наум им нареди да се държат настрана.

— Никога няма да го получите! — изрече той.

Ярките светлини окъпаха лицето на Синтия Девънпорт, а във въздуха проехтя свирката на влака.

— Така да бъде — кимна тя.

Разнесе се пронизително свистене на спирачки, но беше твърде късно за бягство. Коу затвори очи, готов да се прости с живота.

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА

Грохотът на влака изпълни съзнанието му, а във въздуха се понесе миризмата на машинно масло, горещина и прахоляк.

Коу усети, че някой дръпва тялото му встрани, и болката отново прониза рамото му. Отне му миг да осъзнае, че не е мъртъв. Майката на мухите го беше избутала настрани и го стискаше здраво за яката, докато влакът се носеше на педя от тях с рев, който разтърсваше костите му. Внезапно изчезна, отнесе грохота и яростта си в нощта и остави само потрепващия въздух след себе си. Коу едва се държеше на крака.

— Смело... — рече тя. — Обаче само си губиш времето. Просто отлагаш неизбежното.

На пътя под моста спря лимузина. Дебелата броня и размерът ѝ загатваха, че колата е бронирана. Една от задните врати се отвори и отвътре слезе господин Коприн. Вече не беше с полицейска униформа, а в своята бяла шапка и костюм, като последният беше покрит с трептящите телца на молците.

Синтия Девънпорт завъртя Коу и се превърна в множество мухи, които се струпаха по кожата му. Внезапно светът се завъртя и той усети, че се издига, носен от жужащите гадини. Беше странно и плашещо... съвсем различно от чувството, когато го носеха враните. Беше в плен.

Роякът го пусна на земята до лимузината, после излетя нагоре и се разсея. Коу долови студения допир на метал върху китките си и около тях щракнаха белезници. От болката в рамото направо му се повръщаше. Говорещият с молците го бутна вътре в колата и той се стовари тремаво на седалките. Срещу него седяха господин и госпожа Стрикъм заедно с Лидия, които също бяха с белезници. Госпожа Стрикъм зарея празния си поглед над него.

— Настани се удобно — рече му господин Коприн с усмивка и тресна вратата.

— Коу, добре ли си? — попита Лидия при вида на разкъсаните му дрехи.

Той се поизправи и процеди през зъби, докато костите му стържеха:

— Мисля, че си извадих рамото. Къде е Трохата?

— Оставиха го в затвора — отговори господин Стрикъм.

На бузата му имаше голяма драскотина, устната му беше подута и той изглеждаше напълно обезсърчен.

Лимузината тръгна. Госпожа Стрикъм не поместваше очи.

— А... Селина? — поинтересува се Коу.

— Какво си се загрижил толкова? — сопна му се Лидия. — Тя пак ни предаде при първия удобен случай.

Беше права. Той обаче си припомни изражението ѝ в двора на затвора — уплашеното лице на недоумяващ човек... човек, който е напълно объркан. Чувството му беше познато.

Колата се движеше бързо и пътниците залитаха на всеки завой. Коу погледна през прозореца. Ако не бъркаше, носеха се на юг, обратно към реката. Затворът беше в точно противоположната посока.

„Къде ни е повела?“

— Е, къде е този камък, който търси? — попита господин Стрикъм.

Коу се огледа за мухи, след което отговори:

— Скрих го.

— Да де, но къде? — настоя ядосано бащата на Лидия.

— Не ни казвай — обади се госпожа Стрикъм. — Така е по-добре.

Господин Стрикъм завъртя очи.

— За бога! Що за лудост! Щом толкова държи на проклетия камък, защо просто не ѝ го...

— Моля те, татко, престани — намеси се Лидия. — Не разбираш ли, че Коу е прав? Всичко това — появата на Селина у тях, акцията в зоопарка, затворът... Майката на мухите е планирала всичко. Искане камъка повече от всичко друго. Точно както каза Мамба — на една крачка пред нас е от самото начало.

Господин Стрикъм раздвижи устни, сякаш се канеше да добави още нещо, но замълча.

След известно време колата спря, без да бъде загасен двигателят. Коу чу звука от електрическа порта, след което отново поеха, но този път по-бавно. Накрая двигателят угасна и вратата се отвори.

— Вън — нареди господин Коприн и потропа с крак нетърпеливо.

Коу слезе пръв, като измъкна внимателно тялото си през вратата. Острата болка в рамото му беше затихнала и сега то само пулсираше. На мига осъзна, че са в банкерския квартал, заобиколени от метал и стъкло. Не беше идвал често тук — не можеше да намери много храна, а и по повечето сгради имаше камери или охрана. Колата беше спряла в просторен двор, украсен с растения в саксии и пенлив шадраван. Носеше се единствено ромонът на водата.

Предната врата от другата страна на автомобила се отвори. Коу очакваше отвътре да излезе Синтия Девънпорт, но всъщност пред очите му се появи преbledнялата ѝ дъщеря. Сърцето му се сви болезнено, когато тя вдигна към него подпухналото си от плач лице.

— Хайде, по-живо! — тросна се господин Коприн.

Селина изпъчи гърди и погледна високата сграда.

— Какво е това място? — попита тя.

— Новият ти дом — рече господин Коприн. — Портиерът ще те упъти.

Той я бутна по гърба и тя тръгна бавно към входа.

— Предателка! — извика Лидия.

Селина сякаш дори не я чу — изкачи стъпалата отпред и се скри в сградата.

От колата слезе и Пинкертън. Тя също беше свалила полицейската униформа. След нея с квичене се изсипаха и няколко плъха, а тя застана до господин Коприн.

— По-добре да влезем вътре — подхвърли молцогласият, свали шапка и се поклони на госпожа Стрикъм. — След дамите.

Лисегласата не помръдна.

— Може да призовеш всички лисици, които решиш, но тук надали ще са много, повярвай ми — каза господин Коприн. — Слагат отрова за вредителите. — Той постави шапката на главата си и посочи към фойето. — Моля ви... Обноските ми си имат граници.

— Хайде! — подкани ги господин Стрикъм. — Да чуем какво има да ни каже.

Той тръгна пръв по стъпалата, следван от жена си и дъщеря си. Коу вървеше най-отзад в хватката на Пинкертън. Плъховете шаваха в краката му.

— Не тр-трябваше да я я-яд-ядосваш — заекна плъхогласата в ухото му.

На влизане той се обърна и огледа небето за враните си. Бяха ли го последвали? И да го бяха направили, не ги забеляза.

Вътре господин Коприн и Пинкертън ги преведоха по мраморния под, заобикаляйки фонтана. От Селина вече нямаше и следа. Портиерът не обърна никакво внимание на чудноватата групичка и на гризачите.

„Поредният й слуга“, мина през ума на Коу и сърцето му ускори ударите си. Нямаше идея какво им предстоеше.

Пред асансьорните врати господин Коприн натисна копчето и зачака.

— Няма да позволи да вземеш и плъховете горе — обърна се той към Пинкертън.

— 3-3-защо не? — попита тя.

— Защото, драга моя, дори говорещата с мухите ги смята за вредители.

Пинкертън стисна устни.

Чу се звън, вратата на асансьора се отвори и ги наблъскаха вътре. Вратата се затвори под носа на плъховете. Въпреки че ръцете им бяха оковани в белезници, господин Стрикъм държеше тези на Лидия в своите.

„Опасява се, че няма да се измъкнем от това живи“, помисли си Коу.

Асансьорът пое нагоре плавно и цифрите на екрана взеха да се сменят. Стените бяха стъклени. Фоайето остана под тях и пред очите им се ширна градът. Съседните небостъргачи бяха просто тъмни силуети на фона на небето, но по-далеч покрай реката проблясваха светлинки, а лъчите на автомобилните фарове кръстосваха улиците. Толкова много обикновени хора, които изобщо не подозираха какво се случва под носа им.

На седемдесетия етаж асансьорът спря и вратите се отвори.

Коу не беше сигурен какво беше очаквал да види. Някакъв офис? Всъщност обаче пристъпиха в антре, което водеше към огромен

апартамент с отворен план. Госпожа Стрикъм въртеше глава, оглеждайки хладнокръвно обстановката. Едната страна на апартамента беше изцяло стъклена и разкриваше невероятна гледка към града. По белите стени висяха огромни абстрактни картини, а в откритата камина гореше огън. На проснатата на пода кожа от някакво животно имаше стъклена масичка, около която бяха наредени големи кожени канапета. Пространството имаше формата на „Г“, като в късата му част като че се помещаваше кухнята.

Мястото беше коренно различно от порутената шивашка фабрика, в която беше разположил базата си Предача. Всичко издаваше откровен лукс — от типа, за който си мечтаят повечето нормални хора.

Миризмата обаче изобщо не прилягаше. Стомахът на Коу се сви.

Преведоха ги по няколко стъпала надолу от антрето, прекосиха дневната и се насочиха към дълга маса за хранене със столове от страни. При вида на сложеното отгоре й сърцето му подскочи.

— Уф! — закова се на място Лидия и закри уста и нос с ръце.

Насред масата лежеше полуразложена, ухилена свинска глава. По гниещото месо пълзяха мухи, а в празната очна кухня се гърчеха ларви. Господин Стрикъм повърна.

Пинкертън се изкиска.

— Тр-тр-ябва да се грижи за любимците си.

Майката на Лидия просто изви вежда.

— Давай, заведи ни при нея.

Едното крило на двойната врата зад масата беше леко откренато. Когато минаха покрай процепа, Коу различи слабо осветено помещение. Няколко мъже и жени пиеха бира от бутилките на барплота, други играеха бiliarд. Мърмореха тихо помежду си и макар че един-двама забелязаха Коу и спътниците му, никой не излезе.

Господин Стрикъм спря рязко и проговори:

— Ей! Познавам те.

Един особено свиреп на вид мъж с татуировки по ръцете и крива челюст остави бирата си на бара и се приближи, като въртеше в ръце бiliarдна щека.

— Лъгман — продължи господин Стрикъм. — От Крило Д.

Лъгман се ухили и се промуши през отворената врата. В устата му проблеснаха няколко сребърни зъба.

— Вече не, директоре.

Той вдигна щеката пред себе си и господин Стрикъм се отдръпна. Господин Коприн стисна онзи за ръката. Отвътре на китката му имаше татуирана муха.

— Не бих го направил на твоє място — предупреди молцогласият. — Господарката ни хич няма да е доволна.

Лъгман изръмжа и размести челюст.

— Ще му дойде времето, директоре. Повярвайте, ще му дойде времето.

Той прекара пръст през гърлото си, обърна се и се върна към играта на билиард.

— Това май обяснява къде са всички затворници от сектора под строга охрана — промърмори господин Стрикъм, щом продължиха напред. — В онази стая.

Коу вирна вежди. За какво ѝ бяха на Майката на мухите простосмъртни наемници? После си спомни думите на госпожа Стрикъм в таксито на път към затвора — че останалите дивогласи открай време се отнасяли с презрение към мухогласите. Може би Майката на мухите нямаше друг избор и беше принудена да се задоволи с обикновените хора... И с малцината покварени дивогласи, които бяха я последвали — като молцогласия и плъхогласата. Най-ниско падналите от всички.

Подминаха масата със свинската глава, а мухите застинаха по местата си. Коу осъзна, че ги наблюдаваха, и потръпна. Господин Коприн ги отведе до тясна врата в една ниша. Изглеждаше съвсем не на място в лъскавия апартамент — масивен метал, по-подходящ за някой склад.

Молцогласият почука, изчака малко, след което доближи картата за отключване до светещия в червено сензор до вратата. Той примигна в зелено и вратата се отвори. Лъхна ги студен повей, а Лидия едва потисна отвратения си възглас.

Коу се присви, стреснат от кошмарната гледка пред себе си. Помещението беше пълно с месо. На висящите от тавана метални куки бяха окачени няколко одрани трупа, от чието посивяло месо се носеше дъх на желязо. Той си даде сметка, че труповете не бяха на хора, а на животни, и се поокопоти. Май бяха прасета и овце, а един със сигурност беше на крава — разцепен надве по дължината на огромния гръден кош, покрит с пласт лой. Всички бяха обезглавени.

— Влизайте! — нареди господин Коприн.

Лидия се запъна с крак на прага, но Пинкертън я блъсна вътре.

Подът беше облицован с черни плочки, но стените и таванът бяха от неръждаема стомана, без прозорци, само с няколко малки вентилационни отвора. Подминаха първите няколко трупа и Коу забеляза Синтия Девънпорт, седнала в средата на стаята върху проста метална табуретка. Черният ѝ костюм изглеждаше странно в обстановката на кланицата.

— Извинете, ако мястото ви е смутило — рече тя и пред устата ѝ заигра облаче пара, — но децата ми са доста яшни.

Господин Коприн бутна Коу в гърба и го принуди да пристъпи по-напред между висящите трупове. Лидия се сви, за да не се блъсне в един овчи труп.

— Отвратителна сте! — потръпна тя.

Майката на мухите ѝ отвърна с усмивка:

— Добре дошла в хранителната верига.

Госпожа Стрикъм пристъпи пред дъщеря си.

— Не смей да ѝ говориш — изръмжа тя.

— Мислиш ме за недостойна, така ли, лисегласа? — рече Синтия Девънпорт и се изправи. — Недостойна дори да поговоря с дъщеря ти?

Тя се доближи до майката на Лидия и вдигна ръка с дълги, лакирани в черно нокти.

— Вашият род открай време е доста арогантен. Обзалагам се, че не си очаквала низката мухогласа да те надвие, нали?

Тя прокара дългия си лакиран нокът по бузата на Велма Стрикъм, но майката на Лидия дори не трепна.

— Ако опиташ някоя глупост, ще намерим място тук и за няколко лисици, обещавам ти.

Очите ѝ се стрелнаха към куките по тавана.

— Какво искате? — обади се господин Стрикъм.

Майката на мухите сякаш не го чу: беше насочила вниманието си към лисегласата.

— Слушала съм доста за теб. Убийцата на паякогласия. Поне първата му убийца.

— Докато ти се криеше страховито — отвърна госпожа Стрикъм. — А истинските дивогласи се бореха за града си.

Синтия Девънпорт се изкиска пискливо.

— За Мрачното лято ли говориш? Дребнава свада, от която нямаше нито да спечеля, нито да загубя нещо. Не, аз подбирам битките си, лисегласа. Той дойде да говори с мен... Паякогласият. Умоляваше ме да се присъединя на негова страна. Знаеше на какво съм способна, прозря в какво се беше превърнал родът на мухогласите. Именно тогава ми разказа за Среднощния камък. Говореше, че сме щели да властваме заедно — паякът и мухата... Представяте ли си! — Тя се обърна с гръб към тях. — Отказах му. Докато вие се избивахте едни други, аз просто чаках. И кроях планове как един ден ще взема камъка за себе си. И как ще отмъстя на всички дивогласи за отношението им към нас. Към мен, към майка ми и към нейната майка преди това.

— Дори не знам коя си ти — долетя гласът на Селина.

Коу се обърна и я видя на прага. Беше свалила палтото си и беше само по черна фланелка с отрязани ръкави. Очите ѝ бяха зачервени, но блестяха гневно.

Самодоволното изражение на Синтия Девънпорт посърна леко.

— Какво търсиш тук? — попита тя.

— Ами извинявай много, но се оказа трудно да си избира филм за гледане, когато до мен се мъдреше гниеца глава — тросна се Селина.

— Сарказмът никога не ти е отивал — рече Майката на мухите.

Селина проучи помещението с присвити устни.

— Явно тук идваш, когато те няма вкъщи. Когато „оставаш на работа“. Предполага се, че съм ти дъщеря Повярвах ти, а ти ме използва.

— Един ден моята дарба ще премине у теб — каза Майката на мухите. — Независимо дали ти се нрави, или не.

Селина изкриви лице и продължи:

— Мислиш, че искам да стана като теб? Че всичко това ме привлича? — тя махна с ръка из помещението. — Всичките ти действия са подчинени на... — замълча в търсене на думата — ... на твоята злина.

Майката на мухите присви очи и изражението ѝ се вкамени.

— Ако знаеше колко низко бяха паднали предците ти, щеше да ми бъдеш благодарна. Така и не се запозна с баба си. Не стана свидетелка на пренебрежителното отношение на всички тези високомерни дивогласи, които потръпваха само при вида ѝ. А когато я

положихме в бедния ѝ гроб, никой не дойде на погребението. Абсолютно никой. Дори стоногогласата беше погребана с достойнство! Но за мухогласата... само страх и ненавист.

Внезапно тя се врътна към Коу, стисна лицето му в ръка и впи пръсти в челюстта му.

— Казвай, Джак! Къде е Среднощният камък?

Ноктите ѝ прорязаха бузите му.

— Остави го! — викна Лидия.

Господин Коприн я сграбчи, преди да стори и крачка.

Майката на мухите се взря в очите му, докато се гърчеше в хватката ѝ. Той усети пронизващата сила на нейните, докато тя ги впиваше жадно в ума му.

— Знае — рече тя. — *Знае...*

Със свободната си ръка го сграбчи за мишницата и натисна с палец изваденото му рамо. Той изкрещя и падна на колене.

— Казвай! — викна тя.

От ъгълчето на устата му се проточи слюнка и той опита да поеме въздух в агония. Всеки момент щеше да припадне. Не можеше да проговори, дори и да искаше. Синтия Девънпорт го пусна и той се срина на една страна, все още замаян от болката. Майката на мухите кимна лекичко на господин Коприн и молцогласият начаса вдигна пиццата Лидия във въздуха и я закачи за яката на една от куките за месо. Господин и госпожа Стрикъм понечиха да му попречат, но Пинкертън извади пистолет и го насочи към главите им.

Лидия се загърчи като риба на сухо и замята крака във въздуха. Ръцете ѝ все още бяха пристегнати в белезниците зад гърба ѝ.

— Къде е, Коу? — повтори Майката на мухите.

Той не знаеше какво да отговори. Госпожа Стрикъм измери гневно дулото на пистолета на Пинкертън.

— Не ѝ казвай! — извика Лидия.

Синтия Девънпорт се завъртя с разкривено от гняв лице и протегна ръка. За ужас на Коу тя просто се разтвори в поток от мухи и изпразненият ѝ ръкав увисна. Насекомите накацаха по лицето на Лидия. Момичето се разпищя и взе да мята глава наляво-надясно. Силно жужащите мухи пропълзяха в отворената ѝ уста и писъците ѝ преминаха в хърхрещо кашляне. Тя загърни тяло на куката.

— Стига, моля ви! — простена господин Стрикъм.

— Добре! Ще ви кажа! — обади се Коу.

Мухите на мига излязоха от устата на приятелката му, спуснаха се обратно към господарката си и се скриха под сакото ѝ. Ръкавът му отново се изпълни и изпод маншета изникна бледата кожа на ръката ѝ. Тя седна и кръстоса крака.

— Така е по-добре, Коу — рече му. — Имаш само един шанс да ми кажеш истината. Ако излъжеш или се опиташ да ме измамиш някак, последният дъх на дъщерята на лисегласата ще бъде удавен в мухи. Ясна ли съм?

Той потръпна в студа и кимна.

— Да.

— Е, къде е Среднощният камък?

Той преглътна и трескаво затърси изход наум — някакъв начин да опази повереното му от майка му. На лицето на Лидия се четеше страх. Господин Стрикъм дишаше тежко, а съпругата му беше заковала очи в пода. Не, нямаше как да се измъкне. Не можеше да извика и животните си на помощ. Майката на мухите ги беше спипала в желязна хватка.

Той се помъчи да се противопостави на отчаянието, което се опитваше да го завладее. Защо Шнура не беше задържал камъка у себе си само още няколко дни? Защо ѝ трябваше на майка му да го намесва в това? Той не беше дивоглас боец като сражавалите се в Мрачното лято. Беше само момче. Не беше молил да му се случва всичко това.

При все това осъзнаваше, че тези мисли не бяха оправдание, а просто кухо ехо в сърцето му. Беше ги предал. Майка си, баща си, всички дивогласи, които бяха пожертвали живота си, за да защитят доброто.

— Просто ѝ кажи — подкани го спокойно госпожа Стрикъм.

— Мамо, не! — обади се Лидия.

— Е? — попита Майката на мухите с мазна усмивка.

— Заровен е в Блекстоунския парк — рече Коу. — Под една пейка до естрадата.

Синтия Девънпорт прикова очи в неговите за няколко секунди.

— Говоря истината — заяви той.

Тя кимна.

— Така е — каза и изопна тяло. — Господин Коприн, Пинкертън, с мен!

Тя закрачи към вратата, следвана от съучастниците си. Селина стоеше неподвижно, сякаш бе замръзнала от ужас от видяното току-що.

— Жалка си — изсъска ѝ госпожа Стрикъм. — И няма да победиш! Дори и да откриеш камъка и да ни отнемеш силите, ще се намерят други, които да се изправят срещу теб.

Майката на мухите спря и повдигна вежди.

— Нима мислиш, че искам само това? Да ви отнема дарбата? — рече тя.

В сърцето на Коу се зароди колебание.

— Нали това е въздействието на камъка?

Синтия Девънпорт го изгледа с искрено объркване. Накрая присви очи в жестока наслада.

— Ех, Коу... Бедно момче. Той е далеч повече от това... Ти дори не си наясно, така ли?

Той не знаеше какво да отвърне. *Мислеше*, че знае... Ами ако се заблуждаваше?

Похитителката им изви устни в жестока усмивка.

— Среднощният камък е... — явно искаше да подбере точната дума. — Той е *бъдещето*.

С тези думи излезе, вратата се затвори след нея и заключващият механизъм изщрака тихо.

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА

Селина се свлече покрай стената и промълви:

— Много съжалявам.

Трепереше от студ само по фланелка, а устните ѝ бяха поморавели.

— Не знаех... за нищо.

На Коу вече му беше все едно. Имаше ли някакъв смисъл? Те бяха загубили, а Майката на мухите беше спечелила.

Господин Стрикъм се спусна и застана под Лидия.

— Стъпи на раменете ми — рече той.

Лидия го послуша и с малко въртене яката ѝ се отскубна от куката. Тя падна на кълбо на земята.

— Добре съм — обяви и с мъка се надигна на колене. Ръцете ѝ все още бяха завързани.

— Нека ти помогна с белезниците — предложи Селина и се приближи.

— Махни се от мен! — кресна ѝ Лидия.

Селина застина.

— Имаш ключ? — попита госпожа Стрикъм.

Селина бръкна в косата си, извади една продълговата фиба и я огъна.

— Почти.

Лидия изглеждаше така, сякаш иска да я зашлеви през лицето.

— Остави я да ти помогне — каза ѝ Коу. — Налага се да действваме заедно.

Госпожа Стрикъм кимна отсечено и Лидия се обърна с гръб, за да може Селина да се заеме с белезниците.

Тя ги пое внимателно и зачовърка вътре с върха на фибата. Бяха ѝ нужни само няколко секунди, за да ги свали, и металът издрънча на земята. Лидия не каза нищо.

Беше ред на Коу. Селина се приближи. Тракаше със зъби, а ръцете ѝ трепереха. Спогледаха се за кратко, после той се обърна и я

остави да отключи и неговите белезници. Въпреки че беше внимателна, той се сви — болката прониза рамото му като токов удар. Сетне хватката на метала около китките му се охлаби с тихо щракване.

— Благодаря — каза той.

Бащата на Лидия застана до вратата, за да разучи сензорния панел. В това време госпожа Стрикъм се доближи зад Коу и рече:

— Трябва да оправим рамото ти. Не мърдай.

Преди той да успее да каже нещо, тя мушна едната си ръка под мишницата му и го стисна през гърдите. С другата хвана предмишницата му и рязко тласна ръката му нагоре. Той изкрещя и се блъсна в стената.

— Готово — рече тя. — Сега би трябвало да е по-добре.

Той притисна болното си рамо с насечено дишане. Госпожа Стрикъм взе фибата от ръката на Селина и се зае с белезниците на съпруга си. Коу облегна глава на студената стена и изчака болезнените пулсации да утихнат.

— И сега какво? — попита Лидия. — Трябва да се махаме оттук.

Госпожа Стрикъм пусна и последните белезници на пода и разтри енергично ръце.

— Съгласна. Изглежда, че сме грешили за камъка. Каквито и да са свойствата му, явно е по-зле от очакванията ни.

Селина бръкна в джоба си и извади една карта.

— Мисля, че мога да помогна.

— Правилно ли се досещам какво е това? — попита Коу.

Тя кимна.

— Свих я от господин Коприн.

— Колко удобно! — възкликна Лидия.

Коу си спомни как беше задигнала часовника му при предишната им среща.

— Тези неща й се отдават.

Господин Стрикъм изви вежди срещу нея.

— Не можем да ти се доверим.

Момичето сви рамене.

— Все ми е едно дали ми вярвате, или не. Аз мисля да се измъкна.

Лидия се стрелна светкавично и взе картата.

— Ей! — викна Селина.

— Непрекъснато ни мамиш — каза ѝ Лидия. — Най-добре да те зарежем тук.

На Коу му се стори, че Селина се кани да ѝ се опълчи, затова се изправи помежду им.

— Не беше длъжна да ни помага — каза той на Лидия. — Не можем да я оставим да измръзне.

— Асансьорът — рече господин Стрикъм. — Мъжът с бялата шапка използва картата и за него.

Лидия застана до вратата и ги подкани:

— Да вървим!

Велма Стрикъм я отмести внимателно и ѝ каза:

— Изчакай тук, докато на хоризонта е чисто.

— Мамо...

— Слушай майка си! — нареди господин Стрикъм.

Коу извади Врания клюн и хвърли един поглед на Селина.

— Ти идваш ли?

Тя кимна и се приближи предпазливо до вратата.

— Не се притеснявай — рече господин Стрикъм. — Не хапя.

— Кое то не важи за лисиците ми — добави госпожа Стрикъм. — Ако ти хрумне отново да ни предадеш, изобщо няма да се замисля.

— Готови? — попита Лидия.

Коу кимна.

Тя опря картата до сензора и вратата се отвори. Свинската глава все още беше на масата, но мухите бяха изчезнали. „Сигурно са отлетели с подарката си“, каза си Коу. Той се прокрадна навън. Вратата към бара беше затворена, но от другата страна се чуваха дрезгавите гласове на затворниците.

Успееха ли да останат тихи, може би щяха да се измъкнат.

Селина посочи към хола. Госпожа Стрикъм кимна. Минаха покрай огнището. В този миг един стол с висока облегалка се завъртя... в него беше седнала Пинкертън. Плъхогласата гризеше голяма буца сирене, но щом ги зърна, се изправи на крака и заотстъпва, заеквайки:

— В-в-вие!

Коу се стрелна към нея, размахвайки Врания клюн. Жената изпусна сиренето с писък и се метна отгоре му. Събори го по гръб и впи зъби в китката му.

Той отвори уста в тих писък, докато ноктите ѝ драцеха лицето му...

Тун!

Пинкертън се свлече настрани. Той вдигна очи: господин Стрикъм се беше надвесил над тялото ѝ с настолна лампа в ръка. Плъхогласата беше изгубила съзнание. Коу се изправи на крака и забеляза, че раните на ухапаната му ръка кървяха. Той вдигна Врания клюн и прошепна:

— Благодаря.

Госпожа Стрикъм хвана Пинкертън за краката и я завлече зад един диван.

Селина ги поведе през апартамента обратно към стълбите. Коу се зачуди дали Майката на мухите вече беше стигнала до парка. Ако беше сама, не беше изключено, само че за да претърси района щателно, щяха да ѝ бъдат нужни още хора. Тоест може би имаха някакъв шанс.

Когато стигнаха до стълбите преди антрето, той за пръв път успя да огледа добре кухнята. Всичко беше облицовано в лъскав метал, с тъмни каменни плочи по пода. Тъкмо понечи да продължи след Селина, когато забеляза някакво раздвижване в дъното и премигна объркано. Господин Коприн като че се материализира от стената на кухнята в костюм, покрит с потрепващи молци. Коу осъзна, че някак го бяха маскирали на стената. Молцогласият извади пистолет от самото си и изръмжа:

— Стойте!

— Бягайте! — викна Коу и стисна Лидия за ръката.

От кухнята проехтяха изстрели и куршумите се забиха в простиращите се от тавана до пода прозорци от другата страна на апартамента. Огромните стъкла се покриха с паяжина от пукнатини.

Селина препусна по стълбите, следвана от Коу. Лидия обаче изтръгна ръка от неговата.

— Чакай!

Той се обърна. Родителите ѝ размахваха ръце, а вихрушката от молци ги тласкаше назад.

— Остави ги! — изкрещя Лидия.

— Бягайте! — рече баща ѝ, мъчейки се да пропъди молците. — Няма да имате друг шанс!

Тя понечи да се завтече към тях, но Коу я дръпна в обратна посока.

— Послушай ги — нареди ѝ той.

— Не! — извика тя и взе да се съпротивлява.

Селина я хвана за ръката в опит да помогне. Лидия се извърна и я зашлеви през лицето. Селина сграбчи китката ѝ здраво и проговори през стиснати зъби:

— Ясно ми е, че не ме харесваш, но се *опитвам* да спася живота ти.

Господин Коприн стигна до стъпалата и насочи оръжие.

— Връщайте се тук! — заповяда той.

Лидия се съпротивляваше, но Селина беше твърде силна.

— *Послушай* я — обади се Коу.

Ръката на приятелката му се отпусна и Селина охлаби хватката си. Лидия хвърли един прощален поглед през стълбите и го остави да я поведе през коридора към асансьорите.

Там прекара картата пред сензора.

И не последва нищо.

Тя повтори действието.

Коу отривисто взе картата и пробва на свой ред, ала пак безуспешно.

— Трябва да има аварийно стълбище — рече Селина и посочи към вратата на няколко метра по-надолу по коридора. — Дали не е това?

От дъното на апартамента долетя тропот от човешки стъпки. Последваха и викове.

— Къде са?

— Намерете ги!

— Насам!

Коу отвори вратата и се спусна вътре. Попадна в коридор, осеян с врати. Опита първата, но беше заключена. Притича до втората. Тя се отвори. Той се закова намясто пред вълната от животински звуци, която заля слуха му.

Вой, джафкане, съскане, чуруликаме, кряскаме... всичко идваше от наредените една върху друга клетки в редици покрай стените. Какво беше това място? Една сова ги изгледа от кацалката си, а над нея заръмжа някакво диво куче. Коу се запромъкна по една от пътеките

между клетките, като се държеше на разстояние. Някаква черна пантера обикаляше зад решетките, без да го изпуска от изумруденозелените си очи. Огромна крастава жаба ги наблюдаваше безизразно, издула гърло. Два вида маймуни висяха от прътовете на тавана, стискайки ги в косматите си пръсти.

— Селина! Какво е това? — попита Коу.

Тя поклати глава, поотвори уста стреснато.

— Нямам представа.

Завиха зад ъгъла и Коу спря пред аквариум с голяма, извиваща се стоножка вътре. Създанието на Емили. Останалите животни в редицата бяха основно кучета, котки, змии и гризачи. Еднометров гущер опитваше въздуха с лилавия си раздвоен език.

Следващата клетка беше огромна, но празна. Последната обаче се разтърси и отвътре долетя ниско ръмжене. Една мечка опря муцуна в мрежата и Коу размаха мечка си. Изглеждаше направо фантастично — как изобщо беше успяла Синтия Девънпорт да я вкара в сградата?

— Бързо! Идват! — рече Лидия.

Виковете и стъпките отвън приближаваха.

Нямаше къде да се скрият. Освен...

Коу отвори вратата на празната клетка и тримата се натъпкаха плътно вътре. Сърцето му биеше силно, а ръката, с която бе стиснал Врания клон, се беше изпотила. Готов бе да използва мечка, ако се наложеше, но колко души щеше да обезвреди, преди да ги надвият?

Гласовете секнаха. Затворниците бяха пред вратата на помещението.

— Няма ги тук — обади се Лъгман. — Продължавайте да търсите.

Затворниците се устремиха напред, а те излязоха от клетката.

Коу се върна на вратата и надникна навън. Онези бяха в дъното на коридора и тъкмо се канеха да завият зад ъгъла, когато един от тях се обърна и закова очи върху него.

— Ето ги! — викна той и се ухили.

Селина, Лидия и Коу изхвърчаха от стаята и се завтекоха по коридора към антрето, после обратно надолу по стъпалата към общото помещение на апартамента. Спряха задъхани. Господин Коприн го нямаше, родителите на Лидия също бяха изчезнали.

— Къде са? — удиви се тя с отчаяние.

Коу не ѝ обърна внимание. Беше се вторачил в стъклото, напукано от куршумите на господин Коприн.

Прекуси помещението и взе от холната масичка тежка бронзова скулптура на муха с размера на човешка глава. Вдигна я до рамото си, после затвори очи и отправи призива си в нощта. Не беше сигурен от колко птици щеше да има нужда. Ако не успееш да го чуят, и тримата щяха да загинат.

Въздухът запращя от енергията на птиците му. Бяха го чули, но бяха далеч.

Коу пое дълбоко въздух и запрати статуетката в прозореца. Цялото стъкло се пръсна навън и блестящите парченца се посипаха в бездната. В апартамента нахлу мощен порив на вятъра.

Затворниците влетяха през вратата и се наредиха в антрето. Стискаха в ръце ножове и пистолети, метални прътове и бейзболни бухалки.

— Не стреляйте! — нареди Лъгман. — В капан са.

Коу мушна Врания клюн в колана си и стисна студените ръце на Селина и Лидия. Тръгна напред и ги отведе до ръба на дупката, зейнала на мястото на прозореца.

— Налага се да ми се доверите — рече тихо.

— Хм... какво мислиш да правиш? — попита Селина.

— Готови? — каза Коу.

— И какво? Ще скочиш ли? — изкикоти се Лъгман.

Останалите затворници също избухнаха в смях.

Лидия стисна Коу по-здраво за ръката.

— Надявам се, че знаеш какво пр...

Той скочи и дръпна двете момичета със себе си, търсейки с очи спасителите си в небето.

Стомахът му се сви и той се понесе стремглаво надолу.

Наоколо нямаше и една птица.

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Тялото на Коу се мяташе и въртеше, а светът препускаше във вихър от стъкло, размазани улични лампи и обсипано със звезди небе. Страх скова вътрешностите му. Осъзнаваше, че Лидия и Селина също падат, но ръцете им вече не бяха в неговите.

„Мъртви сме. Аз ги убих...“

След което тялото му се разтърси от ударите. Беше заобиколен от пера и лъскави клюнове. И очи, зорки и безстрашни очи.

Собственото му падане забави ход, но не достатъчно. Падаше с корема надолу. Враните го държаха за задната част на краката, а тези по гърба му опънаха якето по тялото му. Той се носеше неудържимо към земята; опита се да прикрие лице, но не можеше да размърда ръце, тъй като враните бяха захванали и тях. Вятърът бъркаше гневно в очите му, опитваше да разкъса бузите му, а той продължаваше да пада, разперен като разпънат на кръст.

Усети, че птиците започват да се издигат заедно с него.

Отчаянието му вдъхваше сили в крилете им. Той затвори очи.

Последната му мисъл погълна всичко останало: „Дърпайте!“.

Светът отново се завъртя и стремителният полет надолу на Коу внезапно се изви в дъга в опит да надвие гравитацията. Той отвори очи и съзря бясно задаващия се под него цимент. Най-сетне бяха започнали да се издигат.

Погледна нагоре — Лидия и Селина също бяха увиснали в ноктите на враните. По лицата им беше изписана смесица от ужас и триумф.

Понесоха се заедно в уверен възход. Коу се обърна към апартамента. При вида на затворниците, наредени зад счупения прозорец, стиснали ядно оръжия в ръце, на устните му заигра усмивка.

Той нареди мислено на враните си да полетят на североизток. Банкерският квартал остана зад гърбовете им и те се заиздигаха сред облаците. Светлините на града ту се появяваха, ту изчезваха под тях.

— Къде отиваме? — Селина надвика вятъра.

Бузите ѝ бяха почервенели, а очите ѝ блестяха.
— В парка — отговори Коу.
Надяваше се да не са закъснели.

Щом се отдалечиха от центъра на града, светлините оредяха. Предградията на Блекстоун бяха потънали в сън.

Враните летяха неуморно, порейки въздуха с криле в съвършен синхрон. Лидия висеше мълчаливо в ноктите им, но отнесеното ѝ изражение издаваше, че умът ѝ работи трескаво — беше потънала в мисли за родителите си. На Коу му се искаше да я утеши и да я увери, че те няма да пострадат, но осъзнаваше, че думите му няма да прозвучат убедително. Проблемът беше, че самият той не вярваше в тях.

Щом наближиха парка, той забеляза, че порталът е отворен. Лош знак. Нареди на враните да стоят настрана от естрадата. Ятото ги понесе по периферията на парка и той различи под себе си дърветата и малките езерца. На няколко десетки метра от сцената забеляза, че тя вече е окъпана в ярки светлини, заобиколена от няколко полицейски коли. Сърцето му се сви.

— Изпреварила ни е — отбеляза Лидия.

— Трябва да се приближим — отвърна Коу. — Дръжте се.

Враните се подчиниха на мислите му и пикираха рязко. Селина едва не извика — птиците се понесоха над земята, като се извиваха между дърветата, толкова ниско, че краката на Коу почти докосваха тревата. Той имаше вяра във враните, но Лидия вдигна крака и долепи колене до гърдите си.

Птиците наклониха криле, завиха и се издигнаха към клоните на едно от най-високите дървета в парка... което Коу познаваше отлично. Пред очите му изплува старото изоставено гнездо. Дъските се бяха изметнали, а разкъсаното платнище беше провиснало отстрани. Враните застинаха за миг на половин метър над гнездото, след което пуснаха момичетата вътре. Лидия залитна и се подпря в стената на дървесния дом. Селина се приземи по-ловко, присвивайки колене. Враните спуснаха внимателно и Коу, след което накацаха по клоните. Той се съсредоточи върху една от тях — дребен мъжкар с изящен клюн — и го призова.

Аз ли, шефе?, попита птицата.

— Искам да разучиш какво става около естрадата — рече Коу. — Постарай се да не те забележат.

Няма проблеми, каза вранът, наежи гърди и отскочи нагоре.

Коу проследи махащия тъмен силует, докато не се стопи в нощния мрак.

— Какво е това място? — попита Селина, оглеждайки се.

— Тук израснах — отговори Коу и се изпълни с гордост.

— Нали няма да се мотаем наоколо? — обади се Лидия. — Нашите са в беда.

— Тя няма да ги убие — рече другото момиче и посегна към ръката ѝ.

Лидия я перна и я засече:

— Откъде знаеш? Кога ще се опомниш?

— Какво искаш да кажеш? — попита Селина.

— Искам да *кажа* — натърти Лидия, — че майка ти е психопат. Откъде да знаем, че и ти не си като нея?

— Сега не е моментът — намеси се Коу.

— А кога? — попита Лидия и вирна пръст срещу Селина. — Трябваше да те зарежем там. Заклевам се, ако направи нещо на мама и на татко, ще...

— Какво? — прекъсна я Селина и се надигна.

Лидия млъкна и я изгледа гневно. Бузите ѝ бяха почервенели.

Вранът долетя обратно и кацна на ръба на гнездото.

Пръстта около пейките е разкопана, докладва той. *Полицията се кани да тръгва.*

На Коу му идваше да се свие на кълбо и да завие от отчаяние. Това обаче щеше ли да помогне? Щом полицаите се канеха да потеглят, значи, Майката на мухите беше открила Среднощния камък.

— Намерила го е, нали? — попита Селина.

Той кимна.

Какво сте се умърлушили?, чу се гласът на друга врана.

Мрън се приземи в гнездото.

— Мрън! — оживи се Коу. — Къде бяхте?

Кряк също се появи и кацна до Лидия.

Тук-там, подметна той. *Кой е този?*, попита и посочи с клюн врана, който беше огледал естрадата.

Просто помагам на шефа, обясни онзи.

— Къде е Блеска? — намеси се Коу.

Малко ще се забави, отвърна Мрън. Не идва с празни крака.

— Какво имаш предвид? — наостри уши Коу.

Кряк заподскача възбудено, а Мрън доби самодоволно изражение.

— Какво казват? — попита Лидия.

— Хайде де! — подкани ги той. — Изплюйте камъчето!

Когато видяхме на релсите колко държеше мухогласата да научи къде е Среднощният камък..., започна Мрън.

... ни хрумна една идея, довърши Кряк.

... че не е зле да преместим камъка, рече Мрън.

— Сериозно ли? — Коу едва сдържа усмивката си.

Блеска се спусна над главите им с тежки махове на крилете. В ноктите ѝ проблясваше нещо.

Защо все аз трябва да мъкна тежките неща?, изкрюка тя. Хайде, дръж!

Пусна Среднощния камък, той изтрополи по пода на гнездото и застина на дъските.

Блеска се приземи до него и разпери криле.

Пфу, излезе ми душата!

Коу извади кърпичката от джоба си и го вдигна. С това простичко действие го заля вълна на облекчение. Не се беше провалил. Обаче изпитваше и още нещо. Камъкът го караше да се чувства някак... цял.

— Иде ми да ви напрегръщам! — рече той.

Блеска го измисли, додаде Кряк и посочи с крило.

Натегач, промърмори Мрън.

— И сега какво? — попита Лидия. — Ще ѝ предложим размяна?

Коу стисна камъка в юмрука си и рече:

— Не можем.

— Защо не? — продължи тя. — Нали само това иска... този тъп камък.

Той изгледа приятелката си, а после проговори:

— Именно. Не забравяй думите на майка ти. Иска *единствено* него. Нашият живот е без значение.

— Коу е прав — обади се Селина.

Лидия я стрелна ядно с очи.

— Никой не те е питал за мнението ти!

— Лидия, не можем да поемем този риск — обясни Коу.

Лицето ѝ потръпна и той усети колебанието ѝ.

— Замисли се. Има ли някаква промяна? — попита той. — Тя има нещо, което искаме ние. Ние — нещо, което иска тя.

— Патово положение — рече Селина.

Лидия отлепи очи от нея и ги върна върху Коу.

— Може и да си прав. Но не можем просто да висим на дървото, без да предприемаме нищо.

Коу вдигна камъка пред лицето си и отново потърси някакви насоки по повърхността му. Не откри нищо.

— Май е време да разберем какво е това тук — обяви той. — В *действителност*. Край с тайните.

— Майка ми не знаеше нищо за него — подхвърли Лидия.

— Явно моята е единственият човек, който знае — добави Селина.

— Не е само тя — рече Коу. — И Феликс Квакер.

Лидия го изгледа недоверчиво.

— Ти сериозно ли смяташ, че той може да ни помогне?

Ха!, изграчи Кряк. *Как само светкавично се омете при последната ни среща!*

— Трябва да опитаме — каза Коу. — Само че няма да го открием у тях. Беше ужасен. Търсеха го от полицията.

— Типично в негов стил — поклати глава Лидия. — За човек, който уж имал девет живота, притежава удивително умение да страни от неприятностите, нали?

Ами книгите му?, подхвърли Мрън. *Все в някоя трябва да пише нещо.*

— Добра идея — кимна Коу. — Да вървим.

Той прекрачи до ръба на гнездото и даде знак на Селина и Лидия да го последват. Тялото го болеше, но огънят отвътре все още не беше изгаснал. Той протегна ръце и отново призова враните си.

ЧЕТИРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Птиците летяха ниско и стремително. Домът на Квакер не беше близо, но Коу си спомняше, че беше претъпкано с артефакти и книги като в музей. Мрън беше прав — беше *изключено* там да няма никакви следи.

Щом наближиха Горт хаус, надеждите му се изпариха. Порталът зееше отворен и през него беше опъната полицейска лента.

Враните ги пуснаха на алеята. Коу предпазливо се промуши под лентата и се запромъква към къщата, следван от момичетата. Никъде не светеше.

Изглежда изоставена, подметна Кряк и кацна с подскоци на чакъла.

Вранът беше прав. И да се бяха връщали, полицаите явно си бяха тръгнали преди доста време.

— Да влезем, но внимателно — предложи Коу.

Враните се спуснаха тихо към подрязаните храсти в градината.

— Чакайте тук и си отваряйте очите за мухи — предупреди ги той.

Забрави, аз влизам с теб, изграчи Блеска и заподскача напред.

Чакай, къде без мен, обади се Кряк и закуцука след нея.

Е, поне аз ще изпълня указанията ти, рече Мрън и се настани върху един храст.

Лента имаше и пред входната врата, която висеше на една панта, след като полицаите я бяха разбили. Коу си спомни колко груби бяха при ареста на Квакер. Тогава си беше казал, че просто стилът им е такъв, но сега си даде сметка, че е било лично — по заповед отгоре.

— Този някакъв престъпник ли е? — попита Селина.

— По-скоро учен — отговори Коу. — Квакер колекционира артефакти, свързани с дивогласите. Майка ти явно е решила, че ще ѝ помогне да открие камъка. Или поне мен. — Той разкъса лентата и извика: — Феликс?

Гласът му проехтя в студеното антре, но остана без отговор. Както можеше да се очаква.

Влязоха. Дъсченият под заскърца тихо под краката им. Махагоновото стълбище тръгваше нагоре и правеше завой, преди да стигне до първия етаж. Някога чистият килим беше изкалян от стъпки. Вляво се падаше кабинетът на Квакер — чекмеджетата зееха отворени, а подът беше покрит с измачкани документи. По черджето пред огнището бяха пръснати сажди и овъглени парчета дърво, а една от лампите лежеше строшена на пода. Полицаите бяха откачили дори картините от стените.

Коу поведе останалите по тясното стълбище към кухнята. Докато слизаше, го обзе странно чувство за загуба. Именно тук Квакер му беше разказал за родителите му и беше назовал истинското му име — Джак Кармайкъл. Тук за пръв път беше усетил чувство за принадлежност и свързаност с града, който го заобикаляше.

Беше длъжник на възрастния човек, поне за това.

Кухнята също беше празна, с изключение на чиния нарязани ябълки и нахапаните останки от сирене и хляб, покрити с кожица от мъхната плесен. Чайникът беше катурнат.

— Явно изобщо не се е връщал — отбеляза Лидия.

Коу се огледа бързо.

— Очевидно здравата се е уплашил. Да проверим и другите стаи.

— Кабинетът изглеждаше обещаващо — каза Лидия.

— Добре — кимна той. — Ще започнем от него.

— Аз ще се кача горе — предложи Селина.

Лидия изви вежди.

— Стига де — каза ѝ Селина. — Наистина ли мислиш, че ще опитам да избягам?

— Извикай ни, ако се натъкнеш на нещо — рече Коу и тя пое по стълбите.

Двамата с Лидия влязоха в кабинета. Полицаите със сигурност бяха претърсили всичко щателно, но все пак имаше шанс да са пропуснали нещо. Започнаха да ровят в хаоса. Повечето документи бяха писани на ръка бележки, невъзможни за разчитане дори и за Лидия.

— Безнадеждно е — каза тя и захвърли поредния лист.

— Продължавай да търсиш — отвърна той и се насочи към чекмеджетата.

С всяка изминала минута обаче отчаянието им растеше. Имаха ли изобщо някакъв шанс да открият нещо?

— Качвам се горе — подхвърли Коу.

Лидия изду бузи.

— Добре — след което се втренчи в листа. — Дори не знам това на английски ли е!

Коу затрополи по широкото стълбище. Блеска летеше напред. И тук картините бяха свалени, платната — разпорени, а рамките — счупени. На мястото на витрините, пълни с любопитни предмети, сега имаше само натрошени стъкла, които хрущяха под краката му. Цялата колекция беше изчезнала — години труд. Ако Квакер видеше какво бяха сторили, щеше да бъде неутешим.

Откри Селина в стаята, която явно беше спалня на Феликс. И тук цареше не по-малък хаос, отколкото в останалата част на къщата. Момичето седеше на рамката на леглото и разглеждаше купчината листове на нощната масичка. Имаше един изтърбушен скрин, а по пода се въргаляха дрехи. Гардеробът беше килнат на една страна, а дюшекът беше разпран. От тавана висеше гола крушка, а килимът на места беше обърнат и разкриваше влажните дъски отдолу.

— Намери ли нещо? — попита Коу.

Тя поклати глава. Той забеляза с почуда, че едва сдържа сълзите си.

— Селина? — рече въпросително.

Какво я е натъжило толкова?, обади се Блеска.

Той посочи към стълбите и пророни:

— Остави ни насаме, моля те.

Блеска отлетя, а той влезе в стаята и седна до нея на ръба на леглото. Хартиите бяха просто стари сметки.

— Имам чувството, че винаги съм знаела — рече тя тихо. — Не че е дивогласа. Но че... не е добра.

— Майка ти?

— Ха! — изграчи Селина. — „Майка“! Обича мухите си повече, отколкото мен.

Коу я прегърна през рамото. Искаше му се да я утеши, но не знаеше как.

— Заблуди доста хора — рече той.

Селина подсмръкна.

— Никога не сме били близки — поде тя. — На пет години ме изпратиха в пансион, но дори и през ваканциите тя все беше на работа. Обикновено ги прекарвах с лелите и чичовците ми. Или си играех сама. Когато каза, че има важна задача за мен, приех начаса. Навярно ми се е искало да ми обърне внимание.

Той стърчеше неловко, все още преметнал ръка през рамото ѝ.

— Чувството ми е познато — каза ѝ. — Аз самият на практика не познавам родителите си. Цял живот ги мислех за едни, а те се оказаха съвсем други.

— Вашите са били добри хора — рече Селина. — А майка ми е зла.

— Ти обаче не си.

Коу посегна да я хване за ръка, но се въздържа. Тя вдигна очи към него.

— Сериозно ли говориш? — попита. — След всичко случило се?

Той си представи какво би казала Велма Стрикъм. „Тя е дъщеря на Майката на мухите. Не може да ти бъде приятелка.“

Той обаче не беше лисегласата.

— Да — кимна.

Лидия се покашля в коридора и двамата се дръпнаха един от друг.

— Извинете, че прекъсвам уютното ви... каквото и да е това — рече тя.

— Няма проблем — повдигна рамене той. — Някакви добри новини?

Тя поклати глава и махна през рамо.

— Библиотеката обаче е натам. Все ще си струва да надникнем.

Тръгнаха след нея по площадката и влязоха в библиотеката. Полиците бяха съборени и лежаха върху купчините кожени томове.

— Това ще отнеме време — подхвърли Лидия.

Коу тъкмо посегна към една книга, когато едно тихо „мяу“ ги накара да подскочат. На прага зад тях беше изникнала самотна сива котка.

— Здравсти, коте — рече Селина.

Животното ги измери със сините си умни очи, после пое тихо към тях. Блеска плесна с криле и се вдигна над земята.

Без да обръща внимание на враните, котката се усуква около краката на Селина. Момичето я погали по главата и попита:

— Дали е бездомна, как мислите?

— Не — отвърна Коу и повдигна вежди, беше я разпознал.

Беше същата, която полицаят беше изхвърлил от капака на колата.

— Котарак е. И е на Феликс Квакер. Казва се Фреди.

Селина приклепна и огледа каишката му.

— Тук пише друго — тя присви очи, а котката замърка. — На медальона е изписано, че името ѝ е Уайд.

— Сигурна ли си? — попита Лидия.

Селина я стрелна косо с поглед.

— Да, мога да чета.

Котката скокна върху един от съборените шкафове, насочи се към Коу и закова пронизващите си сини очи върху него.

— Как мислиш, Кряк? — рече момчето. — Същият е отпреди, нали?

На мен така ми изглежда, отвърна Кряк, без да се приближава.

— Чудя се защо е останал тук — каза Лидия. — Мислех, че Квакер е взел всичките си котки със себе си.

— Фреди? — обърна се Коу към котарака. Той се отърка в него и изви гръб. — Дали пък по този начин Квакер не се опитва да ни предложи помощта си?

Страшна помощ, един проскубан котак, обади се Кряк.

— Не — поклати глава Коу. — Имах предвид... да ни праща съобщение. Ако се страхува твърде много да ни помогне лично.

Какъв оптимист, обади се Мрън.

Коу погледна медальона с името. Някой беше изчегъртал написаното от едната му страна, а от другата действително имаше грубо издълбани букви: името „Уайд“.

— Изглежда така, сякаш е направено набързо — отбеляза той и се вторачи в думата, убеден, че я беше срещал и преди... Къде обаче?

Досега не съм чувал за Уайд, каза Кряк.

Котката изфуча и сложи лапа на ръкава на Коу.

Сигурно просто е гладен, подметна Кряк. Знаеш ги котките — верни са на всеки, който им сипе храна. Не са като враните...

Коу напъна ум и се съсредоточи върху името. Прерови паметта си за него, представи си и Квакер, който го подканяше: „Хайде, момче. Раздвижи си мозъка! Под носа ти е...“.

Усмивката погъделичка устните му. Беше си спомнил къде се беше натъкнал на думата „Уайд“. Беше я *видял* — буквите бяха изписани със завъртян почерк. Съвършен замисъл.

Какво си се ухилил като някой откачен?, гракна Кряк.

„Умно, умно, Квакер!“

— Май се сещам къде ще научим повече за камъка — обяви Коу.

ПЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

По нощното небе се стелеха широки ивици сиви облаци, които закриваха звездите. Вятърът свиреше покрай телата им; птиците ги носеха към края на града.

Ще има ли червеи?, попита Кряк.

— Надявам се — отговори Коу. — Но трябва да се сдържаш. Ако намерим Шнура, надали ще му е приятно да ядеш неговите създания.

Няма да забележи, че един-два са изчезнали, увери го Блеска.

Ако изобщо е там, където мислиш, добави Мрън. *Предположението ми се струва доста смело.*

— Не е така — каза Коу.

Думите на червегласия все още звучаха в паметта му. „Така де, в момента съм по-близък с нея от всякога.“

Изречението му беше прозвучало странно, когато го чу, но тогава беше толкова шокиран, че не му беше обърнал внимание. Сега обаче виждаше смисъла.

Майка му беше мъртва. Тялото ѝ беше погребано в същия църковен двор извън града, в който беше и Емили, стоногогласата. Именно там беше видял името „Уайд“.

Къде можеше човек да бъде по-близо до майка му, освен в гробното място до нейното собствено?

Спуснаха се в гробището от другата страна на църквата спрямо гроба на Емили. Ятото врани изчакаха Коу да докосне леко земята с крака, след което го пуснаха. Момичетата кацнаха до него.

— Ще вземе да ми хареса — рече Лидия с широка усмивка.

Враните се завъртяха над покрива на църквата, а сетне се снижиха в синхрон и накацаха по надгробните камъни. Повей на вятъра разклати клоните на дърветата в гробището.

— Сигурен ли си? — опули се Селина. — Така де, говоря сериозно, що за луд човек би се заселил в гробище?

— Не мисля, че е редно точно ти да приказваш за луди — намеси се Лидия. — „Кабинетът“ на майка ти всъщност е кланица.

По лицето на Селина мина сянка на страдание.

— Навярно си го заслужил — рече тя тихо.

Коу се смръщи на Лидия, но тя повдигна рамене невинно. Той ѝ се намръщи по-настойтелно. Тя въздъхна и каза:

— Съжалявам. Гадна реплика.

— Няма проблем — отвърна Селина. — Хайде, да потърсим гроба.

Коу закрачи между камъните и подмина гроба на родителите си. През два гроба, близо до ниския зид, който обикаляше църковния имот, имаше положен на земята надгробен камък, покрит нагъсто с лишеи и потъмнял от времето. Отгоре беше гравирано името Хенри Уайд.

— Ето го! — възкликна Коу. — Знаех си, че съм прав.

Останалото беше трудно за разчитане, затова той внимателно изстърга част от мъха под името. 1642 — 1734.

— Уха! Стар е! — удиви се Селина. — Дори не знаех, че Блекстоун съществува от толкова отдавна.

Отдолу също имаше текст, но въпреки че различаваше буквите, Коу не успя да разбере думите.

— Какво пише? — посочи той.

— Ти какво, не можеш ли да четеш? — попита Селина.

Той пламна.

— Уча се.

— И какво, ако не може? — сопна се Лидия. — Техните не са го научили. Проблем?

— О... ясно — рече Селина. — Извинявай. — Тя присви очи и зачете: — Пише: „Позлатените кивоти червеи съдържат“^[1].

— „Червеи“! — въодушеви се Коу. Това трябва да е мястото! Но... какво значи?

— Мисля, че значи — започна Лидия, — че дори и гробът ти да е хубав, в крайна сметка не се различаваш от останалите. След като ни погребат, всички ставаме храна за червеите.

— Може би, с изключение на червегласия все пак — предположи той.

Това е тристагодишен гроб, не е къща, обади се Кряк. Аз ли не схващам нещо?

Както обикновено, изкиска се Мрън.

Коу се вгледа по-внимателно и установи, че по повърхността на камъка бяха изваяни фигури на червеи. По ръбовете също. Той клекна на колене и заопипва ръба с ръце.

Трябваше да има нещо. Някакъв знак.

— Това дали е редно? — попита Селина и се огледа тревожно. — Така де, и аз като всяко нормално момиче си падам по гробищата, но...

— Просто го остави да работи — рече Лидия.

Щрак-щрак.

Един от каменните червеи помръдна под пръстите на Коу и хлътна в камъка, а той се помръдна леко. Коу дръпна ръце.

— Какво казваше, Кряк? — попита.

— Врата! — ококори се Селина.

Той кимна, изправи се и пъкна пръсти в тесния процеп между камъка и земята. Дръпна нагоре и капакът се вдигна на нещо като панта. Буците пръст и трева се изтъркаляха в тъмната дупка отдолу.

Ох, пак ли под земята..., промърмори Мрън и изпърха до ръба.

Коу остави камъка изправен. Отстрани имаше дръжка, така че човек можеше да отвори вратата и отвътре. В земята се спускаха стръмни каменни стъпала.

— По-добре е вие двете да останете тук — рече той на момичетата.

— Изключено! — отсякоха те в един глас, след което се смръщиха една на друга.

— Е, добре — кимна той. — Но внимавайте и стойте зад мен.

Блеска надникна през ръба и потръпна.

— И ти няма нужда да идваш — каза ѝ Коу.

Блеска тръсна клюн и изцърка безгрижно:

Не бих го изпуснала за нищо на света.

Не се тревожи, намеси се Кряк и се намърда до нея. Аз ще те пазя.

Какъв кавалер!, чу се Мрън отгоре.

Коу пристъпи в отворения гроб. Наложил се да се приведе, за да влезе. Стените бяха от добре отъпкана земя.

— Надявам се да си тук, Шнур — промърмори той на себе си.

След седемнайсет стъпала достигна началото на коридор. Селина вървеше втора, а Лидия и враните бяха най-накрая. Въздухът беше застоял и студен, а светлината, нахлуваща през отвора над тях, едва

разсейваше мрака. Лидия бръкна в джоба си и извади мобилен телефон.

— Съмнявам се, че ще има сигнал — рече Селина.

Лидия я изгледа снизходително и натисна едно копче. На гърба на телефона светна лампичка. Тя го завъртя към продължението на тунела. Лъскавите очи на враните проблеснаха в мрака.

Коу онемя. На височина тунелът беше около метър и петдесет и се спускаше плавно надолу. Стените и таванът бяха укрепени с дървени греди. Той се зачуди дали коридорът съществува от самата поява на надгробния камък отгоре.

— След мен — рече и го поведе още по-дълбоко.

Светлината от телефона стигаше само на около шест метра, така че той напрегна очи, за да види какво има по-напред. Мина му през ум да извади Врания клюн, но ако откриеха Шнура, беше най-добре да не са въоръжени. От време на време от стените се показваше по някоя малка розова главичка, а после се шумуваше обратно. Слава богу, враните успяха да потиснат инстинктите си.

„Шнура има шпиони навсякъде“, отбеляза той наум.

Скоро светлината падна върху врата на пътя им. Коу спря на прага. Дървената ѝ повърхност беше неравна, а дъските бяха скрепени с железен обков. И без да е специалист, осъзнаваше, че вратата беше поне на няколко столетия.

Отвори я и се сепна рязко от гледката пред себе си.

Напред се простираше огромна пещера — с неравен каменен таван и с езеро в средата, толкова спокойно, че напомняше гладко стъкло. Във всяка от стотиците ниши, издълбани в стените, беше поставена запалена свещ. Пламъците се отразяваха като оранжеви звезди в повърхността на водата.

Лидия се бутна в Коу и прибра телефона в джоба си.

— Удивително място! — каза тя.

Селина въртеше глава наоколо със зяпнала уста.

Дайте да видя! Дайте да видя!, изскимтя Кряк и се промуши между краката им.

Коу пристъпи бавно напред. Целият под около езерото беше покрит с надгробни камъни — някои бяха величествени саркофази, други — простички плочи. Второ гробище като отражение на това над тях. Без дъжда и вятъра на Блекстоун обаче повърхността на тези

камъни беше непокътната — мраморът блестеше на светлината на свещите. Вместо със статуи на херувими и ангели или гравюри на цветя, тези тук бяха украсени с животни. Кацнал отгоре сокол, толкова истински, че сякаш всеки момент щеше да разпери криле; лъв, застанал гордо над ковчега; глиган с остри глиги.

Нещо се размърда до крака на Коу. Той сведе поглед и забеляза, че около глезена му се беше увил червей с размерите на дребна змия. По розовото му тяло бяха полепнали бучици пръст. Момчето се препъна с вик. В същия миг о земята се появи втори червей. И трети. Гадинките се гънеха и извиваха слепешката.

Нещо помръдна вляво и Селина изпищя. Коу се обърна. До стената беше приклепнал тъмен силует.

— Какво искаш? — просъска червегласият.

Пак беше в черно, както в нощта на първата им среща. Коу усети, че враните разтварят криле, но ги успокои наум. *Още не.*

— Трябваше да ви видя... — заобяснява той.

Говорещият с червеите премигна. Вече не беше с очилата, които беше сложил при срещата им пред старата къща. Коу осъзна, че очите му са белезникави сфери без ирис и зеница.

Явно беше напълно сляп.

— Аз съм... синът на Елизабет Кармайкъл — каза той.

Дивогласият разгъна бавно крайници и взе да души въздуха.

— Знам кой си *ти* — кимна той, — но те кои са? — и врътна глава към Лидия и Селина. — Врагове, дошли да ме издърпат от дупката ми, така ли?

— Мои приятели са — обясни Коу.

— Тя обаче не е *моя* приятелка — добави Лидия.

— Не представляват заплаха — каза момчето и се смръщи на Лидия. „Сега *не* е времето за това!“

Червегласият се приближи още малко, опрял ръце в стената. Коу забеляза, че ноктите му са заострени и набити с пръст. Червеите в краката му се шумгнаха в земята и изчезнаха.

— Не ме е страх — каза старецът. — От какво да ме е страх? Вие сте тези, които трябва да треперят, смъртни деца.

— Господин Уайд... — започна Коу. — Или да ви наричам „Шнура“?

— Наричай ме както пожелаеш, вранегласи — отвърна говорещият с червеи. — Известен съм с повече имена, отколкото мога да запомня.

— Това са гробове на дивогласи, нали? — попита Коу.

Шнура кимна.

— Отговарям за това място от основаването на града. Кой би бил по-подходящ да надзирава мъртвите от оногова, който не познава благословията на смъртта?

— Чакайте... Значи, не можете да *умрете*? — попита Селина.

— Не — отговори Шнура. — А съм опитвал, повярвай. Няма вода, която да ме удави, нито височина, която да ме смаже. Няма отрова или оръжие, които да ми донесат толкова жадувания мрак.

Нищо няма да постигнем, обади се Кряк. Уайд е откачен.

— Интересувам се от Среднощния камък — каза Коу.

— И защо смяташ, че знам нещо за него, вранегласи?

Искреният му тон го стъписа.

— Защото вие ми го дадохте — отвърна той.

— Аз просто го съхранявах — рече Шнура. — Всъщност ти го даде майка ти.

— Явно нямате представа от свойствата му? — попита Селина.

— Може и да съм знаел нещо навремето — отговори Шнура. — Но съм избрал да забравя. Всеки ум има предели на усещането си за болка. Толкова много покойници, чиято смърт е неизбежна, всеки път... като залеза. Единствено червеите помнят всичко.

— Значи, червеите имат спомени? — попита Лидия.

Шнура се обърна към нея. Тя отстъпи назад и се бутна в Селина, която пък я блъсна настрани. Червегласият мушна с нокът въздуха по посока и на двете.

— Червеите *са* спомени, глупаво дете — рече той.

На някой друг да му се струва, че дърдори несвързано?, попита Блеска.

На мен, обади се Кряк.

— Ами би ли могло, хм... може ли да поговоря с тях? — попита Коу. — С червеите, искам да кажа.

Не мога да повярвам какво изрече току-що, измърмори Мрън.

Шнура изръмжа.

— За какво да говорят с теб? Враните не са любимци на червеите, да знаеш.

Само си губим времето, Коу, изграчи Кряк. Червеите стават само за едно — за вечеря.

Коу обаче нямаше да позволи да го отпратят.

— Дойдох тук, защото вие сте единствената ми надежда — обясни той. — Майка ми е имала причина да ви се довери. Майката на мухите е по петите на Среднощния камък. Трябва да разбере защо.

— Говорещата с мухи, значи? — изсумтя Шнура. — Тревожиш се ненужно, убеден съм. Мухогласият род са мършояди, най-низки сред низките.

— Не е точно така — намеси се Лидия. — Опитва се да превземе града.

— Как се менят времената! — отрони Шнура. — Е, аз поне съм на сигурно място тук, долу.

Коу се постара да прикрие нетърпението си.

— Моля ви — каза той. — Нищо ли не можете да ни кажете?

— Не си спомням — отговори Шнура. — Подбудите ти вероятно се струват важни на теб, но за мен са незначителни.

— Ох, много сте досаден! — ядоса се Лидия. — Ама че *себичен* дядка!

— Когато поживеете, колкото съм живял аз — рече Шнура, — *себе си* е единственото, с което разполагате.

От безсилие Коу беше на път да изригне. Все трябваше да има начин да го убеди. Внезапно осъзна как щеше да го направи. Пресегна се през рамо и извади Врания клюн.

— Коу, недей — стресна се Селина.

— Меч? — рече червегласият ръмжащо. — Остриетата не ме плашат, момче. Видял съм доста през живота си.

— Този меч не служи, за да наранява хората — отвърна Коу. — Може да отвори портал към забвението. Към Земята на мъртвите.

Той вдигна меча. Земята затрепери и от нея изскочиха хиляди червеи. Бяха толкова много, че въздухът се изпълни с *шумоленето* на телата им. Шнура се изправи, приковал очи в острието като омагьосан.

— Наистина ли би го сторил за мен? — попита той. — Би сложил край на терзанията ми? Би ми помогнал да прекрача в другия свят?

Вранегласият кимна.

— Ще ви помогна да умрете. Първо обаче трябва вие да помогнете на мен.

Червеите загърчиха тела и се изправиха като пипала във въздуха.

Шнура посочи камъка, върху който се бе настанил.

— Отлично, вранегласи. Седни и се пригответи за пътешествие в света на спомените.

Коу се приближи, приседна на студения камък и облегна Врания клюн до себе си. Лидия и Селина имаха разтревожен вид. Шнура коленичи и внимателно събра няколко тънки червейчета от земята. Вдигна ги в длан до устата си и зашепна нещо.

— Те ще ти кажат — рече той.

После вдигна един червей между палеца и показалеца си и го размаха до главата на Коу. Момчето се отдръпна.

— Какво правите?

Шнура се ухили и разкри подобните си на ками зъби.

— Червеите говорят тихо, момче. За да ги чуеш, трябва да си готов да слушаш. Сега не мърдай. Може да се почувстваш малко странно.

Дори враните замлъкнаха както никога досега. Червеят погъделичка Коу по ухото, после се шумугна в ушния му канал. Мигом го засърбя, но той успя да остане неподвижен. Върху лицето на Лидия се изписа откровена погнуса.

Коу се застави да пренебрегне усещането, че червеят дълбаеше мозъка му. Шнура пусна втори в ухото му. Той преглътна. Главата му се изпълни от шум, подобен на приборя на чакълест плаж. Долавяше всяко потрепване, докато червеите плъзгаха тела в ушния му канал.

— Добре ли си? — долетя отнякъде далеч гласът на Лидия. — Изведнъж пребледня.

Пещерата се размаза и силуетите на Лидия, Селина и Шнура се удвоиха, а после утроиха.

— Какво става с мен? — пророни Коу.

Разнесе се дрезгавият, ехтящ смях на Шнура.

— Остави ги да ти покажат, вранегласи. Не се съпротивлявай.

Образите им се завъртяха в едно и формите и цветовете им се сляха. Коу усети, че пада назад. Нечии меки като възглавници ръце го подхванаха.

Той затвори очи и се предаде на червеите.

[1] Цитат от У. Шекспир, „Венецианският търговец“, второ действие, седма сцена; предложеният превод не е на Валери Петров, за да звучи съответстващо спрямо контекста на романа. — Б.пр. ↑

ШЕСТНАЙСЕТА ГЛАВА

Когато отвори очи отново, Лидия, Селина и враните бяха изчезнали. Беше сам в пещерата, заобиколен от гробовете на дивогласите. По опакото на ръката му шаваше червей.

Впрочем... това не беше неговата ръка. Кожата беше бледа, кокалчетата — възлести, ставите подути, ноктите чернееха от пръстта. Ръката на Шнура. Коу опита да я раздвижи, но не успя. Беше в плен в чуждо тяло.

„В спомена“, осъзна той.

По коридора се чуха стъпки. Тялото му се сви и го отнесе в сенките, където приклепна и се взря във входа. Почувства страх.

Вратата се отвори и разкри нечие лице. Сърцето на Коу подскочи почти болезнено.

„Мамо?“

Тя изглеждаше ужасена. Косата ѝ беше рошава, а на бузата си имаше синина.

Коу изпита порив да се втурне към нея, но краката му — тези на Шнура — останаха като вкопани в земята.

— Господин Уайд? — рече майка му. — Тук ли сте?

— Какво искате?

Думите дойдоха хем отвътре, хем отвън. Коу долови как устните му се раздвижват, но гласът не беше неговият.

Майка му се вторачи в полумрака. На рамото ѝ имаше огромна черна врана. Няколко пера на шията ѝ липсваха. Птицата изграчи, но Коу не разбра какво казва.

— Господин Уайд... Нуждая се от помощта ви — продължи майка му. — Може ли да вляза?

— Щом трябва, вранегласа.

Елизабет Кармайкъл беше облечена в дебело палто с обрамчена с кожа качулка, кожени ботуши и дълги, фини ръкавици. Пристъпи предпазливо и рече:

— Господин Уайд, нямам много време.

После бръкна в джоба си и извади малка кесийка. По формата ѝ Коу се досети какво имаше вътре. Среднощният камък.

— Знаете какво е това и какви свойства има.

Коу усети, че Шнура потръпна и се присви. Чувстваше, че говорещият с червеи действително *знае*, въпреки че споменът беше неясен и подобен на съновидение.

— Защо сте го донесли тук?

— Моля ви да го пазите вместо мен — отговори майката на Коу.

Тя вдигна кесийката с отчаяние в очите.

Шнура не посегна да я вземе.

— Среднощният камък принадлежи на врания род — рече той.

— Знам — кимна майката на Коу, — но паякогласият е научил за съществуването му.

— Как? — попита старецът. — Камъкът е тайна, известна единствено на враните и на червеите.

— Не е важно — рече майка му и стрелна вратата с очи. — Предача няма да се спре пред нищо, за да се сдобие с него. Моля ви, наложително е.

Шнура стори крачка напред и придърпа ръкава около пръстите си.

— Чудесно — каза и пое кесийката. — А ако не се върнете? Чух за войната, която върлува в Блекстоун... Мнозина се простиха с живота си.

— Имам син. Джак — отговори майка му. — Отнесете го на него, когато в града отново стане безопасно.

Тя сви скритите в ръкава пръсти на Шнура около кесията и ги притисна.

— Трябва да му съобщите на какво е способен камъкът. Не трябва да казва на никого за него. И да не вярва на никого. Той е само негово бреме.

— Ще му предам — рече Шнура.

— Благодаря.

Майка му се обърна и тръгна. Коу изгаряше от желание да се втурне след нея, да извика името ѝ.

На прага тя застина и се обърна. За миг той се зачуди дали не е усетила присъствието му в червегласия. Ним; беше възможно? Това беше само спомен.

— Сбогом, господин Уайд — рече тя.

— Сбогом, Елизабет Кармайкъл — отвърна ѝ той. — И не се страхувайте от смъртта. Помнете, всички сме храна за червеите.

— Лесно ви е да го кажете — отговори тя и прилив на тъга заля лицето ѝ. — Не забравяйте, името му е Джак.

— Ще запомним — рече Шнура.

Вратата се затвори след нея и видението избледня. Коу усети как съзнанието му полита и се понася по морето на времето...

Взираше се в разгорял се в огнището огън. Топлината сгръваше лицето му. Чуваше се тиктакането на голям, висок стенен часовник. Стрелките сочеха почти дванайсет часа.

Тялото му се обърна и той видя прозорец с малки стъкла, споени с олово, зад които чернееше нощ. Намираше се в кабинет с облицовани в дърво стени и картини с маслени бои в позлатени рамки. Помещението беше изпълнено с множество хора — мъже и жени на различна възраст, — които разговаряха помежду си с шепот.

Присъстващите явно бяха от всякакви жизнени поприща. Един дребен мъж бе облечен в грубоват кафяв жакет и покрита с мръсотия риза, жената до него беше във величествена, издута рокля, с шапчица със закрепен воал. Имаше жакети с различна кройка, от платове и от кожа, очукани ботуши, обувки с лъснати токи. Един старец държеше бастун с масивен златен връх. Коу не разбираше много от исторически одеяния, но предположи, че сцената пред очите му е поне на няколко века. Единствената светлина идваше от свещите по стените и от огъня в огнището.

Един от мъжете прочисти гърло. Множеството притихна и всички се обърнаха към него.

— Благодаря ви, че дойдохте тази вечер — рече той.

Коу съзря говорещия между останалите. Беше широкоплещест мъж, облечен изцяло в черно, с прилепнал кадифен жакет, панталони и ботуши. Дългата му, чуплива коса също беше черна, сресана назад, а лицето му беше покрито с гъста брада. От средата на челото през лявото му око до скулата минаваше отвесен белег. На хълбока му висеше ножница... Коу на мига разпозна меча в нея — Врания клюн.

Мъжът вранеглас ли беше? Със сигурност.

Дивогласите в помещението се взираха в него, а той изпъкваше, сякаш беше по-действителен от всички тях, с по-силно *присъствие*.

Различаваше се не само по плътно черното си облекло или по свирепото излъчване — от него сякаш струеше някаква скрита сила.

— Зимното слънцестоене дойде — рече мъжът. — Това е свещен миг за нашия вид, но никога досега не сме били под по-сериозна заплаха.

Останалите задуднаха помежду си и закимаха.

Жената с изящната шапчица се обади:

— Избиват ни, Корвус! Изгарят ни на кладата като вещици! Гонят ни от домовете ни!

Корвус Черния! Квакер беше разказвал на Коу за него: че е най-великият от рода на враните. Той се взря в мрачното, твърдо като стомана лице на своя предтеча и затърси някаква прилика със своето.

Мърморенето нарасна, докато Корвус Черния не вдигна ръце, за да въдвори тишина. Присъстващите се подчиниха незабавно.

— Хората се страхуват от онова, което не разбират — обясни той. — Именно затова ви събрах тук.

Той се обърна към масата и отвори невзрачна дървена кутия. Вътре на парче бял сатен беше положен черен камък. Изглеждаше същият като попадналия у Коу.

Той усети, че Шнура проточи врат в опит да се приближи, и попита:

— Правилно ли се досещам какво е това?

Ноздрите на Корвус Черния се разшириха и той кимна.

— Обдурит.

Всички присъстващи мигновено се отдръпнаха, а няколко дори се прекръстиха.

— Черният диамант! — възкликна гневно един от множеството. — Какво целиш с това?

— Отне ми месеци да го открия дълбоко в земните недра — рече Корвус Черния. — Това е спасението ни.

— Как дръзваш да кажеш подобно нещо? — обади се старецът с позлатения бастун. — Обдуритът извлича силата на всеки дивоглас, който се докосне до него, Корвус. Изсмуква способностите ни и разрушава връзката ни с животните.

— Именно — отвърна Корвус Черния. — Затова и го донесох. Чуйте ме, приятели, вече загубихме прекалено много родове. Затова тази вечер ви моля, всеки от вас — пожертвайте част от великата си

сила, поверете дарбата си на камъка, така че, ако умрете без наследник, родът ви да не изчезне.

— Така ще отслабнем — рече опърпаният мъж.

— Но и ще добием сила — отвърна вранегласият. — Ще се подсигуриим срещу собствената си гибел.

Множеството дивогласи замълчаха.

— Аз ще бъда пръв — рече Корвус Черния.

Всички очи в помещението се заковаха върху вранегласия. Той протегна треперееща ръка. Върховете на пръстите му докоснаха камъка и той затвори очи. Бледи нишки светлина проникнаха в камъка, за миг той засия, след което отново стана черен. Корвус Черния отстъпи и заяви:

— Готово. Моля всички ви да последвате примера ми. Само така можем да обезпечим оцеляването си.

Един по един дивогласите се приближиха и повториха церемонията. Коу дойде последен в тялото на Шнура, но Корвус Черния затвори кутията, преди той да докосне камъка.

— Твоите способности не са нужни, Хенри — рече той. — Твоят род никога няма да изчезне, защото ти не можеш да загинеш.

— Благодаря за напомнянето — каза Шнура и дори в този далечен спомен Коу усети отзвука на самота и болка.

Часовникът отбеляза часа с дванайсет звучни удара.

— Ще го наречем „Среднощния камък“ — обяви Корвус Черния на присъстващите. — Ако някой от вас загине, без да остави наследник, дарбата ви ще се запази в камъка. За създаването на нов дивоглас ще бъде нужно новият наследник и животното му да се съберат в присъствието на камъка.

В ума на Коу се загнездиха страх и тревога. Значи, това беше истинската сила на камъка... Не само да отнема способностите на дивогласите, но и да ги дарява. Силата да създава нови дивогласи. Ето за какво бяха всички усилия, отвличания и убийства на Майката на мухите.

— И кой ще го пази? — поде мъжът с позлатения бастун. — Ако се озове в грешните ръце...

— С вашата благословия — рече Корвус Черния и огледа околните — това задължение ще се падне на мен. Никога няма да го

докосна, никога няма да му дам повече от моята сила, никога няма да позволя нечия друга да бъде взета от него.

Няколко души промърмориха, но единствено една жена с тънко, изсечено лице и светла права коса, разделена на път точно по средата, извиси глас:

— А след теб, Корвус?

— Среднощният камък ще се предава в рода на вранегласите — отвърна говорещият с врани. — Никой от тук присъстващите не бива да го споменава повече. — Той извади един свитък. — Това е клетва, с която ще съхраните случилото се днес като тайна в сърцата си. Със смъртта ви ще умре и тайната. Единствено моите наследници ще я пазят. И ще я браним до сетния си дъх. До момента, в който камъкът ще трябва да бъде използван.

— Благородни слова, Корвус — рече жената. — Но няма ли да бъде по-добре да остане у него? — Тя посочи Коу. — Все пак червегласият винаги ще знае тайната.

Коу усети паниката на Шнура.

— Аз не съм воин, госпожице — рече той. — Няма по-добър пазител на камъка от Корвус.

Корвус Черния му кимна признателно.

Един по един всички присъстващи се изредиха пред пергамента и го подписаха. Коу беше последен, в тялото на Шнура. Той топна перото в мастилницата и видението избледня.

Коу се беше задъхал. Постепенно осветената от свещи гробница на дивогласите отново изплува пред очите му. Той бръкна в ухото си и издърпа гърчещия се червей за края на опашката. Пусна го на земята до другия.

Опита се да се изправи, но краката му бяха омекнали. Страхът, почувстван по време на видението, отново пламна в сърцето му. Затворниците в апартамента, животните в клетките...

— Знам... Разбрах какво иска тя — пророни той. — Знам какво е намислила Майката на мухите.

— Внимавай! — предупреди го Шнура. — Умът ти все още е в миналото.

— Какво видя? — попита Лидия.

— Среднощният камък не само отнема способностите на дивогласите — заобяснява той. — Това е само част от силата му. Освен това може и да *създава* родове дивогласи. Всеки род, изчезнал през годините... Камъкът може да прехвърли способностите върху нов човек. Именно затова Майката на мухите е събрала затворниците и животните. Разгневена е от отношението на останалите дивогласи към нея и към предците ѝ и това е отмъщението ѝ. — Той си пое дълбоко въздух. — Ще създаде своя собствена армия от дивогласи.

Мрън кацна до Коу.

Мрачното лято ще започне отново,

Дори по-зле рече Кряк и плесна с криле тревожно. С всяка нова смърт тя ще може да създаде нов дивоглас, който да застане на нейна страна,

С камъка ще стане неудържима, добави Блеска.

— Да, но няма да успее — обади се Селина. — Камъкът е у нас. Трябва просто да направим всичко възможно да не го открие.

Коу кимна и обърна очи към Шнура.

— Трябва да го скрием тук.

— Моля? — рече мъжът. — Не, не, не. Приех да го пазя заради майка ти, но...

— Именно — прекъсна го Коу. — Доверила ви се е и вие сте оправдали доверието ѝ. Обзалагам се, че Майката на мухите дори не знае за вас. А и да научи, никога няма да се натъкне на това място.

— О, не съм толкова сигурен — разнесе се познат глас.

Всички се обърнаха към стената на пещерата. Скалата като че се пръсна на ситни парченца — хиляди молци размърдаха крилца. Щом се успокоиха, се очерта силуетът на господин Коприн, маскиран на фона на скалата. До хълбока си държеше оръжие, насочено към Коу.

Враните скочиха във въздуха в кълбо от махащи криле, а червеите потънаха в земята.

Внезапно през вратата нахлу цвъртяща орда плъхове, следвана от Пинкертън.

Коу се огледа отчаяно с пресъхнала уста в търсене на друг изход. Ала нямаше къде да избяга.

СЕДЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

Довел си ги тук! — развика се Шнура. — В дома ми!

— Как ни открихте? — озадачи се Коу. Камъкът като че стана по-тежък в джоба му.

— Как мислиш, вранегласи? — отвърна господин Коприн. — Децата ѝ са навсякъде. Вече никъде не можеш да се скриеш.

Коу пое дълбоко въздух и призова враните си. Дали щяха да усетят призива му от толкова дълбоко под земята? Потърси черните им сенки в ефира, но едва ги долови.

— Давай камъка! — рече господин Коприн и обърна дулото към Лидия. — Знам слабите ти места, нали помниш?

— Не е у него! — опълчи му се Лидия. — Скрихме го.

Господин Коприн се разсмя.

— Наистина ли, скъпа? Тогава защо е сложил ръка върху джоба си?

Коу дръпна ръка.

Елате при мен!, призова враните си.

Оръжието гръмна и дулото проблесна в мрака. Куршумът рикошира в скалата до Лидия и тя подскочи с писък.

— Не си играй с търпението ми — предупреди господин Коприн.

Коу вече ги усещаше. Маса от пера, остри клюнове и пронизителни гласове. Вълната от тела се спусна през входа на гробницата.

Той насочи очи към вратата на пещерата, запречена от нищо неподозиращата плъхогласа. Тихомълком нареди на враните си да я пометат.

— Затвори вратата, ако обичаш — рече господин Коприн.

Пинкертън го изгледа с недоумение.

— К-к-какво...?

— Вратата, моето момиче. Хайде, бързо!

Стотици врани се спуснаха по стълбите, устремени по коридора в неудържима стихия.

Пинкертън затръшна вратата. От другата страна долетяха поредица глухи удари и сърцето на Коу се сви.

— Н-н-нали не мислиш, че можеш да надхитриш п-плъха? — изхъхри тя.

Създанията ѝ се втурнаха срещу него. Мрън и Кряк кацнаха в краката му и препречиха пътя на гризачите с телата си.

Къде е Блес..., започна Кряк, но гризачите връхлетяха отгоре му.

Господин Коприн изкрещя — Блеска се беше нахвърлила върху него. Оръжието в ръцете му гръмна отново, куршумът се заби в тавана на пещерата, а пистолетът падна на земята. Блеска увисна на китката на говорещия с молци с крясък и взе да го кълве и дращи. От ръката му закапа кръв.

— Скрийте се! — извика Коу на останалите.

Лидия и Селина побягнаха, подскачайки над килима от плъхове. Въздухът се раздвижи, молците се събраха в облак и се устремиха към господаря си. Покриха Блеска от клюна до опашката. Враната се изпусна и падна на пода на пещерата.

Коу се спусна към пистолета, но господин Коприн клекна пъргаво и го сграбчи. Дулото се обърна насреща му.

— Не унивай, вранегласи — рече онзи със злокобна усмивка. — Обещавам ти това да не бъде краят на твоя род. Тя ще намери убиец или крадец, достоен да оглави враните.

В мига, в който дръпна спусъка обаче, пред Коу изскочи някой. Шнура! Тялото на червегласия се стърчи от забилия се в него куршум. Господин Коприн стреля още веднъж. Шнура залитна крачка назад, но не падна. Коу не забеляза рани по тялото му — то сякаш просто беше погълнало куршумите.

— Де да беше толкова лесно... — усмихна се криво червегласият.

Господин Коприн погледна пистолета смаяно, сетне стреля още три пъти почти от упор, след което залитна — земята под краката му поддаде. Стъпалото му хлътна в дупката, а около него плъпнаха червеи.

— Ама как...

Коу се огледа за Мрън и Кряк. И двамата бяха приковани за земята и гънеха неестествено криле в опит да се изплъзнат на плъховете. Той скрита един от гризачите, после хвана втори и го метна

встри. В краката му се стекоха нови пълчища и взеха да го хапят. Той потисна пристъпа на паника. Пинкертън беше скочила върху някакъв камък и се смееше обезумяло.

Коу се огледа. Господин Коприн тъкмо беше успял да измъкне крака си от рохкавата пръст и цапардоса жестоко Шнура в челюстта. Говорещият с червеи изстена и се строполи на земята.

Вранегласият отърси плъховете, които дращеха по тялото му, спусна се към говорещия с молци и се вкопчи в пистолета, преди онзи да успее да го насочи. Двамата се блъснаха едновременно в стената. Коу стисна зъби и заудря ръцете на врага си в скалата, докато той не изпусна оръжието.

Наведе се светкавично, за да го вземе. Уф! В стомаха му се заби коляно и той се преви надве. Пътят към пистолета беше пресечен. Блеска беше успяла да се измъкне от облака молци — литна до оръжието, стисна дулото с нокти, издигна се във въздуха и го хвърли далеч от досега на молцогласия.

Господин Коприн затисна Коу с тяло и ръцете му зашариха по джобовите му. Момчето се съпротивляваше, но силният удар го беше омаломощил. Молцогласият се изтърколи встри и той осъзна, че е изгубил Среднощния камък.

— Намерих го, Пинкертън! — изкрещя онзи.

Плъхогласата скочи от скалата. Коу изхриптя, неспособен да помръдне. Забеляза Селина, прикрита зад един надгробен камък. Къде обаче беше Лидия? Шнура стенеше и се опитваше да се надигне под залялата го вълна от плъхове.

Господин Коприн сякаш беше омагьосан от камъка, който проблясваше в ръката му.

— Не изглежда нищо особено, нали? — дивеше се той.

Пусна го в джоба си, след което изражението му освирепя. Изрита Коу в корема още веднъж и той се просна по гръб.

Въпреки болката успя най-сетне да съзре Лидия. Беше се насочила към вратата, сложила пръст върху устните си. Какво беше намислила?

— Време е да пръснем мозъка на тази враничка — рече господин Коприн.

Той коленичи, грабна един камък с размерите на футболна топка и го вдигна над глава.

— Сбогом, вранегласи!

Вратата се отвори глухо и очите на молцогласия се стрелнаха към входа. След части от секундата черният облак на враните го погълна. Коу забеляза как ръцете му се отпускат между пърхащите криле и големият камък се изхлузи на земята.

Той се обърна по корем задъхано. Едва виждаше през плътния рояк от насекоми и птици. Враните се мятаха бясно, а молците се спускаха върху им на облаци. Много от пернатите просто се забиваха в стената, загубили ориентация сред напастта от насекоми.

Коу забеляза Шнура, който пълзеше по земята с десетки плъхове по тялото си. Червегласият се надигна нестабилно на крака и се насочи към Пинкертън.

— Коу, време е да изпълниш обещанието си — проговори той. — Мисля да взема плъхогласата с мен.

Първоначално Коу не разбра думите му, но после си припомни уговорката им.

Огледа се наоколо, но не виждаше Врания клюн.

— Коу, дръж! — провикна се Селина.

Тя вдигна меча от пода, замахна и го запрати през пещерата. Той го улови за дръжката и насочи върха нагоре. Мечът зажува в ръката му, сякаш през него течеше електричество. Коу замахна отвесно надолу. Въздухът оказа леко съпротивление, подобно на вода. Острието открехна процеп чиста, ослепителна светлина пред него. Отворът се разшири. Плъховете и враните запищяха в един глас и се отдръпнаха. Пинкертън засенчи очи.

Коу премигна. Шнура беше зяпнал, а очите му плувнаха в сълзи.

— Великолепно е! — проплака той.

Червегласият се затича към Пинкертън, приковал поглед върху портала към Земята на мъртвите. Обви ръце около кръста на плъхогласата и се хвърли с главата напред. Тя се разкреця, но той я блъсна през портала. Светлината погълна и двама им и пресече кръска й. Краищата на процепа се затвориха, напомняйки на нарастваща рана. Щом и последният лъч светлина угасна, през пещерата премина повей на вятъра, който угаси повечето свещи и всичко потъна в полумрак.

В пещерата се възцари тишина. Коу огледа Врания клюн в ръката си. Мечът отново беше станал студен и безжизнен. При досега със

Земята на мъртвите острието се беше покрило със слой ситна пепел.

Селина беше пребледняла от ужас.

— Къде са Шнура и Пинкертън?

— Мъртви са — рече Коу.

— Просто така? — попита Селина.

Той кимна.

— По-важното е къде са господин Коприн и Среднощният камък — обади се Лидия.

Той се обърна към мястото, на което враните бяха съборили господин Коприн, и сърцето му се сви. Молцогласия го нямаше. Враните накацах на земята до ранените си събратя, но от молците не беше останал и помен. Пистолетът също беше изчезнал.

— Къде отиде? — изуми се той.

Лидия поклати глава.

— Аз гледах портала — отговори тя.

Той закрачи бързо към мястото, на което беше падна Коприн. Имаше локва кръв, а от нея тръгваше следа с едри капки. Той ги проследи към вратата.

Явно се е измъкнал, каза Мрън.

Коу с облекчение установи, че поне старият вран е невредим, с изключение на няколко разкривени пера. Кряк изкуцука до него със счупения си крак. Блеска беше стиснала в клюна си потръпващ молец. Отметна глава и го погълна.

— Значи, всичко свърши... — въздъхна Селина. — Изгубихме го.

Той се огледа в хаоса. Домът на червегласия внезапно бе добил истинско излъчване на крипта. Тихо, тъмно, застинало място. Осеяно с трупове, с пропит от погубените животи въздух. И макар че все още беше жив, Коу осъзнаваше, че е от страната на победените. В продължение на четиристотин години враният род беше опазил Среднощния камък, а сега той го беше изгубил. Не само това, ами Майката на мухите знаеше точно какво е въздействието му и възнамеряваше да го използва за зловеците си цели.

Помъчи се да надвие отчаянието, което застрашаваше да го задуши. Озапти сърцето си, прибра Врания клон в ножницата и закрачи към вратата. Враните запърхаха след него.

— Налага се да побързаме — обяви Лидия. — Ако не заловим господин Коприн бързо, ще ѝ предаде камъка. А тя вече разполага със затворниците и с животните, с които да създаде своя армия от дивогласи.

Коу кимна. Думите на Корвус Черния обаче не излизаха от ума му... обетът на врания род. „И ще я браним до сетния си дъх.“

— В такъв случай — рече той, — по-добре да тръгваме след него.

ОСЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

Когато Коу и спътниците му излязоха, облаците над гробището се бяха сгъстили още повече и бяха добили тъмен, злокобен оттенък на фона на нощното небе. Враните му бликнаха от земята в мастиленочерна ивица и отново накацаха из гробището — изтощена от битката армия. Много от тях бяха със счупени криле, от други по светлите камъни покапваше кръв. Няколко плъха също изпълзяха навън — след като си бяха възвърнали чисто животинската природа, бяха объркани и безцелни. Коу се замисли щеше ли да се появи друг дивоглас, който да ги оглави, както и дали той или тя биха ги използвали за добро или за зло.

От молцогласия нямаше и следа.

— Блеска, вземи няколко врани, издигнете се и потърсете господин Коприн — рече Коу. — Надали е стигнал далеч.

Жилавата врана размаха криле, последвана от още няколко птици. Пръснаха се в небето по посока на града.

Той намести камъка на мястото му и запечата дома на говорещия с червеи. После затвори очи и призова враните към себе си. Птиците в гробището плеснаха с криле и скочиха от местата си, а в небето на вълни заприиха и други.

— Пригответе се за отлитане — каза той на Селина и Лидия.

Лидия вдигна ръце, Селина последва примера ѝ. Враните заеха позиции по дрехите на момичетата, трепкайки с тела. Гърдите на Коу се изпълниха с гордост. Въпреки негодите, с които се бяха сблъскали, въпреки изтощението от битките, през които бяха минали, птиците му бяха безрезервно верни.

Мрън и Кряк го уловиха за раменете.

— Ти не, Кряк — каза Коу. — Кракът ти трябва да почива.

Добре е, възпротиви се Кряк оживено, без да търпи противоречие. Хайде, по петите им!

Отново в боя!, добави Мрън.

Краката на Коу се отлепиха от земята и в следващия миг първата дъждовна капка се разби в едро, топло петно върху кожата му. Блеска се завъртя над тях.

В една бяла кола е, съобщи тя. Връща се към града.

— Води ни! — рече Коу.

В небето прокъртя гръмотевица и потопа̀т започна.

Коу обаче не обърна внимание — враните се заиздигаха неравномерно, първо над гробовете, сетне на нивото на камбанарията. Вятърът разклащаше тялото му в ноктите на враните. Блекстоун се превърна в размазана дияря мъглява светлина и неясни силуети на сгради зад стоманената завеса на дъжда. Коу огледа спътниците си. Вече бяха подгизнали, но на лицата им бе изписана твърда решителност.

Блеска летеше най-отпред, а те тримата я следваха, носени от враните. Не след дълго Коу забеляза светлата кола, ускоряваща по виещия се под тях път. Беше изключено да е друг, освен господин Коприн. Автомобилът бе доста ретро, с гръмогласен двигател; беше изцяло бял, с големи, хромирани брони. Фаровете чертаеха златисти пътеки по мокрия асфалт.

Коу не знаеше как да постъпи. Колата се движеше твърде бързо, тоест не можеше да скочи на капака, както беше сторил, за да спаси Квакер.

Тунел пред нас!, обади се Кряк.

Коу вдигна поглед. Поели бяха към нисък хълм, чиято тъмна паст поглъщаше пътя. Враните започнаха да го издигат, за да го пренесат над входа на тунела.

— Не! — рече той. — Не го изпускате!

Птиците се снижиха, но онези, които носеха Лидия и Селина, продължиха нагоре над хълма в безопасност. Колата влезе в тунела. Коу нареди на малко ято врани да го последва. Влетяха в осветения с примигващи светлини тунел; краката му се рееха едва на метър над асфалта.

— Излезте на пътя му! — извика той. — Отвлечете вниманието му!

Свободните врани избързаха напред и се устремиха като черен воал към колата. Коу зърна в страничното огледало отражението на

лицето на господин Коприн. Беше го забелязал. Колата изрева и ускори.

Враните обаче бяха по-бързи. Сантиметър по сантиметър изпревариха автомобила, след което се събраха плътно отпред и закриха зрителното поле на молцогласия.

Проехтя мощен вой на клаксон и ярка светлина заслепи Коу. Враните го лашнаха встрани в мига, в който друга кола профуча покрай тях в обратната посока. Сърцето му заби като парен чук.

Господин Коприн се опита да изпревари враните — взе да извива ту вляво, ту вдясно в търсене на свободен път. Коу нареди на птиците си да се доближат до предното стъкло. Внезапно спирачките изсвистяха и предните колела заковаха и запушиха. Задницата поднесе, сякаш беше върху лед, блъсна се в средната мантинела и стъклото на шофьора се пръсна на парченца. Автомобилът обаче се стабилизира и отново се зае да ускорява. Коу нареди на враните си да го изравнят с него.

Щом го настигна, зърна вътре господин Коприн: беше стиснал волана с две ръце и надничаше, мъчейки се да види пътя над преградата от пера. Погледна вдясно и кръстоса очи с Коу. После вдигна оръжието си.

Бам! Бам!

Дулото просветна два пъти и Коу изостана. Враните бяха забавили, за да го дръпнат от обсега на куршумите.

Наближаваха края на тунела и скоро щяха да бъдат на открито. Той остави колата да излезе първа, излезе след нея в дъжда и се насочиха към града. Тук имаше повече коли. Лидия и Селина го чакаха, увиснали в хватката на враните.

— Трябва да го спрем! — викна той.

Тримата се понесоха в небето, а колата на господин Коприн започна да лъкатуши с висока скорост между колите в трафика, като подрипваше по бордюрите и разплискваше локвите. Тя подскочи върху някакво островче на платното и тасът на едно от колелата се откачи. По цялата улица екнаха клаксони. Коу не можеше да си позволи да се оттегли — надяваше се лошото време да го прикрие от погледа на обикновените жители на Блекстоун.

Господин Коприн стигна до светофар, който светеше червено, но не забави. Зад него няколко коли се врязаха една в друга с ужасни

трясъци. Вече се движеха покрай реката. По брега отсреща се издигаха сградите на банкерския квартал с апартамента, където чакаше Майката на мухите с бъдещата си армия. Стигнаше ли молцогласият там, гонитбата щеше да отиде на вятъра.

Колата поднесе покрай един ъгъл и се качи на моста. Коу нямаше избор. Устреми се напред и се нагласи над покрива на автомобила. Точно преди да се пусне, самотен черен силует се стрелна пред него.

Със съвършена точност Блеска се вряза през счупения прозорец и връхлетя върху врага им. Коу не виждаше какво се случва вътре, но чу крясъците на молцогласия. Колата поднесе първо в едната посока, после в другата. Мъжът загуби контрол. Задницата се завъртя на деветдесет градуса, вряза се в предпазната мантиanela по ръба на моста и подскочи. Десните колела се отлепиха от земята и колата се преобърна.

Блеска!, изкрещя Кряк.

Автомобилът се понесе по покрив със страховито металическо стържене сред поток от искри. С все още въртящи колела той се блъсна в мантиnelата от другата страна, огъна металните парапети и се плъзна над ръба. В реката долу се посипаха парчета стъкло, а колата заседна на покрив, наполовина увиснала над водата.

По команда на Коу враните се спуснаха по-ниско. Той скочи на земята от около два метра и се затича към катастрофиралото возило, което се поклащаше несигурно на ръба. От една пробойна в резервоара капеше бензин, а във въздуха се носеше мирис на изгоряла гума.

Отвътре долетяха нечии стонове.

Колите по пътя забавиха. Някой изкрещя:

— Повикайте полиция!

Блеска изскочи през счупения прозорец и скокна върху пода на колата.

Твой е, рече тя.

Това беше удивително!, обади се Кряк. *Спря го собственокривно.*

Коу се приближи до изкривените парапети на мантиnelата. Вратата на колата се отвори в нищото и отвътре се показа окървавена ръка. Лицето на господин Коприн беше охлузено от катастрофата. По омачкания му костюм тревожно пърхаха молци. Той се изхлузи напред и увисна в колата, но предпазният колан го държеше здраво. Очите му се спряха върху Коу.

— Вранегласи! — изръмжа той.

— Дай ми камъка — рече Коу.

— Няма да стане — отвърна господин Коприн.

Той се пресегна през тялото си и Коу се подготви да залегне, в случай че извадеше оръжие. Вместо това обаче се чу изщракването на предпазния колан. Господин Коприн пропълзя до ръба на колата. В същия миг тя се прекатури.

Молцогласият се метна с ужасен вик към ръба на моста, а возилото се хлъзна в нищото с оглушително стържене. Той едва успя да се вкопчи в парче от мантизелата. Автомобилът се вряза с могъщ плясък в реката отдолу, понесе се отгоре ѝ няколко метра, след което потъна под повърхността.

Коу дочу затръшването на врати. Хората бяха взели да излизат от колите си. После долетя гласът на Селина.

— Не се приближавайте! Опасно е!

Господин Коприн се люшкеше над водата с изкривено от ужас лице. Той стисна зъби и се набра, но слабите му ръце не можеха да го издърпат над ръба.

— Не ме оставяй да се удавя! — изскимтя.

Коу коленичи до него.

— Дай ми камъка и ще ти помогна.

Господин Коприн стисна плътно клепачи, сякаш се опитваше да забрави за въртопите под себе си.

— Обещавам, няма да те оставя да паднеш — повтори Коу, — но трябва да ми дадеш камъка.

Той протегна ръка.

Господин Коприн отвори очи.

— В джоба ми е — рече той. — За да ти го дам, трябва да се пусна.

Лидия се появи до Коу.

— Не му вярвай! — посъветва го тя.

— Моля ви! — възкликна господин Коприн. — Давам ви думата си на джентълмен.

Пръстите му всеки момент щяха да се разхлабят.

Коу се пресегна и улови лявата ръка на молцогласия с две ръце.

— Хванах те! — рече той и се запъна, за да поеме тежестта на господин Коприн.

— Издърпай ме!

— Първо камъка — обади се Лидия. — Извади го с другата ръка.

— Бързо! — изпъшка Коу. — Няма да издържа дълго!

Господин Коприн бръкна с дясната си ръка в джоба и извади Среднощния камък. Внезапно молците се вдигнаха от него като сянка и отлетяха. Той ги проследи с потресено изражение.

— Ето! — каза. — Вземи го!

Той протегна ръка нагоре, но на кожата му кацна малка черна точица. Лидия се беше навела през ръба, за да вземе камъка, но господин Коприн застина.

— Не... — прошепна той. — О, не!

Въздухът се изпълни с жужене и по ръката му накацаха още мухи.

— Не, моля ви! — закрепця той и замята тяло.

С всяко негово движение хватката на Коу отслабваше.

Мухите покриха цялото тяло на господин Коприн и се натрупаха една върху друга в плътна маса, след което се превърнаха в Синтия Девънпорт. Мухогласата увисна на гърба на господин Коприн и го обви с крайници. Мускулите на Коу закрепяха от болка при тази допълнителна тежест.

— Здравейте, господин Коприн — поде тя и се наведе към ухото му. — Струва ми се, че ми носите нещо?

Тя посегна към ръката му и разтвори пръстите, склучени около Среднощния камък. Мъжът се беше свил от страх, стиснал плътно клепачи.

— Не исках да... — започна той. — Щях да ви го донеса, кълна се.

Коу не можа да издържи повече. Ръкавът на господин Коприн се изплъзна между пръстите му, а в същия миг Майката на мухите отново се пръсна в облак от насекоми. Роякът ѝ явно задържаше молцогласия във въздуха.

— Напротив, нямаше — прошепна гласът ѝ.

Облакът мухи обърна глава към Коу.

— Бъди разумен, вранегласи. Напусни Блекстоун, докато имаш избор.

Роякът се пръсна встрани от тялото на господин Коприн, той облещи очи и полетя с писък към бездната. Тялото му изчезна в реката,

а облакът мухи се разнесе в нощта.

ДЕВЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Когато приближиха bankerския квартал, кръвта на Коу почти кипеше въпреки ледените пориви на вятъра и мокрите му дрехи. Враните споделях отчаянието и гнева му — усещаше го в мощните махове на крилете, с които пореха вятъра, устремени към високата кула, в която живееше Синтия Девънпорт.

— Ще ни очаква! — извика Селина.

И тя висеше в краката на враните. Сплъстената ѝ коса беше залепнала за главата ѝ.

— Голяма работа! — обади се Лидия.

Беше сложила качулката си и летеше от другата страна на Коу.

— Просто отбелязвам — отвърна Селина. — Не може просто да нахлуем вътре.

— Лесно ти е да го кажеш — тросна се Лидия. — Но моите родители са там.

Коу се опита да прекрати джафкането им. Спомените на червегласия все още бяха пресни. Всички онези хора в осветения от огъня кабинет се бяха доверили на Корвус Черния и в продължение на триста години враният род не им беше изневерил. Това нямаше да се промени днес. Историята щеше да загуби смисъл, ако той се провалеше.

Среднощният камък обаче вече беше в лапите на Синтия Девънпорт. По онова време дивогласите се бяха изправили пред предразсъдъците на хората. Надали биха могли да си представят, че един ден най-опасният им враг ще бъде един от тях.

Дали вече беше дала ход на плана си? Дали в същия този миг не твореше нови родове дивогласи?

Пожела наум враните му да забавят полета си и тези с момичетата го настигнаха.

— Селина има право. Да кацнем в двора — предложи той.

Не даде възможност на Лидия да спори. Враните се завъртяха около задната част на сградата. В разкъсаните търбуси на облаците

святкаха мълнии. Започнаха да се спускат плавно и накрая той опря крака в земята. Кулата с лъскави, черни прозорци се извисяваше над тях — мрачен, заострен колос.

— Не се отдалечавайте — нареди Коу на враните, щом пуснаха Лидия и Селина. — Скоро ще ми потрябвате.

Птиците накацаха по декоративните дървета в градината и клоните им почерняха. Само Кряк, Блеска и Мрън останаха с него.

Той поведе приятелките си към предната част на зданието и приклепна зад лимузината на Синтия Девънпорт. По земята бяха посипани парчета стъкло от счупения прозорец, през който беше изскочил по-рано.

— Какъв е планът? — поинтересува се Селина. — Надали ще използваме асансьора?

Той забеляза някакво движение в двора — две дребни лисици душеха нещо в храстите. Господин Коприн се беше заблудил, че няма да се появят — госпожа Стрикъм имаше верни създания дори тук.

Той вдигна поглед — от това място дори не виждаше апартамента, но на върха на сградата определено имаше бледо сияние. То обаче се намираще на седемдесетия етаж, а мухите със сигурност щяха да бъдат нащрек. Останалите го наблюдаваха с очакване. „Разчитат на мен. Доведох ги тук, но за какво?“ Не можеше да позволи и те да се качат с него. Тази битка не беше за тях, защото и двете бяха въвлечени не по своя вина, а чисто и просто заради родителите си.

— Ще се кача сам — обяви и тръгна напред.

— Не! — сграбчи го Лидия за ръката. — Дори не си го помисляй!

— И ние идваме! — добави и Селина.

— Не може — рече той умолително. — Тази битка е за дивогласи.

— Не е вярно! — каза Лидия. — Как не разбираш? Ако Майката на мухите победи, няма да се задоволи да заличи само останалите дивогласи. Ще превземе целия град. Всички ще пострадат.

Той се опита да отскубне ръка, но Лидия стисна още по-силно.

— Трябва да ни позволиш да помогнем — каза Селина.

Той не искаше да се кара с тях, но сърцето му се сви.

— Добре — рече. — Прави сте.

Лидия го пусна и двете изпънаха ръце в очакване.

Нали не мислиш да ги вземеш с нас?, поде Мрън, сякаш беше прочел мислите му. *Ще се простят с живота си.*

— Пригответе се! — рече Коу и враните се наредиха по телата им.

Ненавиждаше лъжите, но целият живот на Лидия и Селина беше пред тях. Корвус Черния беше дал обещание, което той трябваше да спази сам.

Каза на своите врани да го вдигнат — само него. Тялото му се понесе във въздуха. Враните по момичетата излетяха сами.

— Коу, не! — викна Лидия. — Да не си посмял да ме зарежеш тук!

— Нужни сме ти! — обади се и Селина.

И двете го гледаха гневно.

— Ако не се върна, бягайте! — рече им той. — В Блекстоун няма да бъде безопасно.

— Млъкни, Коу! — развика се Лидия. — Нали уж сме приятели?

— Така е! — отвърна той.

Гласовете им заглъхнаха с издигането му.

Правилно постъпи, каза Мрън, докато се изкачваха все по-високо.

Аха, добави и Блеска. Е, какъв е планът?

Той се зачуди какво да отговори.

Нека отгатна, рече Кряк. *Ще скочим с главата надолу към сигурната си смърт?*

— Горедолу... да — отвърна момчето.

От адреналина в кръвта си усещаше гъделичкане по кожата.

Абе..., каза Блеска. *На кого са му нужни планове!*

— Няма да се разсърдя, ако решите да ме оставите — заговори им Коу. — След всичко, което направихте...

Убеден съм в противното, намеси се Мрън. *Без нас оставаш насаме с гравитацията.*

Въпреки всичко Коу не успя да сдържи усмивката си. Беше му ясно, че враните му няма да го изоставят. Никога не го бяха правили, нямаше да се случи и сега.

Прозорците на сградата се редяха пред тях и размазаното му отражение пробягваше нагоре по стъклото. Каквото и да го очакваше, колкото и уплашен да беше, щеше да се изправи срещу него, без да се извърща, както майка му се беше изправила пред Предана. Щеше да я накара да се гордее. И Трохата. Дори да загинеше, поне щеше да е сторил всичко по силите си, за да възпре Майката на мухите. Родът на враните щеше да защити честта си и ако духовете на предците му все още бяха живи в Земята на мъртвите, щяха да кимнат и да кажат, че е изпълнил дълга си.

Сърцето му се ободри при мисълта за предците му и враните го заиздигаха още по-бързо нагоре. Летеше максимално близо до фасадата, за да остане незабелязан. Достигна счупения прозорец и установи, че лампите вътре не светят. Остави враните му да го внесат над надупчените от куршуми мебели и парчетата стъкло. В гърдите му се загнезди паника. Не му беше хрумнал вариантът Майката на мухите да опита да осъществи плана си от другаде.

Щом се върна в нощта навън обаче, си даде сметка, че отгоре долитат гласове. Заизкачвах се. Най-сетне съзря източника на светлината — на покрива имаше изкривени под ъгъл прожектори, които оцветяваха потока дъждовни капки в златисто. На издигнатата площадка зад прожекторите беше кацнал хеликоптер. Коу нареди на враните да го отнесат зад него. Птиците се подчиниха. Краката му опряха в земята, той махна с ръка и пернатите се скриха зад ръба на покрива. Той приклепна и надникна иззад хеликоптера.

Един авариен изход зееше отворен. Синтия Девънпорт стоеше до него, облечена в черно палто и кожени ръкавици, и наглеждаше точещата се отвътре колона затворници с триумфална усмивка. Пръв излезе Лъгман, стиснал в ръка повод, закачен за каишката на черната пантера, която Коу беше видял в клетката вътре по-рано. Създанието се промъкна бавно на дъжда. Беше с намордник, но не се противеше.

Следващият беше висок, дългнест тъмнокож мъж с брада. Той държеше стъклен буркан, в който се беше навила продълговата дебела стоножка. Коу усети пристъп на гняв при вида на затвореното създание на Емили, и то толкова скоро след смъртта ѝ.

Последваха още затворници. Един набит, сивокос мъж на средна възраст водеше на повод маймуна. Създанието виеше и се опъваше, но затворникът го дърпаше след себе си.

— По-бързо! — нареди Майката на мухите нетърпеливо. — Застанете в кръг.

Един по един бившите затворници излязоха, всеки със своето животно. Птици на връв, насекоми в кутии, маймуни и кучета в сандъци и клетки на колела — всички от тайния склад в апартамента долу. В един момент през вратата гърбом се подаде главорез с няколко обеци по веждите, носа и устните. Държеше единия край на носилка, в която в безсъзнание беше просната кафявата мечка. Коу си каза, че навярно идваше от зоопарка. Това означаваше ли, че Майката на мухите беше скрила някъде и другите създания — опасни видове като тигри, крокодили и росомахи? Ако ги пуснеха по улиците на Блекстоун... Не му се мислеше какъв ад щеше да настане!

Другият край на носилката беше в ръцете на мъж, около чиято предмишница се беше увила змия. Затворниците се наредиха в рехав кръг на покрива до хеликоптера. Животните ръмжаха и фучаха под сипещите се дъждовни капки.

Последни се появиха господин и госпожа Стрикъм. Китките и глезените им бяха пристегнати с въже и те тромаво ситнеха крачки. Следваше ги кокалест престъпник в размъкната затворническа риза с пистолет в ръка.

Синтия Девънпорт се изправи в средата на кръга от затворници и животни. Всички си приказваха и се кикотеха.

— На колене! — изръмжа мършавият мъж и насочи оръжие към Велма Стрикъм.

Тя не се подчини и мъжът изрита господин Стрикъм в прасците. Бащата на Лидия се свлече с вик и повлече жена си със себе си.

— Остави го на мира! — изкрещя майката на Лидия.

Затворникът избухна в смях.

— Или? Когато всичко приключи и ти и родът ти загинете, може пък аз да стана лисегласият. Какво ще кажеш?

Коу потръпна. Заплахата на мъжа засягаше и Лидия, не само госпожа Стрикъм. Внезапно всичко му се изясни. Заплахата грозеше всички дивогласи до един. Всички пленени при засадата в зоопарка... рано или късно, Майката на мухите щеше да ги избие, да сложи край на родовете им, за да може да ги възкреси под своя собствен контрол. Семчо, Трохата... Всеки, който дръзнеше да се изпречи на пътя ѝ.

— Ти си пръв! — рече Майката на мухите и посочи с облечен в кожа пръст мъжа с брадата. — Ела насам.

Мъжът пристъпи напред колебливо. Изглеждаше уплашен.

Майката на мухите извади Среднощния камък от джоба си. При вида му по кожата на Коу пробягаха тръпки.

— Протегни ръка — нареди тя.

— Ще боли ли? — попита мъжът.

Тя оголи зъби с отвращение.

— Каня се да даря теб и жалкото ти потомство със съдба, по-велика от най-дръзките ти мечти. Хайде, давай ръка!

Мъжът се сви, сякаш го беше зашлевила, и се подчини на заповедта. Синтия Девънпорт сложи камъка в шепата му. Кръгът от затворници притихна.

— Време е да получиш дарбата — нареди тя. — Докосни животното!

Той приклепна, сложи буркана на покрива и бръкна вътре. В мига, щом пръстите му допряха шаващата стоножка, тялото му се загърчи, сякаш през него течеше ток, а камъкът засвети в бяло. Някаква вълна премина и през тялото на Коу, подобно на лек летен бриз.

Затворникът падна по гръб и връзката се разпадна. Във въздуха обаче все още жужеше невидима енергия, отглас от древните сили, които съхраняваше камъкът. Животните се присвиха уплашено в клетките си. Затворникът разтърси глава, за да се окопоти, погледна буркана и повдигна вежди. Стоножката се размърда бавно, пропълзя навън по буркана и се шумгуна в ръкава му. После излезе от яката му и се плъзна около врата му.

Мъжът се изправи и се ухили доволно.

Останалите нададоха радостни възгласи, към които се присъедини и той. Велма Стрикъм сведе глава в отчаяние. Мъжът ѝ изглеждаше зле.

Коу продължи да гледа безпомощно.

— Следващият! — нареди Синтия Девънпорт.

От кръга се отдели тийнейджърка с мазна коса, със скален орел, кацнал на пъхнатата ѝ в ръкавица ръка. Момичето едва удържаше огромната птица.

Тя тъкмо застана до камъка, когато едно от кучетата залая бясно по посока на Коу. Той се скри зад хеликоптера. Какво да прави? Да изпрати един отряд врани да се опитат да докопат камъка? Не, нямаше да успеят дори да се приближат. По звуците от тълпата се досети, че момичето и орелът също са се свързали. Той все още разполагаше с Врания клюн. Но ако някой от тях имаше оръжие...

Седеше неподвижно, скован от страх, докато все повече затворници се свързваха с животните в несекваща процесия.

— Следващият! — викна Майката на мухите. — Ти!

Коу отново надзърна над площадката за приземяване, точно когато Лъгман подръпна пантерата с намордника. Той протегна пръсти неуверено, но звярът замахна срещу тях с лапа. Затворникът се отдръпна и изръмжа.

— Хайде, действай! — заповяда Синтия Девънпорт. — Подчини я, страхливецо!

Лъгман се протегна към плешката на пантерата и светлината пак проблесна.

Нещо погъделичка Коу по ръката и той сведе очи. По китката му пълзеше самотна муха.

— Мисля, че имаме неканен гост — обяви Майката на мухите.

Вече нямаше смисъл да се крие. Излезе на открито.

Тя се обърна към него, както и към всички затворници и семейство Стрикъм.

— Коу! — извика майката на Лидия. — Бягай! Отлети! Всичко свърши!

По лицата на затворниците играеше недоумение. Те обърнаха колебливо очи към Синтия Девънпорт.

Тя обаче рече напълно невъзмутимо:

— Враните явно са упорити твари!

Престъпната сган избухна в смях, но Коу не отстъпи. Усети около себе си враните, застанали в очакване, и призова още. Почувства нарастващата им мощ. В точния момент щеше да отприщи яростта им.

— Камъкът принадлежи на моя род! — заяви той, като се постара гласът му да звучи уверено. — Дойдох да си го получа!

Майката на мухите се усмихна.

— Не точно, вранегласи — отвърна тя. — Дойде, за да станеш свидетел на моя триумф.

ДВАЙСЕТА ГЛАВА

Затворниците развалиха кръга и се насочиха към Коу. Пантерата до Лъгман вече беше без намордник и белите ѝ резци проблясваха.

— Коу! — примоли се госпожа Стрикъм. — Трябва да се погрижиш за Лидия! Само това има значение вече.

Майката на мухите поклати глава и рече:

— Не се тревожи, Коу. След като умреш, ще ти намеря достоен заместник.

Той заотстъпва, а затворниците напредваха в една линия, съпроводжани от лапи, нокти, крачка и криле.

— Ей, ами аз? — обади се мъжът с обеците, стоящ до мечката. — Аз още не съм си получил способностите!

— Ще почакаш! — тросна му се Майката на мухите, пусна Среднощния камък в джоба си и се обърна към вранегласия. — Как се чувстваш, Коу? Вие, враните, винаги сте се мислили за най-велики сред дивогласите. Чудя се как би се сторил ти на Корвус Черния.

Той си спомни лицето на своя предтеча, както и уважението, с което останалите слушаха съветите му.

— Не знам — рече. — Но със сигурност щеше да се опълчи срещу вас и онова, което представлявате. Неговата цел е била да защити дивогласите, а не да използва способностите им за собствена изгода.

— Сериозно? — повдигна вежди мухогласата. — Е, *моите* предци не е защитавал никога. Както и никой друг. Именно затова се наложи сама да си намеря съюзници. Нови дивогласи, на които им е ясно, че родът на мухите заслужава почит, а не презрение.

— И вие сте просто престъпница като всички тях — извика господин Стрикъм.

Майката на мухите се въртна гневно срещу него.

— Един престъпник способен ли е на това?

Тя насочи ръка към него. Мухите се понесоха над покрива в черна топка и обвиха главата му в маска от боцкащи телца. С

приглушени викове господин Стрикъм падна напред и взе да се гърчи по земята.

— Стига! — обади се госпожа Стрикъм.

Синтия Девънпорт вдигна ръка, мухите се разнесоха с жужене, а бащата на Лидия се задъха уплашено.

— Просто трябва да понауча съпруга ти на обносики — рече тя. — Съвсем скоро ще дойде времето да се разправя с всичките си врагове. За какво ми е да бързам?

Затворниците бавно обградиха Коу в полукръг. Изглеждаха жадни за кръв.

— Е? — вирна вежди повелителката на мухите. — Какво чакате? Използвайте дарбата си!

Мъжът с брадата свали стоножката от врата си и я пусна на земята. Създанието се разви до близо шейсет сантиметра и заситни към Коу.

Още преди той да мигне, Мрън се спусна като мълния от небето, стисна стоножката в нокти и отнесе гърчещото се тяло.

Момичето пусна орела. Той разпери внушителните си криле — поне метър и осемдесет в размах, — нашарени със ситни светли петънца отдолу. Птицата се спусна към него с пронизителен писък, насочила хищни нокти към лицето му. Той залегна уплашено и прикри глава с ръката си. Ноктите с лекота пробиха ръкава на якето и се впиха в плътта му. Той изкрещя от болка, но успя да се освободи.

В следващия миг орелът се преобрази пред лицето му в пляскаща с криле, пиццяща топка от пера с остър като кама клон. Той успя да нахлузи якето върху главата му. Хищникът го пусна и се издигна слепешката с мощните си криле, като се опитваше да се отърси от дрехата и взе да я разкъсва. Коу махна с окървавена ръка и враните се врязаха в частично покритата хищна птица. Връхлетяха вкупом с ужасяващи крясъци. Във въздуха се посипаха пера, както черни, така и кафяви. Пернатото кълбо се стовари на покрива и в него се вляха нови врани. Движенията на огромния орел отпаднаха под неуморните удари на враните.

Гърлено ръмжене накара Коу да премести поглед. Беше пантерата — скочи напред. Кръвта му се смръзна. Враните безстрашно се изпречиха на пътя ѝ, но бяха пометени с лекота. Блеска успя да впие нокти в гърба ѝ. Котката дори не забави ход и враната се строполи.

Друга врана висеше в челюстите ѝ. Пантерата тръсна диво глава и я метна встрани.

Той заотстъпва бързо. Дланите му се бяха изпотили. На ръба на покрива се наложи да спре. Тялото му се парализира при вида на настъпващия звяр. Дотук беше — нямаше къде да иде.

Пантерата се метна във въздуха, а той — заедно с нея. Използва страха си, насочи го през тялото си и свика воля, за да се преобрази във врана. Болката от внезапното рязко преображение накара дъха му да секне. Той се издигна на врановите си криле над летящата котка и остави празнота на пътя ѝ. Едрата котка размаха крайници под него с разширени от ужас зеници, оголи зъби и тялото ѝ се понесе към гибелта си на земята далеч долу.

Нечия ръка закачи едното крило на Коу, преобърна го и го дръпна надолу. Той падна на мокрия покрив. Контролът над врановата му форма на мига отслабна и крайниците му придобиха човешкия си облик. Лъгман го стискаше за ръката с разкривено от ярост лице.

— Ще си платиш за това! — рече той и се изплю.

Ударите се засипаха от всички страни — затворниците го бяха наобиколили. Коу се сви на кълбо и скоро болката се сля в едно цяло. Тежките обувки около него не спираха да сипят ритници, а той беше безсилен. Помъчи се да призове враните, но не успя да се съсредоточи. Навсякъде ехтяха крясъците на останалите животни, все още затворени по клетките. Устната му се сцепи и той долови вкуса на кръв. Нечий юмрук се вряза в ухото му и главата му се завъртя.

— Оставете го! — долетя далечен глас. — Веднага!

Последваха още няколко удара, но хората около Коу взеха да се отдръпват. Той се обърна по гръб изтощено и най-сетне съумя да призове враните си. *Помогнете ми...*

Не се случи нищо.

Затворниците се отдръпнаха и Коу видя причината. Всичките му птици по покрива и в небето бяха обвити в топки мухи. От време на време се подаваха клюнове и криле, докато птиците се опитваха да се освободят.

Синтия Девънпорт също беше покрита с мухи от обувките до върха на брадичката. Не се виждаше и милиметър от дрехите ѝ. Мухите бяха полазили и по косата ѝ. Единствено лицето ѝ все още се открояваше. Тя вдигна ръце и в същия миг тялото ѝ се издигна над

земята. *Носеха* я. Тя се устреми през покрива към него като черен призрак.

— Всичко свърши, Коу — рече тя, увиснала в нищото.

Той успя да се надигне на лакти. Тялото му пулсираше болезнено. Ръката му беше разкъсана от нападението на орела, от ноздрите му също течеше кръв. Усещаше силна болка и отстрани на тялото, която му пречеше да си поеме дъх — вероятно имаше счупено ребро.

— Майка ти би се засрамила да те види така — произнесе Майката на мухите от въздуха. — Толкова поколения вранегласи са успели да опазят тайната на камъка, но рано или късно щеше да се появи слабата брънка — дивогласият, който да измени на рода си. Това си ти, Джек Кармайкъл. Времето на враните изтече. Идва ред на трона да се възкачат мухите.

— Няма трон! — озъби се Коу. — Вие сте просто напаст — и вие, и мухите ви!

— Чувала съм тази песен, вранегласи — рече Синтия Девънпорт. — Мръсна. Отблъскваща. Смрадлива. Така наричаха майка ми. Така са наричали всички ни. Мухите обаче знаят как да оцеляват. Армията ми ще излови представителите на стария ред като дивеч. И дори когато родът на мухите е отмъстен и градът е мъртъв, децата ми ще се нахранят от трупа му и ще станат още по-силни.

— И после? — каза той и сгърчи лице при поредното движение. — И вие сте същата като Предача. Просто жадувате за власт, независимо от цената. Кой би искал да властва над един мъртъв град?

— Нямам *нищо* общо с Предача! — тросна се мухогласата, а над нея проблесна светкавица. — Той беше нагъл глупак, който позволи да го надвият два пъти. Аз изпълзах до върха от самото дъно. Всичко, което имам, съм постигнала с борба. Сега съм далеч по-силна от него. По-силна, отколкото той би могъл да бъде някога.

Коу взе решение. Щом щеше да се мре, поне щеше да се изправи пред смъртта дръзко.

— Щом казвате. Според мен паяците винаги ще бъдат по-велики от мухите. Вашите безценни гадинки умират в паяжините им, нали така?

По лицето на Синтия Девънпорт пробяга сянка от болка. Мухите ѝ я пуснаха на земята и отлетяха в черен рояк. Тя бръкна под сакото си

и извади пистолет.

— Време е да дадем способностите ти на някого, който заслужава — рече тя и насочи дулото към главата му. — Ще ти окажа честта да те убия бързо. Земята на мъртвите те очаква, вранегласи.

Коу затвори очи.

ДВАЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Беше му нужна част от секундата, за да осъзнае, че трясъкът не беше от изстрел.

Той ококори очи. Майката на мухите беше извърнала глава назад — вратата към стълбището се беше отворила рязко и се беше треснала в стената отзад. На прага задъхана стоеше Селина.

— Няма да ти позволя да го направиш! — отсече тя.

— Мислиш, че можеш да ме спреш? — рече майка ѝ презрително. — Едно дете? Винаги си била мекушава. Не си достойна за способностите ми.

— Не искам нищо от теб! — отвърна ѝ Селина. — Освен това няма да те спра аз. — Тя посочи с палец зад гърба си. — Те ще го сторят!

През вратата нахлуха десетки ръмжащи лисици. Досега Коу не беше виждал толкова много от тях на едно място. Зад тях се появи Лидия със зачервени от тичането бузи.

Лисиците се метнаха към мършавия затворник, насочил пистолета към господарката им, и той отстъпи назад с ужасен вик. После се заеха да гризат въжетата, с които бяха вързани Велма Стрикъм и мъжът ѝ.

— Спасете Коу! — заповяда майката на Лидия.

Останалите лисици се втурнаха по покрива към затворниците. Уплашени, те заотстъпваха назад, като всеки се мъчеше да се скрие зад телата на другите. Някои побягнаха, преследвани от лисиците.

В сърцето на Коу се надигна надежда.

— Страхливци! — заяви Майката на мухите. — Това са просто лисици!

Няколко облака мухи се спуснаха от небето, понесоха се над покрива и се разделиха на малки рояци, които се насочиха към животните на Велма Стрикъм.

Вниманието на Майката на мухите в този миг беше другаде. Коу нямаше да има втори шанс.

Изправи се. През тялото му пролазиха болезнени спазми, но той се окопити и нападна. Синтия Девънпорт се обърна в последния момент. Коу я блъсна, но тя стремглаво изчезна — изпари се в облак от мухи, които зажужаха в лицето му. Той се стовари на земята. Зад гърба му се чу изщракване. Майката на мухите беше насочила пистолета си към него.

— Този път няма измъкване — изсъска тя с потръпващ над спусъка пръст.

Селина скочи на гърба на майка си с писък и завъртя тялото ѝ. Пистолетът изтрополи на земята. Коу се спусна към него, но нечий крак го изпревари, изрита оръжието и то отхвърча встрани по покрива. Той впери очи нагоре. Затворникът с обещите повдигна крак със зловна усмивка и грайферите на подметката му надвиснаха над главата на Коу в готовност да му смачкат черепа.

— Ау!

Ято черни птици наобиколи затворника и той загуби равновесие.

Майката на мухите се въртеше диво, опитвайки се да сграбчи вкопчилата се в гърба ѝ Селина, и крещеше:

— Махни се от мен!

— Вече не можеш да ми нареждаш какво да правя! — викна дъщеря ѝ.

Синтия Девънпорт падна на колене, после тялото ѝ се пръсна на хиляди мухи. Селина се отпусна уморена на земята. Майката на мухите се появи на един-два метра, точно до пистолета, и го вдигна. Селина застана пред Коу.

Мухогласата отпусна леко дулото и нареди:

— Разкарай се!

— Ще се наложи първо да застреляш мен! — каза Селина.

— Не мисли, че не бих го направила — отвърна майка ѝ, но Коу забеляза леко колебание.

„Елате!“, рече той наум. Нямахше значение коя врана щеше да се подчини.

— Ами, действай тогава! — каза Селина. — Предпочитам да умра пред това да бъда твоя дъщеря.

Майката на мухите вдигна оръжието с каменно лице и заяви:

— Чудесно.

В мига, в който дулото проблесна, Кряк се спусна с ноктите напред върху ръката на Синтия Девънпорт. Куршумът рикошира в земята пред крака на Селина, след което крайникът ѝ се разтресе. Тя изпищя и стегна прасеца си с ръка. Коу се спусна към нея. Между пръстите ѝ се процеждаше кръв.

— Тя стреля по мен! — рече момичето и стисна зъби.

Ву-уп-ву-уп-ву-уп!

Хеликоптерът се беше пробудил. На пилотското място седеше Лъгман, а останалите се качваха отзад. По дрехите на някои все още висяха лисици. Кабината се изпълни, но затворниците продължаваха да се блъскат вътре. Бяха изоставили животните си и те виеха, драскаха и трополяха диво в клетките. Рояците мухи бяха изтласкали Велма Стрикъм и съпруга ѝ до стълбището, а лисиците се мятаха безредно под напора на насекомите.

Майката на Селина размаха грубо ръка и изпусна пистолета, но се отърси от Кряк. Обърна очи към Коу и дъщеря си, а сетне към хеликоптера.

— Ще се разправам с вас после! — кресна на бягащите затворници.

След това се уви в палтото си, но застина с ръка на джоба с втрещен поглед.

— Къде е?

В началото Коу не разбра за какво говори, но щом Селина отвори окървавената си шепа, съзря в нея Среднощния камък.

— Това ли търсиш? — попита тя.

— Как успя...? — озадачи се Майката на мухите.

Коу се досещаше как. Селина го беше измъкнала, докато беше на гърба на майка си.

— Дай ми го! — изкряска Синтия Девънпорт.

— Никога! — отговори ѝ момичето. — През цялото време просто си ме използвала. Преструвайки се, че те е грижа за мен. Използва любовта ми към теб за собствените си цели. Е, аз си намерих приятели, за които наистина ме е грижа! Няма да позволя да ги нараниш повече!

Коу се надигна, пристъпи пред нея и се изправи пред врага си. Усети, че враните се бяха струпали зад него, стисна юмруци и призова още. Остави нишките на енергията си да се пръснат над окъпания от дъжда град и свика всички врани в Блекстоун.

— Вижте само — посочи той. — Вашите другарчета ви изоставиха до едно.

Майката на мухите му се ухили.

— Никога не съм сама, когато децата ми са с мен.

Тя затвори очи и оправи ръце към небето. Отново проблесна светкавица. Коу вдигна поглед. Облаците над него бяха почти плътно черни, макар че дъждът уж беше спрял. Със свито сърце осъзна, че това всъщност не бяха облаци — бяха мухи. Милиони, милиони мухи във врящ, неудържим рояк. Дъждът не беше спрял, а роякът беше толкова гъст, че капките просто не можеха да достигнат до покрива.

— Виждаш ли, вранегласи! — извика Майката на мухите. — Имаш още много да учиш.

Коу се обърна. Лисиците препускаха към стълбището, за да се прикрият. Лидия и баща ѝ лежаха на земята до входа, закрили глави с ръце. Госпожа Стрикъм понечи да стане, но бурята от мухи я събори на колене. Селина ту ходеше, ту пълзеше към аварийния изход, влачейки ранения си крак.

Хеликоптерът се раздвижи бавно и струята от перките развя косата на Майката на мухите около лицето ѝ. После машината се отдалечи и се заиздига, докато не се превърна в далечно насекомо, а гръмотевиците не погълнаха шума от перките.

Синтия Девънпорт махна с ръка към Коу. Крайникът ѝ се изпъна напред и се превърна в мухи, които се устремиха към лицето му. Насекомите обгърнаха главата му, а той стисна очи, насочи цялата си сила навътре и скочи от покрива във формата на врана. Разпери криле и остави един порив на вятъра да го издигне на десетина метра във въздуха. Майката на мухите го проследи с усмивка, след което избухна и се преобрази в насекомите си. После пое след него, без да разваля човешките си очертания.

Той изпрати враните си срещу нея. Птиците се понесоха към жената рояк със зейнали клюнове и взеха да кълват мухите. Майката на мухите се разпадна, но мигновено възстанови формата си след тях. Коу не спираше да зове нови и нови врани в несекващо настъпление. Вълна след вълна заливаше Синтия Девънпорт, толкова бързо, че тя едва смогваше да събере насекомите си преди следващото нападение.

Мрън прелетя покрай него с пълен с мухи клон.

Твърде много са, Коу, гракна той.

Блеска беше оглавяла другите птици и се стрелкаше напред-назад. Коу се присъедини към тях. Насекомите бяха толкова гъсто наблъскани във въздуха, че той трудно съумяваше да си поеме дъх. Замаха бързо с криле, проправи си път нагоре и най-сетне успя да изскочи в празния простор. Усети вкуса на озон върху врановия си език и задаващите се светкавици. Извъртя се, остави се на течението и огледа бойното поле. Враните се мятаха като огромни черни сажди, гмуркаха се в мухите и се издигаха отново.

Озърна се, но Синтия Девънпорт беше изчезнала.

Дали не се беше измъкнала под прикритието на мухите си? Той сведе очи. Почти сигурен беше, че насекомите са намалели. Роякът като че се спускаше, притискан от собствената си тежест — плащеница от мухи, сриваща се в себе си в огромен въртоп. Коу отзова враните си с една мисъл и птиците се издигнаха при него. Той надникна в празнината в средата на смерча от насекоми, в която прозираха чистият въздух и покривът под него.

И кръвта в жилите му застина при видяното долу.

На покрива се беше изправило някакво подобие на Синтия Девънпорт, само че три пъти по-високо. Ръстът му продължаваше да расте, тъй като все повече мухи се спускаха от небето към крайниците, лепваха се на повърхността и увеличаваха размерите му. Възможно ли беше? Тя явно управляваше стотици хиляди мухи, като напътстваше полета на всяка една поотделно.

Ъ-ъ... Ти можеш ли така?, пророни Блеска, увиснала във въздуха до него.

Той поклати птичата си глава. Беше подчинил ятото в битката си срещу Предача, но не и по този начин.

Огромният силует на Майката на мухите достигна двуетажна сграда на височина и се отгласна с лекота над покрива. Кожата и косата ѝ може да бяха от мухи, но физиономията ѝ си оставаше непроменена. Устните се извиха в усмивка.

— Виж какво е истинската мощ, вранегласи! — каза тя.

Гласът ѝ не излизаше от устата, а от цялото ѝ тяло — странен акустичен ефект от жуженето на мухите. Очите ѝ бяха черни кълба, които се въртяха в орбитите си.

Тя замахна и разпръсна враните като пращинки. Коу изпрати насреща ѝ нова вълна птици. Те се врязаха в черната маса на тялото ѝ и

изчезнаха в мухите. Той очакваше, че ще се появят от другата страна, но едва половината успяха да се измъкнат от плътната завеса от насекоми.

Едната ѝ гигантска ръка го връхлетя отляво.

Той сви криле и пикира надолу, но другият ѝ огромен крайник протегна към него масивните си пръсти, изградени от гъсти колони мухи. Коу изви клюн, пробви плътната маса и долови как мухите се навират между перата му. Опита се да размаха криле, но напразно. Мухите го заслепиха, обвиха клюна му и обездвижиха крилете му. Жуженето им нахлу в ума му и той загуби способността да мисли за каквото и да било друго. Усети, че хватката на съзнанието му върху врановия му облик отслабва и през една пролука в рояка съзря човешката си ръка, която белееше напред черното гъмжило. Сетне смогна да освободи глава — вече човешка — и пое мощна глътка въздух.

— Ето къде си бил! — изръмжа Майката на мухите.

Беше възвърнал изцяло човешкия си облик и се намираше в юмрука от мухи над земята. По лицето му плющеше дъжд. Той загърчи тяло, но мухите го притискаха плътно и стягаха гърдите му. Въпреки страха си се удиви на чудното чувство от малките телца, притиснати към крайниците му. От покрива под него го наблюдаваха десетки лисици. Родителите на Лидия, самата тя и Селина също бяха там и го гледаха. Нямаше и една свободна муха — всички бяха призвани в служба на господарката си.

— Не се съпротивлявай, Коу — рече Синтия Девънпорт.

Ръката, в която се намираше, стегна хватката си, така че беше неспособен да си поеме дъх. Как толкова дребни създания имаха толкова голяма сила?

— Всъщност в известен смисъл аз присъствах на смъртта на майка ти — сподели мухогласата. — Мухите ми видяха как Предача я уби.

Сърцето на Коу кипна от гняв.

— Тя доста се съпротивлява, макар че нямаше никакви шансове.

Ръката ѝ го понесе във въздуха и го доближи до лицето ѝ.

— И тя беше като теб, Коу — произнесе гръмовният глас. — Дори накрая не беше готова да се откаже. Дори когато паяците му взеха да я поглъщат.

Той се опита да се освободи и напъна ръце, за да разкъса мухите, но те го стискаха като в бетон.

— Майка ми е имала повече смелост, отколкото вие ще усетите някога — рече с разкривено лице. — Дори и да ме убиете, някой друг ще ви възпре.

Огромната уста се усмихна.

— Интересно, нейните последни думи звучаха почти по същия начин.

— И са били *верни*. — кресна Коу. — Ние убихме Предача.

Синтия Девънпорт отвори широко уста. Мухите вътре оформиха зъби, а едно огромно жужащо кълбо се източи в език. Тя го понесе към пастта си с главата напред.

От покрива под тях долетяха писъците на Лидия.

Майката на мухите се канеше да го изяде жив.

Той потъна в мрак, заобиколен единствено от настървеното жужене на мухите. Загуби представа за посоките.

Насекомите се навряха в ушите и в ноздрите му. Коу опита да склучи плътно уста, но телцата им неумолимо разтвориха устните му. Беше стиснал клепачи толкова здраво, че направо болеше.

Нима всичко щеше да свърши така? Спомни си майка си и баща си, които бяха загинали, за да го предпазят. Спомни си, че родът на враните беше съхранявал Среднощния камък цели столетия. Спомни си Трохата, Семчо и всички останали дивогласи, които със сигурност щяха да се простят с живота си, ако Майката на мухите победеше. В безсилието си се изпълни с гняв към самия себе си.

В страха и гнева си различи гласове.

Къде си?

Вътре ли е?

Какво да правим?

Врански гласове, долитащи един през друг. И все повече, докато не се превърнаха в грохот.

Коу усети телата им, клюновете, ноктите. Чакаха го, чакаха неговата команда.

Първата муха успя да се провре в устата му, последваха я и други. Насекомите зашаваха около плътно стиснатите зъби. Коу се помъчи да не обръща внимание на движенията им и на парализиращия пристъп на паника. Представи си, че тялото му е изсечено от камък и е

непробиваемо. Пусна съзнанието си на свобода, както беше сторил в Земята на мъртвите в търсене на враните. Щеше да има нужда от всички до една.

Насмалко да повърне, щом мухите проникнаха нагоре по носа му.

Първо откри Блеска и съзнанието му я погълна. Погледна през нейните очи и видя огромния силует на Синтия Девънпорт. В небето в очакване пърхаха множество врани. Той пое и най-близката до Блеска птица, след това и още една. С всяка врана, която включваше в своя защита, се чувстваше все по-силен. Волята му се разгърна като мрежа над ятото. Той ги овладя и ги изпрати в торнадо към Майката на мухите.

Мухогласата изви тяло и замахна с ръце. Коу поведе враните с една-единствена мисъл. Те го последваха в колона и се изплъзнаха на ръцете, които опитваха да ги смачкат в небето. Той не спря да зове нови птици, докато не обгради Майката на мухите с жива стена.

Мухите бяха успели да се промушат под клепачите му. Коу се опита да разтърси глава, но бяха твърде много. Очите му започнаха да парят. Нови насекоми съумяха да пробият преградата на зъбите и нахлуха едно през друго в устата му, устремени към гърлото.

Коу остави тялото си на щурма им и отдаде съзнанието си изцяло на враните. След миг се беше превърнал в хиляди птици.

Seга!, изкрещя той.

Те извиха криле като една и торнадото около Синтия Девънпорт се стегна. С единогласен крясък враните се врязаха в муховидната й плът и започнаха да разкъсват мухите — мачкаха ги с нокти и клюнове. Коу насочи цялата си енергия върху това да задържи ятото в едно, да не отслабва мощта на нападението им, да продължава да застяга примката. Разнесе се странен съскащ звук, отчаяна агония, изригнала от недрата на гигантското мухотело. То беше безсилно пред разкъсващите го врани, хиляди болезнени удари всяка секунда. Бяха твърде много, от всички страни, в непрекъснато движение.

Коу наблюдаваше през очите на враните си, а те виждаха единствено чернота. Долови натезжалите им от насекоми криле и силата му започна да се топи стремително. Всеки момент тежестта на напастта щеше да ги повлече надолу и всичко щеше да се окаже напразно. Някакво мъгляво, далечно парче от съзнанието му го

предупреждаваше, че собственото му тяло е на път да откаже. И че ако той загинеше, враните също бяха обречени.

Не можеше да го допусне.

С последните си сили насочи ятото към сърцето ѝ.

ДВАЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Коу загуби контрол. Разнесе се дълбок, гръмовен и болезнен стон и той се зачуди дали идва от него самия, или се дължи на гръмотевичната буря. Усети как тялото му полита надолу в гърчове и спазми, почувства улавяне, после пускане, подмятане насам-натам, сякаш пропадеше през гъстите клони на дърво.

И сетне чист, студен въздух...

Удари се в нещо твърдо, главата му изкънтя и го заля ослепителна светлина. Не можеше да си поеме дъх. Извъртя се на колене с пламнали от жажда за кислород гърди. Очите му толкова пареха, че едва можеше да ги отвори. После нещо се надигна в корема му и той се закашля. Повърна омаломощено и на земята пред него плисна шепа мъртви мухи.

След секунда се опомни — отново беше на покрива.

Над сградата ехтяха агонизиращи писъци. Той вдигна очи — Майката на мухите все още се носеше във въздуха и махаше бясно с ръце. Явно беше изпаднал от вътрешността на тялото ѝ. С всеки неин стон туловището ѝ се свиваше — все повече мухи го изоставяха. Враните продължаваха да атакуват неуморно, разкъсвайки тялото ѝ. Накрая тя престана да се бори и полетя надолу. Едно кълбо мухи се разби в покрива и се пръсна в мрака, оставяйки след себе си човешко тяло, проснато възник на земята. Синтия Девънпорт.

Враните кръжаха над нея в очакване на командата на Коу.

Вранегласият се надигна на крака, тръгна несигурно към нея и извади Врания клюн от ножницата на гърба си. Беше изтощен и му се виеше свят, но отвътре кипеше от гняв. Сякаш независима от ума му, ръката му насочи острието над тялото ѝ. Изгаряше от желание да натисне надолу и да прониже черното ѝ сърце.

И все пак се поколеба. Майката на Селина лежеше под него на кълбо, в безсъзнание. Скъпият ѝ костюм беше разкъсан на парчета, а кожата ѝ беше покрита с кървави драскотини от ударите на враните. На места косата ѝ беше изтръгната от кожата.

По покрива се доловиха тичащи стъпки, а после прозвуча и гласът на Селина:

— Мамо?

Момичето клекна до Синтия Девънпорт с мокро от сълзи лице.

Гневът начаса го изостави. Независимо от жестокостта и злостта си, мухогласата все пак беше майка. Враният клюн се отпусна в хватката му. Не можеше да превърне Селина в сираче като него самия.

Госпожа Стрикъм се приближи, застанала начело на лисиците си. За миг той се зачуди какво щеше да предприеме, но тя просто допря два пръста до гърлото на Майката на мухите.

— Жива е — рече. — Едва.

По гласа ѝ не личеше дали е доволна, или тъжна.

Господин Стрикъм говореше по телефона.

— ... да, точно така. На върха на Верона тауър. На покрива, да... Не, комисариата пострада. Изпратете всички налични хора.

Лидия застана до Коу и попита:

— Добре ли си?

Той залитна леко назад и облегна тяло на нея.

— Мисля, че да — отвърна и вдигна очи към ятото врани, което все още кръжеше в небето. — Благодарение на тях.

Блеска и Мрън се спуснаха и стигнаха до тях.

Вече съм стар за такива работи, подхвърли Мрън.

Селина впери поглед в майка си.

— Тя ще се оправи ли?

Надявам се, че не, измърмори Кряк.

— Идва подкрепление — обяви господин Стрикъм. — Ще направят всичко възможно, но... ще се наложи да я арестуват, нали знаеш? След всичко, което извърши...

Селина кимна. Лицето ѝ беше бледо като на мъртвец. Тя се постара да се изправи, но кракът ѝ поддаде. Коу се спусна да я хване, но закъсня. Момичето се стовари върху майка си, а Среднощният камък се изтърколи от ръката ѝ и проблесна бегло.

— Селина?

Тя затвори очи, без да му отговаря. Той взе главата ѝ в скута си и огледа тялото ѝ. Кракът ѝ беше плувнеш в кръв.

— Селина? — повтори. — Дръж се!

В далечината в мрака писна сирената на линейка.

На следващия ден следобед сградите профучаваха край колата на господин Стрикъм, огрени от слънцето. Коу наблюдаваше през прозореца. Клепачите му непрекъснато натежаваха, тялото му беше охлузено и го болеше, но изтощението не беше неприятно. След бурята предишната нощ всичко изглеждаше малко по-чисто. Обикновените хора тичаха по задачите си — някои вървяха към работните си места, други се държаха за ръка на тротоара или седяха по кафенетата. Никой нямаше и най-малката представа колко близо беше стигнал Блекстоун до катастрофата само няколко часа по-рано.

Също така никой не обръщаше внимание на трите врани, които летяха редом с колата, докато тя се носеше през града. Коу беше убеден в това. Мрън, Блеска и Кряк ту се появяваха, ту изчезваха от погледа му.

— Добре ли си? — попита Лидия от мястото до него.

— Просто си мислех — рече той, — че са нужни само няколко злодеи, за да поставят целия град на колене.

— И само няколко смелчаги, за да го спасят — отвърна Лидия с усмивка.

— И няколко хиляди врани.

— Почти стигнахме — обади се господин Стрикъм студено от шофьорското място.

Колата сви зад ъгъла и пое към изоставения зоопарк.

— Ние с Лидия ще чакаме отвън.

— Хм... Не мисля! — възпротиви се Лидия.

— Бонбонче... — поде баща ѝ.

— Татко, и аз влизам! — отсече тя.

Спряха пред същия вход, където ги беше оставил Чен предишния ден. Велма Стрикъм вече беше пристигнала с антураж от лисици около себе си. Беше ги изпреварила, за да разкаже какво се беше случило. Бащата на Лидия беше прекарал почти цялата сутрин в службите на кметството, но след продължително обсъждане го бяха възстановили на поста директор на затвора. Първият му ход беше да освободи невинните дивогласи, което не стана трудно, тъй като в кметството дори не подозираха за арестуването им.

Синтия Девънпорт беше отведена в усмирителна риза, докато бълнуваше за мухи и врани.

Слязоха от колата, но господин Стрикъм остана вътре. Жена му го изгледа напрегнато.

— Татко, моля те! — рече Лидия през отворения прозорец.

— Това не е наша работа — отговори той, без да пуска волана и да отмества поглед от пътя пред себе си.

— Как може да говориш така? — възмути се тя. — След всичко случило се!

Господин Стрикъм се обърна към дъщеря си и рече:

— Трябва да забравим за това. И отново да станем нормално семейство.

— Татко, ние *не* сме нормално семейство — отрони тя с въздишка. — Мама е дивогласа. Което значи, че един ден и аз...

— Стига! — тросна се той. — Не мога да ти попреча да влезеш, но аз не искам да имам нищо общо с тези хора.

На път да се разплаче, Лидия се извърна и застана до Коу и майка си. Велма Стрикъм прегърна дъщеря си през рамо.

Коу потръпна. Чувството отново да бъде тук беше странно — на мястото, където Майката на мухите им беше устроила засадата си.

— Някой ден трябва да дойдеш на вечеря — рече му госпожа Стрикъм.

— Дали идеята би се поправила на господин Стрикъм? — попита той.

Майката на Лидия повдигна рамене.

— Налага се. Всички трябва да се приспособяваме. Може дори двамата да се поупражняваме в парка. Нямам нищо против да ме научиш на някой друг номер.

Коу едва не онемя. Нима Велма Стрикъм — лисегласата от Блекстоун — *наистина* искаше той да я обучава?!

— Разбира се, ако си твърде зает... — продължи тя.

— Не. Не! — побърза да каже Коу. — Ще бъде чест за мен. Ако вие... така де, все едно...

— Хайде! — Лидия го хвана за ръка с усмивка. — Чак и на *мен* ми стана неудобно.

Влязоха в заграждението на пингвините. В мига, щом Коу съзря Трохата и Семчо, застанали един до друг, му олекна. Трохата подаваше

парченца хляб на птиците си.

— Тук сте! — рече Коу и се втурна да ги прегърне.

По пътя обаче постепенно забави крачка. Трохата беше сериозен, а Семчо се беше вторачил в пода. Навярно все още бяха ядосани, задето ги бяха хвърлили в затвора. И с пълно право.

— Не изглеждаш особено добре — подхвърли Трохата намусено.

Коу повдигна рамене. По якето му зееха дупки от ноктите на орела, а панталоните му бяха покрити с мръсотия от въргалянето по покрива.

— Беше тежка нощ.

— Да беше я прекарал тогава в студената килия в затвора с още двайсет дивогласи, и то без работеща тоалетна.

Коу прочисти гърло.

— Вижте, съжалявам, аз...

По лицето на Трохата се разля усмивка и той разтвори ръце.

— Ела насам, хлапе!

Коу се хвърли в прегръдките му и облекчението го помете. После Трохата го пусна, хвана го за раменете и му каза:

— Много се гордея с теб, Коу! Чухме какво си сторил на покрива.

— Но ще се радваме да го чуем от теб самия — добави Семчо и заподскача намясто от вълнение. — Казват, че си призовал десет хиляди врани!

Коу се изчерви.

— Мислех, че няма да ви видя повече — поклати глава той. — Когато разкрихме плана на Майката на мухите — да създаде нови дивогласи, реших, че вече...

Призля му при мисълта за всичко, което можеше да се случи снощи.

— Единственото, което се наложи да понесем, бяха няколкото часа в затвора — каза Трохата. — За някои беше малко по-зле. Мишките на Семчо успяха да се промъкнат до кухнята и да отмъкнат малко храна за нас.

Мъничкото момче се усмихна свенливо.

— И какво? Наистина ли се изправи сам срещу Майката на мухите?

Извинете!, обади се Кряк и плесна с криле.

Останалите врани се включиха в протеста му и заграчиха диво.

— Е, справих се с малко помощ — рече Коу с усмивка. — А и нямаше да се получи без всичките ни упражнения, разбира се.

Трохата го тупна по рамото и Коу потрепери.

— Нещо ми подсказва, че сега скромничиш — каза гълъбогласият. — Велма сподели какво си направил. Де да можех да видя как онази си е получила заслуженото! И дъщеря ѝ също.

Болката в рамото на Коу утихна, но беше заместена от подълбока тъга при мисълта за Селина. Реши да смени темата.

— Вижте — започна той, — мислех си за... църквата.

Семчо го погледна разтревожено.

— Връщаш се при нас, нали?

Коу се усмихна.

— Точно за това се чудех. Всъщност имам дом, нали знаете? При това покривът не е покрит с дупки.

Няколко от пръснатите наоколо гълъби изгукаха възмутено, но Трохата вдигна пръст.

— Тихо, вие там! Нямаше това предвид.

— Е, какво ще кажете? — попита Коу.

Трохата се нацупи.

— Ами, щом предпочиташ да живееш там, не мога да ти попреча...

— Не! — прекъсна го Коу. — Не само аз... ние тримата. С теб и Семчо. Е, трябва да се постегне, но...

Трохата се залюля на пети.

— Какво? Аз в истинска къща?

— О-о, моля те, може ли? — задърпа го Семчо за ръкава. — Помисли само! Стаи, кухня, работеща тоалетна. Ще бъдем като истинско семейство.

Трохата се поколеба още миг, след което се ухили широко.

— При това описание... Ами... приемаме!

В заграждението се промъкна вълк и се изтегна на слънце. Последва го Раклън, който тикаше пред себе си инвалидната количка на Маделин, катерицогласата. На Коу му стана приятно да я види отново, а и тя му се усмихна сърдечно. Появиха се и още дивогласи. Той разпозна хората от последната им сбирка в зоопарка, но имаше и други. Не след дълго заграждението се претърпка с мъже, жени и деца, с

млади и стари. Али пчелогласият както винаги беше в официалния си тъмен костюм и изглеждаше така, сякаш току-що бе излязъл от кабинета си в обедна почивка. Над тях изпърхаха птици и накацаха по парапетите. Коу забеляза самотна котка до една табела. Фреди. Той огледа лицата на множеството дивогласи, но Феликс Квакер не беше сред тях.

— Къде е тя сега? — изръмжа Раклън. — Майката на мухите?

Велма Стрикъм вдигна ръка, за да укроти вълкогласия.

— Откараха я в психодиспансера в другия край на Блекстоун.

— В болница! — рече Раклън. — Трябваше да я доведете тук, за да я съдим ние, дивогласите!

— Вече не е заплаха — отвърна госпожа Стрикъм. — В опита си да надвие Коу изчерпа силите си и прекъсна връзката си с мухите. От полицията прибраха животните, които беше събрала в апартамента си. Сега се опитват да проследят хеликоптера, за да открият избягалите затворници. Колкото до нея, съпругът ми се погрижи да я поставят под двайсет и четири часово наблюдение, и то под максимално строга охрана.

— Съпругът ти? — обади се Али. — Недивоглас? Какво може да знае той?

— Видя на какво е способна — отговори госпожа Стрикъм. — Тя няма да навреди на никого повече.

Сред дивогласите се надигнаха възгласи на недоволство.

— Това не е достатъчно! — обади се Раклън.

Той пое към майката на Лидия. Лисиците застанаха на пътя му с ръмжене, а вълкът му наежи козината по гърба си.

— Предайте я на нас! — рече той. — Ние ще се разправим с нея. Градът не е в безопасност, докато тя все още диша.

— Не може просто да я убием — намеси се Коу.

— Тя беше готова да избие всички нас! — заяви вълкогласият.

— Да, но ние сме по-добри от нея — отвърна момчето.

Мърморенето постепенно затихна, но множеството все още изглеждаше недоволно.

— Коу има не по-малко основание да ненавижда Синтия Девънпорт от останалите — поде госпожа Стрикъм. — Щом той може да овладее желанието си за мъст, значи и ние трябва да го сторим.

Коу я погледна, после премести очи към Лидия. Дори те не бяха разбрали колко силно беше желанието му да убие Майката на мухите. Спомни си гневния порив и усещането за Врания клюн, издигнат за гибелния удар. Не се беше въздържал само заради това, че жената пред него беше беззащитна. Беше го направил и заради Селина. Не можеше да я лиши от майка ѝ. Не искаше да научи, че е осиротяла, когато се събудеше — ако се събудеше. Това беше проклятието, на което го беше обрекъл Предача. Той обаче нямаше да обрече и друг на същото.

Приведе се и прошепна на Велма Стрикъм:

— Трябва да ида до болницата.

ДВАЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Централната болница в Блекстоун беше мрачен, потискащ комплекс в южната част на града. Чен достави Коу и Лидия пред главната сграда и ги уведоми, че ще ги чака на паркинга. Коу помоли и враните си да почакаат навън.

— В болниците не пускат птици — обясни той.

Това са предразсъдъци, честно, промърмори Мрън. Тръгнаха към входа, но ги застигна гласът на Чен.

— Ей, Коу! — рече той. — Благодаря ти. За всичко. Задето ни спаси.

Коу поруменя и се извърна.

— Ще трябва да свикваш, да знаеш — каза му Лидия. — Вече си дивоглас герой.

Той се усмихна доволно, но после си спомни причината да са тук.

— Надявам се тя да е добре.

Усмивката на Лидия също помръкна, но тя замълча. Коу се зачуди какви ли всъщност бяха нейните чувства към дъщерята на Майката на мухите.

— Роднини ли сте? — поинтересува се сестрата, когато попитаха за Селина Девънпорт на регистратурата.

— Не — отвърна Коу. — Приятелка ни е.

— Съжалявам, но само роднините имат право да...

— Тя няма такива — намеси се Лидия. — Баща ѝ го няма, а майка ѝ е в психодиспансер.

— О... разбирам — рече сестрата смутено. — Ще се опитам да уредя нещата.

Тя разговоря с някого по телефона, а после ги упъти към детското отделение.

В коридорите беше твърде светло за вкуса на Коу. Няколко сестри измериха с недоверчив поглед разкъсаните му черни дрехи. Накрая стигнаха до отделението. Завесата зад стъклото беше спусната,

така че не можеха да видят вътре в стаята. Опасявайки се, че се е случило най-лошото, Коу отвори вратата.

Вътре имаше едно-единствено легло. Щорите на прозореца също бяха свалени и в стаята цареше полумрак. Селина Девънпорт се беше облегла на няколко възглавници, облечена в болничен халат. Една сестра проверяваше системата ѝ.

— О, здравейте! — каза тя. — От регистратурата предупредиха, че идвате. Съжалявам, но тя все още не е контактна.

И от двете ръце на Селина стърчаха тръбички и кабели, а върху огнестрелната рана на крака ѝ имаше дебела превръзка. Очите ѝ бяха затворени. Писукането на апаратурата издаваше равномерен, бавен пулс.

— Знаете ли какво ѝ е? — попита Коу.

Сестрата изгледа доста продължително спокойното лице на пациентката си.

— Лекарите се опитват да установят. В кръвта ѝ има някакъв токсин, инфекция, но все още не могат да определят каква точно. Много странен ефект от огнестрелна рана.

Тя записа нещо в папката, закачена на таблата на леглото.

— Определено е борбена. Надявам се скоро да имаме добри новини.

Тя прибра химикалката, излезе, затвори след себе си и ги остави насаме със Селина.

Лидия и Коу се доближиха до леглото на раненото момиче.

— Доста дълго не ѝ вярвах — поде Лидия. — Но май в крайна сметка се доказа с постъпките си.

Коу седна до леглото. Лицето на Селина беше леко подуто, а клепачите ѝ бяха бледи, с болнав лилавеещ оттенък.

— Няма вина, че майка ѝ е такава — рече той и добави шепнешком: — Селина?

Нищо.

Бравата отново изщрака. Коу вдигна очи с очакването да зърне някой друг от персонала на болницата. Вместо това обаче съзря мъж, облечен в оранжеви рипсени панталони и ярколилаво сако.

— Феликс! — сепна се Лидия.

Очите на Квакер бързо се стрелнаха от Селина през Лидия и Коу до собствените му крака.

— Преча ли? — попита той.

В гърдите на Коу се надигна яд към Квакер, задето не му беше казал истината за Среднощния камък по-рано, но той съумя да потисне чувството и го покани:

— Влезте.

Квакер попипа притеснено мустак и засука края му.

— Искрах да се извиня... — пророни той тихо.

Коу не знаеше какво да каже, затова се спря на:

— Къде изчезнахте?

— Една котка винаги ще намери къде да се скрие — повдигна рамене старецът и пристъпи в стаята.

Коу забеляза, че Лидия го следеше с леден поглед.

— Чух за случилото се на покрива — продължи коткогласият. — Дори изпратих Фреди на срещата днес, макар че аз самият не се появих.

— Защо? — рече Лидия гневно. — Да не ви беше страх, че някой може да се подразни от присъствието на страхливец?

Квакер преглътна и закърши ръце.

— Съвсем права си, моето момиче. Инстинктът ми за самосъхранение е доста обострен. Наречи го страхливост, щом искаш. Знаех за Среднощния камък, както и че Майката на мухите щеше да бъде готова на всичко, за да се сдобие с него. Не съм боец. Не съм като рода Кармайкъл.

— Ако мислите, че това е извинение — продължи Лидия, — беше излишно да си правите труда.

Онзи кимна плахо и понечи да се обърне.

— Не, чакайте! — спря го Коу. — Искам да знам откъде научихте за Среднощния камък? По времето на Корвус Черния всички дивогласи подписаха обет, че ще отнесат тайната в гроба. Коткогласите да не би да са нарушили клетвата?

Квакер поклати глава и рече:

— Не точно. Не подценявайте упорството на един историк.

Коу вирна вежди. Квакер бръкна в джоба си и извади малък пергаментов свитък. Щом го разгърна, момчето го разпозна от спомена в пещерата на Шнура. Написаното беше избледняло, а и почеркът беше доста разкривен, така че не можа да разчете буквите, но един от

подписите в края на листа се набиваше на очи. Той взе пергамента и го приближи до очите си.

Корвус Черния.

— Обетът за мълчание! — възкликна той.

Квакер се усмихна неуверено.

— Пазех го в колекцията си от години — обясни той. — Така и не разбрах дали е оригиналът, но имах сериозни подозрения, че е така.

Коу повдигна вежди. Едно парченце от пъзела не пасваше. Спомни си другото видение в бърлогата на Шнура, в което майка му беше донесла камъка на Шнура, за да го пази. Все още ясно помнеше думите ѝ.

„Паякогласият е научил за съществуването му.“

Как обаче? Освен ако...

Кръвта му изстина.

— Феликс... — поде той. — Вие ли казахте на Предача за Среднощния камък?

Коткогласият се изпъчи засегнато и отговори:

— Категорично не! Може и да не съм най-смелият дивоглас в Блекстоун, но определено не съм предател!

— Извинете! — каза Коу. — Не биваше...

— Не, не — прекъсна го Квакер. — Имаш основание да се съмняваш. Истината е, че не знам откъде е научил. Ако знаех, щях да предупредя майка ти, че е по петите ѝ. Тя беше... добър човек.

Той сведе глава и в стаята се възцари мълчание, нарушавано единствено от пищенето на медицинската апаратура.

— Аз ги погребях, знаеш ли? — пророни старецът и вдигна глава. В очите му блестяха сълзи.

— Моля? — не разбра Коу.

— Аз открих вашите — рече Квакер. — Така де, котките ми ги откриха. Откарах телата им до гробището и сам изкопах гробовете им. Точно до Хенри Уайд.

Сърцето на Коу сякаш взе да бие с усилие.

— Благодаря ви — каза той дрезгаво. — И за бележката на каишката на Фреди. Нямахте да намерим Шнура без вашата помощ.

Квакер кимна отсечено, избърса очи и подсмръкна, след което като че ли за пръв път забеляза Селина, откакто беше влязъл в стаята.

— Това е дъщеря ѝ, нали? — попита. — Наследницата на рода на мухите?

Коу отиде до леглото и взе папката. Огледа написаното, но повечето от дългите думи на листа не му говореха нищо.

— Казват, че не знаят какво ѝ е. В кръвта ѝ има някаква отрова.

Квакер потръпна и внезапно застана нащрек.

— Отрова? Не е ли простреляна?

— Простреляна е — отвърна Лидия.

Квакер повдигна вежди:

— Е, опасявам се, че не отбирам много от медицина — и възвърна обичайното си излъчване. — Ще ви оставям, ако позволите. Трябва да се погрижа за дома си след варварството на градската полиция.

— Разбира се — кимна Коу.

— Сбогом, Феликс — рече Лидия и завъртя очи зад гърба му.

— На добър час! — каза коткогласият, обърна се на пети и излезе.

Щом затвори вратата, Лидия застана до Коу и го докосна по ръката.

— Добре ли си? — попита тя. — Така де, заради това с вашите?

— Това е било много отдавна, нали? — повдигна рамене Коу.

Тя се усмихна нежно.

— Ще ме оставиш ли за малко сам? — попита той.

Лидия се поколеба за миг, но после кимна.

— Ще те чакам отвън.

Излезе, а Коу отпусна охлузеното си тяло в стола до леглото на Селина.

Наистина беше много отдавна. Коу не си спомняше нищо за родителите си от времената, когато бяха живи, а дори споменът за срещата с тях в Земята на мъртвите избледняваше като снимка, избеляла на слънцето. Никога обаче нямаше да забрави саможертвата им, за да спасят него самия. И никога нямаше да си позволи лекомислено отношение към дивогласата дарба, която беше наследил. Ако сега го гледаха отнякъде, знаеше, че и двамата биха се гордели с него.

Той отпусна ръка върху джоба, в който беше прибрал Среднощния камък, увит в носната му кърпа. Нямаше да го докосва

повече, нямаше да позволи и на койк друг да го докосне. Родът на враните не се беше провалил. Той не беше изменил на обета, даден от Корвус Черния преди няколко столетия.

Погледна Селина, която лежеше неподвижна като труп в леглото. Жертва на войната между дивогласите, както толкова много хора преди нея. Щеше да има и още, даде си сметка. Предача беше мъртъв, Майката на мухите беше изгубила връзката със създанията си и никога вече нямаше да вкуси свободата. Трохата обаче беше прав — злото затихваше, но никога не умираше. И когато се събудеше отново Коу и враните му щяха да бъдат готови да се изправят срещу него.

Той положи ръка върху тази на Селина и промълви тихо: — Съжалявам.

Единственият отговор беше тихото електронно писукане на пулса ѝ.

Издание:

Автор: Джейкъб Грей

Заглавие: Роякът се спуска

Преводач: Александър Маринов

Година на превод: 2016

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо (не е указано)

Издател: „Егмонт България“ ЕАД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2016

Тип: роман

Националност: американска (не е указано)

Печатница: „Инвестпрес“ АД, София

Излязла от печат: 17.09.2016

Редактор: Ваня Петкова

Художник: Стоян Атанасов

Коректор: Таня Симеонова

ISBN: 978-954-27-1796-6

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/9711>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.